Alfred Hitchcock

Üç Küçük Dedektif

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

larının ona «Çorbacı Şişko» adını taktığını bilin yeter. Kendisiyle alay edilmesinden nefret ettiği ve üstünlüğünü kanıtlamak istediği için eline geçen her kitabı okumuş. Sonuç: Birçok şey biliyor, ama alçakgönüllü olduğu söylenemez.

Onun çekilmez biri olduğunu düşünüyor olmalısınız. Ama buna karşın herkes Hannibal'in dostlarının uyumlu ve birbirlerine sadık olduklarını söylüyor.

Bu çocukların çok garip zevkleri var!

Örneğin, benim sonu gelmez incelemeler yapmak gibi bir zevkim olsaydı, size Hannibal Jones'un, çevresinde ün kazandıran başarılarını anlatırdım. Sözgelişi, kaybolan eşyaları nasıl bulduğunu, nasıl altın kaplamalı bir Rolls Royce'u kullanma hakkı kazandığını ve nasıl...

Ama burada kesmek istiyorum. Çünkü bence incelemeler, şaka gibidir. Kısa olanları en iyileridir.

Özellikle ben yaptığım zamanlar.

ALFRED J. HITCHCOCK

Üç Genç Dedektif

Bob Andy bisikletini merdivenlere bıraktıktan sonra evine girdi.

«Sen misin, Bob?»

«Evet, anne...»

Bob mutfağa koştuğunda, annesini börek yaparken buldu. Bayan Andy genç, esmer ve ince bir kadındı.

«Kütüphanede işler yolunda gitti mi?»

«Çok iyi,» dedi Bob.

Cep harçlığını biraz daha artırmak için haftada birkaç saat şehir kütüphanesinde kitap arşivleyerek, fiş düzenleyerek çalışıyordu. Yine de bu işin pek hoşuna gittiği söylenemezdi.

«Arkadaşın Hannibal seni aradı ve bir haber bıraktı,» dedi Bayan Andy.

«Nasıl bir haber, anne, çabuk söylesene!»

Hannibal'in adını duyan Bob yerinden sıçramıştı.

«Bir yere not almıştım,» dedi annesi. «Ellerimi temizler temizlemez sana verebilirim.»

«Ne dediğini hatırlamıyor musun? Belki bana hemen ihtiyacı olabilir.»

«Sıradan bir haber olsaydı aklımda tutabilirdim belki. Ama

Hannibal'in dedikleri genellikle garip oluyor, aklımda tutamıyorum.»

«Haklısın,» dedi Bob. «Hannibal ilginç sözcükler kullanmayı sever. Bazı zamanlar öyle kitaplar okuduğu oluyor ki, ilk bakışta bir şey anlaşılmıyor.»

«Demek bazı zamanlar,» dedi Bayan Andy. «Haklı sayılabilirsin. Tanıdığım kişiler arasında Hannibal'in en ilginç çocuk olduğunu söyleyebilirim. Kaybolan yüzüğümü arama şeklini hiç unutamıyorum doğruşu.»

Birkaç ay önce Bob'un annesi elmaslı yüzüğünü kaybetmişti. Hannibal Jones kadına ilk olarak, yüzüğü kaybettiği gün neler yaptığına ilişkin dakikası dakikasına sorular sormuş, sonra sakin bir tavırla mutfağa giderek elini kavanozların arkasına sokmuştu. Yüzük oraya, Bayan Andy diğer kavanozları temizlerken düşmüştü.

«Yüzüğün nerede olduğunu nasıl bilebildiğine hâlâ şaşıyorum,» dedi Bob'un annesi.

«Hannibal bilmez, anne; sadece düşünür. Şimdi bana onun ne dediğini söyleyecek misin?»

«Bekle! Önce geçen gün gazetede okuduğum olayı bana açıklar mısın? Hannibal kiralık bir Rolls Royce'u bir ay kullanma hakkını kazanmış, doğru mu?»

«Evet, anne! Bir araba kiralama şirketi tarafından açılan yarışmaydı o. Vitrinde kuru fasulyelerle dolu bir küp vardı. Onların sayısını bulmak gerekiyordu. Doğru rakama en yakın sayıyı söyleyen kişiye, şoförüyle birlikte bir Rolls Royce'u otuz günlük kiralama hakkı verilecekti. Hannibal fasulyelerin hacmi üzerinde bazı hesaplamalar yaptı ve kazandı! Evet, anne, artık şu haberi verecek misin?»

«Tamam veriyorum,» dedi Bayan Andy, unlanmış ellerini temizlemeye başlarken. «Acaba Hannibal bir Rolls Royce'u ve şoförü ne yapacak?»

«Aslında bizim istediğimiz...»

Ama kadın oğlunu dinlemiyordu bile.

«Günümüzde artık insanlar her şeyi elde edebiliyor,» diyordu. «Geçenlerde kürk avcılığıyla uğraşan bir kadının deniz kayağı kazandığını işitmiştim. Kızgınlıktan küplere binmiş.»

Konuşurken cebinden bir kâğıt parçası çıkardı.

«İşte Hannibal'in notu,» dedi. «Yeşil Kapı, 1. Numara. Baskı dönüyor.»

«Ya! Teşekkür ederim, anne!»

Bob çoktan evin girişine ulaşmıştı. Annesinin ona ancak seslenecek kadar vakti oldu.

«Haberin ne anlama geldiğini bana söyler misin? Yoksa bu bir kod mu?»

«Hayır, anne! Sıradan bir yazı işte. Ben gidiyorum...»

Bisikletine atlar atlamaz, Antika Cenneti'nin yolunu tuttu. Yakın çevrede kilometrelerce dolaşması yüzünden, neredeyse profesyonel bir bisikletçinin bacaklarına sahipti. Hızla şehrin merkezini terkediyor ve bir engelle karşılaşmaksızın hedefine doğru ilerliyordu.

Antika Cenneti, Hannibal tarafından konmuş bir isimdi. Önceleri buranın adı «Hırdavatçı»ydı. Hannibal'in dayısı Bay Jones eskiden orada her türlü garip eşya satardı. Bu dükkânın isim değiştirmesi daha kârlı olmuştu. Böylelikle çok uzaklardan müşteri gelmekteydi.

Dışarıdan bakıldığında bile Bay Jones'un Hırdavatçı Dükkânı kesinlikle diğerlerine benzemiyordu. Çevresindeki tahta çitler alacalı bulacalı renklere boyanmıştı. Çünkü Bay Jones sürekli olarak ilginç renklerle iç içe yaşıyordu. Dükkânın dış duvarlarını manzara resimleri süslüyor, resimlerde ağaç, çiçek, gölde yüzen kuğuların yanı sıra bir okyanus kıyısı da görülebiliyordu. Tablolarda cennetin üç ayrı köşesinden görünümler vardı.

Bob ilk girişi geçti; bu komşu bir evden alınmış eski demir parmaklıktı. Yüz metre gittikten sonra; kabarmış bir deniz

ve batmakta olan bir yelkenli resminin bulunduğu freskle kaplı köşeye gelmeden hemen önce durdu. Bob, Hannibal'in «Yeşil Kapı, I Numara» adını verdiği gizli girişi oluşturan iki tahtanın önüne gelince, yere atladı. Resimde sular içinden çıkmış bir baliık gözü, bir düğmeyi gizliyordu. Bob'un işaret parmağıyla düğmeye basması sonucu, iki tahta olduğu yerde dönmeye başladı.

Bisikletini sürükleyen Bob, içeri girdi ve girişi arkadan kapattı.

Şimdi, Antika Cenneti'nin içinde bulunuyordu. Giriş üstü açık, geniş bir avluyla başlıyordu. Avlunun bir yerinde, içinde en değerli hırdavatların saklandığı üç metre yüksekliğinde bir odacık vardı. Burada Hannibal'in özel atölyesi bulunuyordu.

O sırada Hannibal eski bir koltukta oturmuş, düşünüyordu. Her zamanki gibi yine iki parmağıyla alt dudağını sıkıştırmıştı. Arkadaşı Peter Crentch küçük bir baskı makinesini çalıştırmakla meşguldü. Makine kullanıma elverişli olmamasına karşın, Hannibal'in onarımıyla çalışmaya hazır duruma gelmişti.

Baskı makinesi klik-klak diye ses çıkarmaktaydı. Peter makineye küçük, beyaz ve kare şeklinde karton parçaları sokuyor, daha sonra geri alıyordu.

Bob haklıydı; çünkü haberin esrarlı bir yanı yoktu. Hannibal'in gönderdiği haberde her şey apaçıktı; baskı makinesi çalışıyor, Yeşil Kapı, I Numara'dan geçerek benim yanıma gel!

Çocukların bulunduğu yerde onları kimsecikler göremezdi. Özellikle Mathilda Yenge'nin gözüne görünmemek için çok uygun bir yerdi. Mathilda Yenge'nin bir hırdavatçı dükkânı vardı ve aslında çok iyi kalpli bir kadındı; ama kötü bir huyu da her gördüğüne bir iş vermesi ve onu oyalamasıydı.

Hannibal savunma amacıyla atölyesinin çevresine çeşitli aletler yerleştirmişti. Bu araç gereçler sayesinde, kendilerini güvencede sayıyorlardı.

Bob atölyenin bir köşesine bisikletini yerleştirdi. Makineyi

durduran Peter, bastığı karton parçalarından birini uzattı.

«Şuna bir baksana!»

Bu, ticari amaçla basılmış bir kartvizitti. Üstünde şu yazı vardı:

ÜÇ GENÇ DEDEKTİF
Her Konuda Araştırma Yapılır
? ? ?
Dedektif Şefi: Hannibal Jones
Yardımcı Dedektif: Peter Crentch
Arşiv ve İnceleme: Bob Andy

«Çok güzel,» dedi Bob, «İşlerin yolunda olduğu söylenebilir. Fikrinin tutacağından emin misin, Baba!?»

«Her şeyden önce elimizde bir ilgi ve danışma bürosunu açmak ve işletmek için yeterli zamanımız var,» dedi Hannibal. «Rolls Royce'u otuz günlüğüne kazandığıma göre, en küçük bir zorlukla karşılaşmadan kendimizi yeni bilinmeyenlerin peşine atabiliriz. O zaman ne olursa olsun, adımız Üç Genç Dedektif olacaktır.

«Dedektif şefi ben olacağıma göre, operasyonlarımızda uygulanacak taktikleri ortaya koymak bana düşecek. Yardımcı dedektif olan Peter'in görevi, zor durumlarda gerektiği gibi tüm yeteneklerini ortaya koymaktır. Sana gelince Bob, sen de kütüphane araştırmalarından sorumlusun ve arşivcimizsin.»

«Uzun süredir kütüphaneciyim biliyorsun,» dedi Bob.

«Günümüzde hangi araştırma konusu olursa olsun, derin incelemelere gerek duyuyor,» dedi Hannibal. «Ama neden kartvizitimize öyle bakıyorsun? Belki de yazılış biçimi hoşuna gitmedi, öyle mi?»

Arkadaşları, kitap gibi konuşan Hannibal'in sözlerine alışkındı.

«Dikkatimi çeken soru işaretleri,» dedi Bob. «Ne işe yarayacaklar, anlayamadım?»

«Bu soruyu soracağını biliyordum,» dedi Peter. «Bunu Hannibal de söylemişti. Herkesin bu soruyu soracağı kanısındayız ayrıca.»

«Soru işareti, bildiğin gibi,» diye açıklamaya başladı Hannibal. «Sorunun herkesçe bilinen sembolüdür. Madem bizler, kendimize yöneltilecek her türlü soruna çözüm bulmak için hazır sayıyoruz, o halde bir soru işaretini sembol olarak seçmemiz oldukça doğal. Ayrıca üç kişi olduğumuza göre soru işaretlerinin de üç tane olması normal.»

Bob, Hannibal'in sözlerinin bitmek üzere olduğunu sanarken yanılıyordu. Aslında o daha yeni başlıyordu.

«Dahası,» diye sürdürdü konuşmasını. «Bu soru işaretleri halkın ilgisini çekecek. İnsanlar ne anlama geldiklerini soracak kendilerine, aynı senin yaptığın gibi. Böylece daha kolay akılda kalacağız. Daha fazla müşteri çekmek için bundan daha iyisini yapamayız.»

«Olağanüstü,» dedi Bob, kartviziti az önce Peter'in aldığı yığına geri koyarken. «Şimdi ihtiyacımız olan, araştırılacak birkaç şey.»

Peter'in yüzünde kendinden emin bir ifade vardı.

«Yanılıyorsun Bob. Şu anda esrarengiz bir olayın peşindeyiz.»

Hannibal yüzünü daha da tombullaştıran bir hareketle doğruldu.

«Düzeltiyorum,» diye sözü yeniden aldı Peter. «Henüz değil, yani varlığından eminiz ama olayı açığa çıkarmak için henüz bir girişimde bulunmuyoruz. Küçük bir engel var ortada.»

«Ne gibi?» diye sordu Bob şaşkınlıkla.

«Bay Alfred Hitchcock'un yakında çekeceği film için hayaletli bir ev aradığını işittik. Stüdyoda bunları babam duymuş.»

Aslına bakılırsa Bay Crentch, Hollywood'da çalışıyor ve sinema teknikleriyle ilgileniyordu.

«Hayaletli bir ev mi?» diye sordu Bob, kaşlarını çatarak. «Bu bir araştırma konusu olmaktan çok uzak. Bunun bizi hangi konuda ilgilendirdiğini biliyor musun?»

«Bazı evlerin gerçekten hayaletli olup olmadıklarını pekâlâ araştırabiliriz. Böyle bir durum, büromuzun gerek duyduğu yeterli kamuoyu ilgisini yaratabilir.»

«Belki ama, Hitchcock böyle bir konuda onun adına çalışmamız için bizden bir istekte bulunmadı ki...» dedi Bob. «Senin küçük bir engel dediğin, bu mu?»

«Sadece Bay Hitchcock'u bizim yardımlarımıza başvurması için ikna etmek kalıyor,» diye yanıtladı Hannibal. «Bu işi kesinlikle yapacağız.»

«Elbette,» dedi Bob alaylı bir şekilde. «Dünyanın en ünlü film yönetmenlerinden birinin bürosunda kuyruğa gireceğiz ve sıra geldiğinde ona, 'İş var mı, efendim?' diyeceğiz.»

«Ayrıntılardan bazıları hatalı. Fakat genel olarak fikrimiz bu doğrultuda,» diye yanıt verdi Hannibal. «Daha önceden, karşılıklı bir anlaşmaya varabilmek ve bir randevu almak için Hitchcock'a telefon etmiştim.»

«Ve o da seni görmek istediğini söyledi, değil mi?» dedi Peter.

«Hayır,» dedi Hannibal şaşırmaksızın. «İşin doğrusunu söylemek gerekirse, sekreteri onunla konuşmama izin vermedi.»

«Belliydi,» dedi Peter.

«Daha kötüsü onunla görüşmeye kalkışmamamız için bana gözdağı vermeye bile kalktı,» dedi, Hannibal. «Ve Hitchcock'un sekreteri, güzel şehrimiz Rocky'den genç bir kız, üstelik bizimle birlikte aynı okuldan mezun olmuş biri. Onu hemen hatırlayacağınızdan eminim. Adı, Henrietta Larson.»

«Henrietta başbelâsı! Bir de kalkmış onu hatırlayıp hatırlamayacağından söz ediyorsun.»

«Kendinden daha küçük olanların canını sıkmak sözkonusuysa eğer, okulda ondan iyisi bulunamazdı doğrusu.» dedi Bob. «Eğer Henrietta Larson, Hitchcock'un sekreteriyse, bütün hayaletli evlerin yokluğuna katlanabiliriz. Bu kız kaplanları bile korkutur çünkü.»

«Engeller aşılmak için yaratılmıştır,» dedi Hannibal. «Yarın sabah arabamızla birlikte Hollywood'a gidip, Bay Hitchcock'la bir görüşme yapacağız.»

«Henrietta'nın polisleri peşimize takması için, değil mi?» diyerek karşı çıktı Bob. «Benim yarın kütüphanede çalışmam gerekiyor.»

«O zaman Peter ve ben gideriz. Yalnız, araba kiralama şirketine telefon edip, yarın saat onda Rolls Royce'a ihtiyacımız olduğunu söylemeliyim. Bob madem yarın kütüphanede çalışmak zorundasın, eski gazete ve dergilerde şu konuda bazı incelemeler yaparak bize yardımcı olabilirsin.»

Yeni basılmış bir kartvizitin üstüne bir şeyler yazdıktan sonra kartı uzattı. Bob kartta yazılanı okudu.

«Dehşet Şatosu! Tamam Baba!. İstediklerini yapmaya hazırım.»

«Üç Genç Dedektifler sonunda çalışmaya başladı,» dedi Hannibal memnun bir tavırla. «Bu kartvizitleri sürekli olarak üzerinizde bulundurun. Güven mektubu olarak işe yarayacaklar ve yarın herkes görevinin başında olacak!»

Yavaş Yavaş Sona Doğru

Antika Cenneti'nin önünde Peter ve Hannibal, Rolls Royce'un geliş saatinden önce buluştular. İkisi de pazar günlerine özgü bir biçimde giyinmişti. Beyaz gömlek, kravat... ta-

ranmış saçlar, yıkanmış yüzler, tırnakları bile törpülenmişti. İkisinin de yüzüne sanki yeniden renk gelmişti.

Rolls Royce önlerinde durduğunda, ikisinin de sevinçleri yarıda kaldı.

Eski model bir arabaydı, trampete benzeyen iki büyük farı, çok uzun bir kaportası ve kasaya benzer bir şekli vardı. Ama arabanın karoseri üzerinde, altınla kaplanmış süslemeler ayna gibi parlıyordu.

«Bu,» dedi Peter. «Bu araba çok etkileyici, yüzlerce milyar değerindedir ya da milyarlarca yüz...»

«Dünyada üretilmiş arabaların en pahalısı Rolls Royce' dur,» diye doğruladı Hannibal. «Bu araba daha önce olağanüstü zevklere sahip bir Arap Şeyhine aitmiş. Şu sıralar sanırım, daha çok halk yararına kullanılıyor.»

Şoför, koltuğundan aşağı indi. Uzun boylu, zayıf ama sağlam yapılı biriydi. Uzun yüzü yumuşak huylu olduğu izlenimi veriyordu. Kasketini eline alarak Hannibal Jones'a yaklaştı.

«Bay Hannibal ben şoförünüz Warrington,» dedi.

«Tanıştığımıza memnun oldum Bay Warrington. Bana lütfen Hannibal deyin.»

Şoför çok şaşırmıştı.

«Tam tersine, sizin beni Warrington olarak çağırmanız gerekir efendim. Gelenektir bu. Ben hizmetine girdiğim bütün kişilere gereken saygıyı göstermekte kusursuz olmakla sorumluyum. Bu da bir gelenektir.»

«İyi iyi, tamam Warrington,» dedi Hannibal. «Madem gelenek...»

«Teşekkür ederim efendim. Arabam ve ben otuz günlüğüne emirlerinizdeyiz.»

«Yirmi dörder saatten tam otuz gün. Yarışmanın şartlarında sanırım bu ayrıca belirtilmişti.»

«Kesinlikle efendim,» dedi Warrington, arka kapıya yönelirken. «İzin verin binmenize yardım edeyim.»

«Teşekkürler Warrington. Dostum ve ben kapıyı açacak kadar genç ve sağlıklıyız.»

«Eğer bir sakıncası yoksa bu alışkanlığı yitirmemeyi yeğlerim efendim.»

«Anlaşıldı. Ama arabanın çevresinde bir tur atmanızı bekleyemeyecek kadar sıkışık anlarımız olabilir. O zaman size şunu öneririm: Herhangi bir araştırmanın başlama ve bitiş noktaları dışında kalan zamanlarda kapıları kendimiz kullanacağız.»

Dikiz aynasından İngiliz olan şoförün gülümsediği dikkati çekiyordu.

«Harika bir çözüm,» dedi.

«Ayrıca şimdiye dek arabaya binenlere gösterdiğiniz törene benzer hareketlerden kaçınmanızı ve son derece sade davranmanızı öneriyorum. Bazı günler garip yerlere gitmek için sizden istekte bulunabiliriz. Şimdilik bütün açıklama bu.»

Hannibal şoföre kartvizitlerden birini uzattı. Warrington kartı dikkatle okudu.

«Anladığımı sanıyorum,» dedi. «İzin verirseniz, sizin gibi genç ve macera tutkunu olan insanlara hizmet etmenin benim için büyük bir zevk olduğunu belirtmek istiyorum. Şimdiye kadar taşıdığım yolcular içinde en ilginçleri sizlersiniz. Şimdi, nereye gidiyoruz efendim?»

Peter ve Hannibal birbirlerine göz attılar. Şoför hoşlarına gitmişti.

«Hollywood World Stüdyolarına,» diye yanıtladı Hannibal. «Bay Hitchcock'u görmek istiyorum. Ona, ona... dün telefon etmiştim.»

«Emredersiniz, Bay Hannibal. Bu arada arabada bir telefon ve servise her an hazır bir buzdolabının bulunduğunu belirtmek istiyorum.»

«Teşekkür ederim,» dedi Hannibal.

Sağ tarafına yerleştirilmiş küçük kapakçığı kaldırdığında, altın kaplamalı bir telefonla karşılaştı. Görünürlerde bir düğmeden başka bir şey yoktu.

«Düğmeye bastıktan sonra istenen numara söylenir,» dedi Hannibal, Peter'e. «Ama korkarım şimdilik telefon edecek bir numaramız yok.»

Telefonu üzüntüyle yerine bıraktı ve deri koltuğa iyice yaslandı.

«Baba!,» dedi Peter fısıltıyla. «Bütün stüdyoların etrafında kalın duvarların, parmaklıkların ve nöbetçilerin olduğunu iyi bilirsin. Ve nöbetçilerin her zaman bir tek görevi vardır, bizim gibilerini içeri sokmamak.»

«Müthiş bir planım var,» dedi Hannibal. «İşe yarayacağına inanıyorum.»

Araba mermer kaplı ve üzerinde «WORLD Stüdyoları» yazılı bir duvar boyunca ilerliyordu. Parmaklıklı kapı açıktı. Araba ilerlemesini durdurmayıp içeri girdiği sırada çok geçmeden bir bekçinin sesi duyuldu.

«Hey siz, durun! Nereye gidiyorsunuz?»

Warrington arabayı durdurdu.

«Bay Hitchcock'un yanına!..»

«Randevunuz var mı?»

«Randevu almanın gerekli olduğunu bilmiyorduk. Beyefendi Bay Hitchcock'a telefon etmişler.»

Doğru olan da buydu zaten. Bay Hitchcock yanıt vermemiş olsa bile ne önemi vardı?

«Hımmı!» dedi bekçi, şapkasını geriye kaldırırken.

Hannibal camı indirdi ve başını dışarı çıkardı.

«Ee, dostum,» diye yakındı bekçiye. «Niye bekletip duruyorsun bizi?»

Peter soluğunu tutmuştu. Hannibal yanaklarını şişirmiş ve gözlerini burnuna doğru dikerek, Hitchcock'u taklit etmeye çalışıyordu. Aralarında inanılmaz bir benzerlik vardı doğrusu.

«Eh,» diye mırıldandı bekçi. «Patronumu görmeye gelenin kim olduğunu bilmek istiyorum.»

Hannibal bekçiyi şöyle bir süzdü.

«Sanırım amcama telefon etmem gerekiyor.»

Altın kaplamalı telefonu eline aldı ve düğmeye basarak bir numara istedi.

«İyi iyi, geçin bakalım,» dedi bekçi. «Geldiğinizi haber vermek için büroyu arayacağım.»

«Teşekkürler, dostum! Gidelim Warrington!»

Araba bir parka girdi. Çimenler arasında palmiye ağaçları vardı. Ufak ve garip biçimli tek katlı evler, çevreye serpiştirilmiş gibiydi. İleride stüdyoların çatıları görünüyordu. Stüdyolardan birine doğru bir grup kostümlü komedyen ilerliyordu.

Rolls Royce üstünde Alfred Hitchcock'un adı yazılı tek katlı bir evin önünde durdu.

Şoför kapıyı açarken, «Bizi bekleyin, Warrington,» dedi Hannibal. «İçerde ne kadar kalacağımız belli değil.»

«Oldu, efendim!»

Hannibal ve Peter klimayla havalandırılmış danışma odasına girdiler. Büronun arkasında oturan sarışın sekreter, telefon almacını yerine koymak üzereydi. İlk bakışta Peter bir hayli büyümüş ve bilgiç tavırlar takınmış olan Henrietta Larson'u tanıyamadı. Ama ellerini kalçalarına koyup da konuşmaya başladığında, aslında hiç değişmediğini anladı.

«Demek siz ha, küçük haydutlar!» diye cıyaklamaya başladı Henrietta. «Hannibal Jones, Şişko Çorbacı. Bekle biraz az sonra sana stüdyo polisinin ne yapabileceğini göstereceğim.»

Telefona elini uzattı.

«Bir dakika,» dedi Hannibal.

«Tartışmaya hiç gerek yok. Buraya kendini Hitchcock'un yeğeni diye tanıtarak girdin ve sen...»

«Bu doğru değil,» dedi Peter. «Bizi bekçi...»

«Sen bu işe burnunu sokma,» diye Peter'in sözünü kesti Henrietta. «Hannibal boşboğazın biridir ve şimdi birinin de onun ağzını tıkamasının tam zamanı...»

Bir kez daha elini telefona götürdü.

«Acele etmeye hiç gerek yok,» dedi Hannibal yumuşak bir sesle. «Bizi gördüğü takdirde, inanıyorum ki Bay Hitchcock ilgilenecektir.»

Hannibal'in taklidi üzerine çok şaşıran Henrietta ne diyeceğini bilemiyordu.

«Sen, sen...» diye kekeledi.

Sonra ürkütücü bir tonla ekledi.

«Sanırım Bay Hitchcock sizi görünce ilgilenecektir.»

Arkalarından bir ses araya girdi. İki genç birlikte geriye döndüler. Bay Hitchcock'un ta kendisi kapının girişinde duruyordu.

«Ne oluyor burada? Sizi arıyorum ve yanıt alamıyorum,» dedi.

«Bu genç adam yakından ilgileneceğinizi söylediği bir şey göstermek istiyor, size.»

«Üzgünüm! Bugün kimseyi görecek vaktim yok. Onları geri gönderin.»

«İnanın Bay Hitchcock, onlarla görüşseniz çok iyi olurdu.»

Henrietta'nın ses tonu, Peter'in hoşuna gitmemişti. Hitchcock omuzlarını kaldırdı.

«Pekâlâ! Beni takip edin baylar!»

Bürosuna girdi ve bir tenis sahası genişliğindeki masanın gerisine oturdu.

«Anlatın! Size ayıracak sadece beş dakikam var.»

«Size göstermek istediğim bu,» dedi Hannibal, Üç Genç Dedektifin kartvizitini uzatırken.

«Hımm,» dedi. Hitchcock kartı incelerken. «Dedektifler, evet! Şu üç soru işaretinin ne işe yaradığını sorabilir miyim?

Kapasitelerinizden kuşku duyduğunuzu mu gösteriyor acaba?»

«Kesinlikle hayır, efendim. Her üçü de içine atılacağımız bilmecelerin bir işareti, bir sembolüdür. Ayrıca başka bir işe de yarıyor. İnsanlar birbirleriyle karşılaştıklarında bu işaretlerin ne anlama geldiklerini soracak ve böylelikle akıllarında daha kolay kalacağız.»

«Anlıyorum. Sizler de açıklama yerine geciyorsunuz herhalde.»

«Her sağlam iş, güvenilir ve iyi bir açıklama gerektirir,» diye açıkladı Hannibal.

«Çok doğru! Yalnız, iş konusunda henüz bana bir şey söylemiş değilsiniz.»

«Sizin için hayaletli bir ev bulmayı düşünüyorduk.»

Alfred Hitchcock kaşlarını kaldırdı.

«Hayaletli ev ne işime yarayacak peki?»

«Aldığımız haberlere göre, gerçekten bu tür evden, yakın bir gelecekte çekeceğiniz bir film için yararlanmayı düşünüyormuşsunuz. Üç Genç Dedektif olarak bizler araştırmalarınızda size yardımcı olmayı diliyoruz, efendim.»

Bay Hitchcock alaylı bir gülümsemeyle sözü aldı.

«İki kiralama ajansı halen bunun için faaliyete geçmiş durumda. Biri Salem ve Boston'da, diğeri ise Charleston ve New Orleans'ta. İşime yarayacak birkaç ev bulacaklarına inanmıyor musunuz, yoksa?»

«California yakınlarında hayaletli bir ev bulmamız sizin için daha iyi olurdu.»

«Üzgünüm dostum! Sizin çalışmalarınıza gerçekten ihtiyaç duymuyorum.»

«Bay Hitchcock sizden para istemiyoruz. Yalnızca çalışmalarımıza yön vermek için, yardımcımız Bob Andy'nin babası tarafından kaleme alınacak olan incelemeleri kabul etmenizi rica ediyoruz.»

Alfred Hitchcock saatine baktı.

«Bütün bu anlattıklarınız konu dışı. Şimdi çıkabilirsiniz. Bana lütfen Bayan Larson'u çağırın.»

«Peki, efendim!»

Hannibal yenilgiyi kabul eden bir tavırla kapıya yöneldi. Peter ardından geliyordu. Ama o daha bunu kabul etmemiş gibiydi. Hitchcock operasyonu içler acısı bir başarısızlıkla sona eriyordu.

«Bir dakika, çocuklar!»

«Evet, bayım!»

Hannibal ve Peter geriye döndüler. İriyan adam kaşlarını çatarak onlara bakıyordu.

«Kendi kendime içtenlikli davranıp davranmadığınızı soruyorum. Bayan Larson göstermek istediğiniz şeyin benim için gerçekten önemli olduğunda ısrarlıydı. Sanırım kartınız sözkonusu değildi...»

«İşte, efendim,» dedi Hannibal, sıkıntılı bir sesle. «Taklit yapmaya doğuştan yetenekli sayılırım ve sanırım Bayan Larson karşınızda genç bir Alfred Hitchcock bulunca sevineceğinize inanıyordu.»

«Taklit ha! Beni mi?»

Yönetmenin sesi birden ton değiştirmiş ve akıl almaz bir biçimde yükselmişti.

«Neden söz ediyorsunuz siz?»

«Şundan, efendim.»

Şişmiş yanaklar, şaşı gözler, İngiliz aksanı ve umursamaz bir havayla Hannibal yine biçim değiştirmişti.

«Belki bir gün yaşam öykünüzle ilgili bir film çevireceğinizi ve çocukluk sahneleri için ihtiyacınız olabileceğini düşünmüştüm, efendim.»

«Bu dayanılmaz komediye bir son verin artık,» dedi hiddetle Bay Hitchcock.

Hannibal yeniden eski kişiliğine büründü.

«Beni kendinize benzer bulmuyor musunuz?» diye sordu.

«Hiç de değil. Ben küçüklüğümde ince ve sevimli biriydim. Az önce yaptığınız büyük karikatürü kimse görmek istemez sanırım.»

«O halde çalışmalarımı sürdürmem gerek,» diyerek güldü Hannibal. «Dostlarım yine de fena olmadığımı söylüyor.»

«Bir daha bu tür bir taklidi yapmanızı resmen yasaklıyorum. Bir daha yapmayacağınıza söz verirseniz, istediğinizi yapmanıza izin verebilirim.»

«Hayaletli bir ev aramamızı ister misiniz gerçekten?»

«Evet!»

«Ve bu da araştırmalarımızın sonuçlarını kabul edeceksiniz demek, öyle değil mi?»

«Evet! Bin kere evet! Şimdi baylar, lütfen soğukkanlılığımı daha fazla yitirmeden salonu terkedin. Son bir sözüm var. Tarzınızı beğenmediğimi belirtmeliyim. Siz, ayrıca genç dostum!» Bay Hitchcock, Hannibal'e hitap ediyordu. «Siz, yaşınıza göre haddinden fazla haşarısınız.»

Teşekkür edecek zamanı bile zor bulan Peter ve Hannibal koşarak arabanın yanına vardılar.

Alfred Hitchcock tek başına kalmıştı; kafası allak bullak olmuş, düşünüyordu.

Dehşet Şatosu

Yolda tekerleğinin biri patlayan Bob Andy, 1 Numaralı Yeşil Kapı'dan, Jones Hırdavat Dükkânı'na girerken, vakit öğleyi geçiyordu.

İçerden, Bayan Jones'un kocasının memur olarak çalıştırmakta olduğu Hans ve Konrad'a emir verdiğini işitti. Hannibal ve Peter görünürlerde yoktu.

Bob bundan başka bir şey beklemiyordu. Baskı makinesinin arkasına geçti ve bir marangoz tezgâhı üstünde, kafes telini biraz araladı. Tel kafesin arkasında, galvanizli geniş bir borunun ucu görünüyordu. Bob dört ayak üzerinde çömelerek, borunun içine girdi ve dizleri üzerinde yürümeye başladı. 2 Numaralı Tünel'in sonuna geldiğinde, tahta bir yüzeyi itti ve az bir çabayla gizli oda P.C.'ye ulaştı.

P.C., Bay Jones'un geçen yıl satın aldığı kazaya uğramış eski bir karavandı. Şasesi çok kötü bir durumda olduğu için satamamış ve yeğenine, büro olarak kullanması için vermişti.

On iki ay içinde, Hannibal ve iki arkadaşı, Hans ve Konrad'ın da yardımlarıyla, karavanı, çevresine birçok eşya artığı dökerek gizlemeyi başardılar. Bay Jones artık karavanın varlığından bile habersiz görünüyordu. Karavanın gizli işler ve fotoğraf laboratuarı olduğunu üçünden başka bilen yoktu.

Bob borudan çıktığında, Hannibal eğri bacaklı bir koltuğa oturmuş, yangından çıkma büro masasında konuşuyordu. Peter Crentch ise, büronun bir köşesindeydi.

«Geç kaldın,» dedi Hannibal.

«Lastik patladı. Kütüphaneden çıkarken büyük bir çiviye rastladım,» diye karşılık verdi Bob.

«Dehşet Şatosu hakkında bilgi toplayabildin mi?»

«Gereğinden fazla.»

«Dehşet Şatosu mu? Bu adı bir türlü sevemedim doğrusu,» dedi Peter.

«Daha bir şey biliyor sayılmazsın!» diye haykırdı Bob. «Beş kişilik bir aile düşünsene...»

«Her şeyi en başından anlat,» dedi Hannibal.

«Peki,» dedi Bob, getirdiği büyük zarfı açarken. «Ama önce size söylemem gereken bir şey var; Skinny Norris sabahtan beri peşimdeydi.»

«Umarım ona bir şey anlatmamışsındır,» dedi Peter. «Skinny her zaman kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokar.»

«Elbette bir şey söylemedim ona. Ancak yanımdan hemen hiç ayrılmadı, diyebilirim. Sürekli sorduğu soru da, Hannibal'in kazandığı arabayı ne yapacağıydı.»

«Skinny,» diye söze başladı Hannibal, «Aslında lisede arabası olan tek kişi kalmak istiyor. Ama eğer babası California'da araba kullanma iznini veren bir kurumda çalışıyor olmasaydı, bizlerden farklı bir yönü olmayacaktı.»

«Gazeteleri ve dergileri karıştırırken, sürekli beni gözlüyordu,» dedi Bob. «Okuduklarımı görmesine fırsat vermedim, ancak...»

«Ancak?»

«Şu, üzerine Dehşet Şatosu'nun adını yazdığım kartı biliyor musun?»

«Sanırım kartı, fişleri karıştırmak için gittiğinde, masanın üzerinde bıraktın ve döndüğünde yerinde yoktu.»

«Baba!, nasıl bildin?»

«Mantıksal bir buluş!» dedi dedektif şefi.

«Aynen dediğin gibi oldu. Skinny Norris kütüphaneden çıktığı zaman, kendine güvenir bir hali vardı. Yalnız onu alırken görmedim, fakat...»

«Şu anda dünyanın bütün Skinny Norris'leriyle uğraşacak zamanımız yok,» dedi Hannibal. «Şimdi peşine düşeceğimiz çok önemli bir işimiz var. Bize bulduklarını anlatır mısın?»

Bob büyük zarfın içinden, not almış olduğu kâğıt parçalarını çıkardı.

«İşte, hepsi burada. Dehşet Şatosu, Siyah Kanyon adı verilen büyük bir vadide bulunuyor. Vadi, Hollywood'a birkaç kilometre uzaklıkta. Şato sessiz sinema döneminin tanınmış aktörü Stephen Terrill tarafından yaptırılmış.»

«Stephen Terrill hatırladığım kadarıyla, vampirli, kurt adamlı korku filmlerinde oynuyordu. Filmlerinde kullandığı şatolara benzeyen bir şato yaptırdı ve inşaatta çeşitli yapı süslemeleri, Mısır taş oymaları kullandırdı.»

«Bir hayli umut verici,» dedi Hannibal.

«Umut verici, evet! Ama ne için?» diye sordu Peter. «Daha sonra Stephen Terrill'e ne oldu?»

«Şimdi oraya geliyorum. Sesli sinema ortaya çıktığı zaman, Milyon Suratlı Adam'ın yani Terrill'in incecik ve çok gülünç bir sesi olduğu gerçeği açığa çıktı.»

«Neler olduğunu tahmin edebiliyorum,» dedi Peter. «Ciyaklayan bir vampir! Seyirciler gülmekten kırılmıştır.»

«Çok doğru! Bu olaydan sonra Stephen Terrill film çevirmemeye karar vermiş. Yanında çalışanların hepsini kovmuş, hatta en yakın dostu ve danışmanı olan Jonathan Rex'i bile. Sonra, mektuplara ve telefonlara yanıt vermez olmuş... Mumyalarıyla birlikte şatosuna kapanmış. İnsanlar onu unutmaya başladı yavaş yavaş.

«Bir gün, Hollywood'un elli kilometre kuzeyinde kaza yapmış bir araba bulundu. Deniz kıyısına yakın bir uçurumdan aşağı yuvarlanmıştı.»

«Bu olayın Stephen Terrill'le bağlantısı ne?» diye sordu, Peter.

«Araba ona aitti. Cesedinin bulunamadığı kesin. Ancak bu da pek şaşırtıcı olmadı, çünkü araba uçurumdan yuvarlandığı sırada sular çekiliyordu.»

«Terrill'in intihar ettiğini mi söylemek istiyorsun?»

«Başlangıçta bu konu kesinlik kazanmamıştı. Polis daha sonra şatoya döndüğünde, kapısı açıktı ve içerisi bomboştu. Kütüphane masasının üstünde bir mektup vardı. Mektupta şunlar yazıyordu.»

Bob notlarını çıkardı.

«Dünya artık beni canlı olarak göremeyecek. Ancak ruhum buraları terketmeyecek. Bu şato sonsuza kadar lânetli kalacak. İmza: Stephen Terrill.»

Peter uzunca bir ıslık çaldı.

«Şu değersiz ev hakkında, daha neler öğreniyorum, git-

tikçe ilgimi çekiyor.»

«Ben de.» diye sözü aldı Hannibal. «Çok ilginç buluyorum. Devam et!»

«Ev baştan aşağı arandı. Fakat Terrill'e ait en ufak bir ize bile rastlanmadı. Sonra öğrenildiğine göre şato ipoteklenmiş. Yani Terrill bir bankadan ödünç aldığı paralara karşılık olarak evini göstermiş. Banka, şato ve içinde bulunan her şeye el koymuş. Mobilyaları almak için işçiler gönderildi. Bir süre sonra, işçiler korku yüzünden çalışmalarını yarıda bıraktılar. Anlaşılmaz şeyler duyduklarını ve gördüklerini söylediler. Her şeye rağmen banka, şatoyu satılığa çıkardı ve alan çıkmadı. Şatoyu gezmek amacıyla gelenler de kısa bir süre içinde azaldı. Sonuçta da hiçbiri kalmadı.

«Bir inşaat şirketinin memuru, korkmanın anlamsız olduğunu kanıtlamak için şatoda bir gece geçirmeyi kabul etti. Ancak gece yarısına doğru o da büyük bir korkuyla, tüm vadi boyunca koşarak, çareyi kaçmakta buldu.»

Hannibal memnun görünüyordu. Peter yutkundu.

«Devam et,» dedi Hannibal. «Umduğumdan daha ilginç şeyler anlatıyorsun.»

«Daha sonra bazı kişilerin yeniden şatoda bir gece geçirmek istedikleri görüldü. Bir keresinde, tanınmak isteyen genç bir aktris böyle bir girişimde bulundu. Daha gece yarısı olmadan dışarı çıktı. Dişleri öylesine takırdıyordu ki, zorlukla konuşabiliyordu. Buna rağmen, birkaç kelime söylemeyi başarmıştı; 'Mavi Işık', 'korkunç sis' gibi...»

«Başka yok mu?» diye sordu Peter. «Belki başsız atlılar, zincirli hayaletler...»

«Sözü arada bir kesmezsen belki kısa bir sürede bitirebiliriz,» dedi Hannibal. «Daha başka, Bob?»

«Evet, sonra buna benzer olaylar. Bir keresinde banka beş kişilik bir aileye, şatoda bir yıllık kalma iznini karşılıksız

vermeyi kabul ediyor. Sonra aile daha ilk geceden kayboluyor.»

«Acaba çığlıklar, homurtular, ıslıklar ya da hayalet gölgeleri gibi durumlarla karşılaşılmış mı?» diye sordu Hannibal.

«Başlangıçta hayır! Sonraları birçok kez bu gibi olaylar çıkmış ortaya. Karmakarışık bağırtılar, merdivene tırmanan sisli silüetler, ıslıklar. Ara sıra derin mahzenlerden geldiği sanılan, boğuk çığlıklar. Birçok insan, şatonun orgundan geldiğini ileri sürdükleri müzik sesleri işittiklerini söylüyor. Bazıları ise, orgun başında belirsiz, mavimsi bir silüetin bulunduğunu görmüş. Mavi Işık denilen bu müzisyen olmalı.»

«Bilimsel bir araştırma yapılmış mı?»

«İki bilim adamı gelmiş, ama ilgi çeken ne bir şey duymuşlar, ne de görmüşler. Yalnızca korkmuşlar o kadar. Kötü bir durum ne de olsa! Kaygı verici. Onlar gittikten sonra banka şatoyu satmaktan vazgeçti ve oraya giden yolu kapadı.

«Yirmi yıldan bu yana, hiç kimse şatoda bir gece bile kalmayı başaramadı. Okuduğum yazıların birinde, bazı göçebelerin şatoya yerleşmeye çalıştıkları, ancak geldikleri gibi hızla orayı terkettikleri anlatılıyordu. Daha sonra aynı göçebeler, şato hakkında binbir türlü hikâye anlatmışlar ve bir daha hiçbiri o taraflara uğramamış.

«Son yıllarda, Dehşet Şatosu'ndan bir daha söz eden çıkmamış. Bütün öğrendiğim kadarıyla, şato halen boş ve banka henüz onu satmayı başaramadı. Kimse oraya gitmiyor; çünkü kimsenin bu konuda inandırıcı bir gerekçesi yok.»

«İnsanlar haklı,» dedi Peter. «Bana bir milyon bile verseler, gitmezdim doğrusu.»

«Sana hiçbir şey vermeyeceğim ama gideceksin,» dedi Hannibal. «Bu gece üçümüz birlikte gideceğiz; bir fotoğraf makinesi ve ses alma aygıtıyla. Şatonun gerçekten hayaletli olup olmadığını doğrulamaya çalışıp, daha sonraki çalışmala-

rımız için gerekli olacak ön bilgileri toplayacağız. Bu olayların doğruluğuna inanıyorum. Umarım, Hitchcock'un filmi için dekor uygundur.»

Şatoda Araştırma

Sonunda Hannibal, Bob'un kütüphaneden almış olduğu tüm notları okuduktan sonra, hareket saatini belirledi. Peter yerinde oturmayı, Dehşet Şatosu'na gitmeye yeğlediğini söyledi. Ama belirlenen saatte hazırdı. Hemen hemen artık kullanılamayacak hale gelmiş giysiler giymiş, yanına da lisede bir pul koleksiyonu karşılığı ödünç olarak edindiği portatif ses alma aygıtını almıştı.

Bob'un elinde küçük bir defter ve iyi açılmış kalemler vardı. Hannibal ise fotoğraf makinesi ve güçlü bir flaş taşıyordu.

Warrington'un ağırbaşlı biri olduğunu, yanlarından ayrılmayacağını iyi bilen aileleri, böylelikle bir gece gezintisine izin vermişti.

Hareket zamanı geldiğinde, Hannibal şoföre bölgenin bir haritasını gösterdi.

«Siyah Kanyon'a!..»

«Tamam, Bay Hannibal!»

Eski fakat güçlü farlarıyla karanlığı yaran Rolls Royce, dağa giden, bilinmeyen bir yola doğru yöneldi.

«Son bilgileri verirken,» dedi Hannibal, «Bu ziyaretin küçük, kısa bir yer araştırmasından farkı olmadığını söylemeliyim. Her şeye rağmen, garip şeyler gördüğümüzde flaşlı bir fotoğrafını çekebiliriz, sesler duyarsak Peter'in görevi onları kaydetmek olacaktır.»

«Bana güvenebilirsin,» dedi Peter. «Takırdayan dişlerimin sesini de banda alacağım.»

«Bob bizi arabada bekleyecek.»

«En sevdiğim çalışma biçimi bu,» dedi Bob. «Daha çok, bugünkü gibi karanlık olduğu zamanlarda.»

Araba çoktan vadide ilerlemeye başlamıştı. Geceleri vadilerdeki hava, ovadan daha karanlık oluyordu.

«Siyah Kanyon gerçekten adını doğruluyor,» dedi Peter.

«Al işte! Yol kapalı!» dedi Hannibal birdenbire.

Taşlar ve toprak yolu kapamıştı. Vadinin etekleri çıplaktı. Bu durumda hiçbir güç toprak kaymasını önleyememiş ve yolun ortasında koca bir engel geçişi kapamıştı.

Warrington gençlere döndü.

«Sanırım daha fazla ilerleyemeyiz. Haritadan çıkarabildiğim kadarıyla, dönemeçten bir kilometre sonra vadi sona eriyor olmalı.»

«Teşekkürler Warrington! Gel Peter! Kalan yolu yaya olarak tamamlayalım.»

Arabadan indiler.

«Bir saat kadar sonra geri döneriz,» diye seslendi Hannibal, arabanın çevresinde neredeyse yarım bir tur atmış olan Warrington'a.

«Baksana,» dedi Peter. Sesi kaygılıydı. «Buranın güvenli bir yer olmadığını söylemiştim.»

Karanlığa dalmış olan Hannibal, cevap vermedi. Büyük bir dikkatle önünde uzanıp giden manzarayı inceliyordu. Yıldızlı gökyüzünde, sivri tepeli bir kulenin yükseldiği görülebiliyordu. Dehşet Şatosu'nun ancak bir kısmı görünürdeydi. Diğer tarafları arkasını verdiği vadi eteklerinde gözden kaybolmuştu.

«Düşünüyorum da, gündüz gelsek daha iyi olurdu,» dedi Peter. «Böylece nereye bastığımızı görmüş olurduk.»

Hannibal başını kaldırdı.

«Gündüzleri hiçbir şey olmaz burada. İnsanların yalnızca

geceleri şatoda çılgına döndüklerini iyi biliyorsun.»

«Ben de korkudan deliye dönmek istemiyorum. Şimdiye kadar yarı çıldırdım sayılır zaten.»

«Benim de pek rahat olduğum söylenemez,» dedi Hannibal. «Ya! O zaman çekip gidebiliriz buradan. İlk gece için yeterli incelemeyi yaptık. P.C.'ye dönelim ve konuyu enine boyuna biraz daha tartışalım.»

«Konu çoktan tartışıldı ve incelendi,» diye karşılık verdi Hannibal. «Ve bu gece Dehşet Şatosu'nda bir saat geçirmemiz konusunda gereken sonuçlar çıkarıldı.»

El fenerini yaktı. Taş yolda, yükseklerden düşmüş olan irili ufaklı taşlara basmamaya özen göstererek, şatoya doğru yürümeye başladı. Bir anlık duraksamadan sonra, Peter de şefinin peşine düştü.

«Böyle olacağını bilseydim, hayatta dedektifliğe atılmazdım,» dedi Crentch.

«Bilmeceyi çözdüğümüzde, işler daha da yolunda gidecek,» diyen Hannibal, Peter'i rahatlatmak istiyordu. «Hele bir de işlerimizin tıkır tıkır yolunda olduğu günleri düşün.»

«Evet, ama farzet ki şatoyu lânetleyen vampir, hayalet ya da Mavi Işık'la karşılaştık?»

«Bütün dileğim de bu zaten,» dedi Hannibal, omzunda asılı duran makineye vurur gibi yaparak. «Eğer bir hayaletin resmini çekersek, ne kadar ün kazanırız, bir bilsen!»

«Ya o da bizimkini...»

«Şşşt!»

Hannibal fotoğraf makinesini karanlığa çevirdi. Peter susmuş ve kulak kabartmıştı.

Birisi ya da bir şey onlara yönelerek, vadi eteğinden aşağı doğru iniyordu.

Peter kendisini tamamen gizleyen karanlıkta yere çömeldi. Hannibal makineyi hazırlamıştı.

Aşağı yuvarlanan çakıl taşlarının gürültüsü, gitgide yak-

laşıyordu. Hannibal düğmeye dokundu. İki kırmızı göz birdenbire yanıp sönmüştü. Tüylü bir cisim Peter'in ayakları dibine sıçradı ve onun ardında gözden kayboldu. Bu sırada tepeden birkaç çakıl taşı daha yuvarlandı.

«Yalnızca bir tavşan!» diye düş kırıklığı içinde bağırdı Hannibal. «Korkuttuk onu.»

«Onun bize ne yaptığı ilgilendirmiyor mu seni?»

«O, bizim üzerimizde yalnızca geceleyin açıklanamayan bir gürültü ya da hareketin duyarlı bir sinir sistemi üzerindeki etkisini yaptı. Gidelim! Sonra saklanmamız zorlaşabilir. Flaş yeteri kadar hayaleti uyarmıştır, eğer varsa tabii.»

Hannibal, Peter'i kolundan yakalayarak yürümeye zorladı.

«Şarkı söyleyemez miyiz?» diye sordu Peter. «Yupi, yupi ay, ay!.. şarkısını çok yüksek bir sesle söylersek, hayaletin çıkaracağı sesleri duymayabiliriz.»

«Peter, çığlıkları, homurtuları, ıslıkları ve doğaüstü bir varlığa ait tüm olayları, gözlemek için buraya kadar geldiğimizi ne çabuk unuttun?»

Peter bu seslerden hiçbirini duymamayı yeğlediğini söyleyecekken, vazgeçti. Hannibal aklına bir fikri yerleştirmişse onu değiştirmeye çalışmak boşuna olurdu.

İlerledikçe, şato daha büyük ve korkunç bir görünüm alıyordu. Yıkılmak üzere olan bu eski yapının içine bir an önce girmeliydiler. Peter vadi hakkında Bob'un anlattıklarını unutmaya çabaladı.

Yüksek fakat yıkık bir taş duvarı aştıktan sonra, iki genç Dehşet Şatosu'nun açık kapısından geçerek, avlusuna vardılar.

«Geldik sonunda,» dedi Hannibal.

Gökyüzüne doğru uzanan bir kule üstlerindeydi. Daha kısa olan bir diğeri, mazgallarıyla kaşlarını çatmakta olan bir yüze benziyor, yıldızların ışığını yansıtan pencerelerse, iki kör gözü andırıyordu.

Birdenbire üstlerinden bir cisim uçarak geçti.

«Yarasa,» diye haykırdı Peter, kurtulmaya çalışarak.

«Yarasalar insanları yemez.»

«Bu belki de tat zevkini değiştirenlerdendir. Tehlikeye atılmaya hiç gerek yok.»

Hannibal şatonun içine geçilen tahta oymalı, yüksek kapıyı gösterdi.

«Şu kapıyı iterek içeri bir an önce girmemiz gerekiyor, yalnızca...»

«Bacaklarım seninle aynı fikirde değil,» dedi Peter. «Dönmemizin daha iyi olacağını düşünüyorlar.»

«Benimkiler de,» diye itirafta bulundu Hannibal. «Ama onları uyum sağlamaya alıştırdım. Gidelim hadi!»

Şişman genç yola koyuldu. Dehşet Şatosu gibi bir yerde arkadaşının tek başına tehlikeye atılmasına göz yumamayan Peter onu izledi. İki genç dedektif mermer bir seti tırmandıktan sonra döşeme taşlı terastan geçtiler. Hannibal, Peter kolunu yakaladığı sırada kapının topuzunu tutmuştu.

«Dur biraz. Hayaletin çaldığı müziği duyuyor musun?»

İkisi de kulak kabarttı. Bir an, sanki milyonlarca kilometre uzaktan yankılanan birkaç nota duyduklarını sandılar. Sonra kulaklarına, karanlıkta uçuşan böceklerin ve kanyonda yuvarlanmakta olan bir taşın sesleri geldi.

«Bu sesi hayal etmiş olmalıyız,» dedi Hannibal. «Çünkü tam olarak kesin değildi. Ya da yan vadide çalınmakta olan bir radyo sesini, akustik bir olay sonucu duymuş olabiliriz.»

«Akustik olay senin fikrin!» dedi Peter. «Ben bu sesin Mavi Işık'ın çaldığı orgdan geldiğini sanıyorum.»

«O zaman, içeri girmemiz için gerekli nedenler güçleniyor.»

Hannibal topuzu tuttu ve çevirdi. Peter'in damarlarındaki kanı donduran uzun bir gıcırtıyla kapı açıldı. İki genç, cesareti elden bırakmaksızın, elektrik feneri ellerinde, içeri girdiler.

Önlerinde, sağlı sollu koridorlar bulunan, uzun bir giriş

aralığı vardı. Aralığı bir uçtan diğer uca geçerken, yanda bulunan koridorlar, sanki üzerlerine gölge ve toz dolu bir hava püskürüyordu.

Giriş aralığı iki kat yüksekliğinde, geniş bir odaya açılıyordu. Hannibal durdu.

«Sonunda geldik. Bu odada yaklaşık bir saat kalıp gideriz.»

Bunun üzerine, yavaş ve gizemli bir ses kulağına fısıldadı:

«Gi-din!..»

Soğuk Terler

«Duydun mu?» diye bağırdı, Peter. «Hayalet sanki bize gitmemizi söyledi.»

Hannibal onu bileğinden yakaladı.

«Bekle.»

Ses yineledi.

«Bekle...»

«Tam düşündüğüm gibi; bir yankı,» diye mırıldandı Hannibal. «Gördüğün gibi burası oldukça yüksek ve yuvarlak. Kıvrımlı duvarlar, sesleri geri yansıtıyor. Burası, Bay Terrill tarafından bilerek yaptırılmış. Adı da 'Yankılar Salonu'.»

«Şaka yapıyordum,» dedi, Yankılar Salonu adını duyan Peter. «Bunu tâ başından beri biliyordum.»

Bildiğini göstermek için yüksek sesle bir kahkaha patlattı.

Kahkahanın ardından salon tuhaf gülüşlere boğuldu. Ha, ha, ha, ha!.. Ho, ho, ho, ho!! Sanki duvarlar gülüyordu. Kahkaha konseri boğuk bir uğultuyla sona erdi.

«Bütün bunları ben mi yaptım?» dedi Peter fısıltıyla.

«Evet, ama rica ederim tekrarlama.»

«Bir daha asla!»

«Buraya gelsene! Burada rahatça konuşabiliriz.»

Hannibal arkadaşını salonun bir köşesine çekti.

«Yankı odanın tam ortasında ses çıkarılmadıkça geri gelmiyor. Bu olayın, bazı kişilerce gözlenen garip gösterilerin kaynağı olup olmadıklarını doğrulamak istedim sadece.»

«Bunu bana önceden söyleyebilirdin.»

«Bob'un aldığı notları okuman yeterliydi. Yankılar Salonu hakkında bütün her şey orada yazılıydı.»

«Ben daha çok, bu şatoda bir gece geçirdikten sonra ortadan kaybolan beş kişilik aile hakkındaki yazıyı okudum.»

«Memleketlerine dönmüş olmalılar. Buna rağmen öyle görünüyor ki son yirmi yıldan bu yana, burada bir gece bile geçirmeye hiç kimse cesaret edememiş. Şimdi görevimiz, burada kalmayı deneyen insanları uzaklaştıran nedenleri bulmak. Eğer gerçek bir ruh sözkonusuysa, yani şatonun eski sahibi Stephen Terrill herhangi bir doğaüstü biçimde burada bulunuyorsa, bilimsel bir yolla bunu ortaya çıkarmalıyız.»

«Başka türlü nasıl olabilir?»

Konuşurken, Peter el feneriyle duvarları inceliyordu. Üst kata çıkan bir merdiven gözüne ilişti. Ama Peter'in onu kullanmak gibi bir niyeti yoktu. Taş duvarlarda, acınacak duruma gelmiş değerli halılar vardı. Duvar oyuklarında zırh takımları bulunuyordu.

Bazı yerlere büyük tablolar asılmıştı. Peter onları birer birer aydınlattı. Hepsinde, değişik kostümler içinde bir kişinin resmi vardı. Birinde İngiliz aristokrat, birinde kambur, ötedekinde palyaço, en diptekinde ise korsandı.

Peter bu adamın, birçok kılığa girip çıkmış olan Stephen Terrill olabileceğini düşündü..

«Sinir sistemimin durumundan söz ediyordum,» dedi Hannibal. «Şimdilik korkmuyorum ama kendimi biraz gergin hissediyorum.»

«Benim de aynı,» diye karşılık verdi Peter. «Yankı dışın-

da buranın diğer eski evlerden bir farkı olmadığını düşünüyorum.»

«Olayların yarıdan çoğunda, şatoda ortaya çıkan garip şeylerin görülmediğine dikkat et. İlk başta yalnızca küçük korkular var. Sonra büyük bir gerginlik. En sonunda panik!»

Peter arkadaşını dinliyor sayılmazdı. El fenerinin ışığını tablolarda yeniden gezdirirken, gözüne bir şey çarpınca önce korku, daha sonra sinirleri gerildi.

Tek gözlü korsan ona bakıyordu.

Diğer gözü bir bantla kapatılmıştı. Sağlam olan göz kanlı ve ışıltılıydı. Tek göz inkâr edilmez bir şekilde ona bakıyordu. Hatta açılıp kapanıyordu bile.

«Baba!... Şu tablo bana bakıyor.»

Peter konuşandan çok hırıldayan birini andırıyordu.

«Hangi tablo?»

«Şuradaki.»

Peter feneri korsanın üzerine tuttu.

«Onu gördüm. Gözünü dikmiş bana bakıyordu.»

«Optik bir yanılsama,» dedi Hannibal. «Ressamın, modeli nerede olursa olsun, çizdiği gözleri bakana çevirmesi zor değildir.»

«O çizilmiş bir göz değildi,» diye karşı çıktı Peter.

«Yanılmış olmalısın. Onun boyanmış bir göz olduğundan eminim. Yaklaşalım öyleyse.»

Hannibal tabloya yönelince, bir anlık tereddüt gösteren Peter onu izledi. Korsanın yüzüne tutulan iki elektrik feneri Hannibal'i haklı çıkardı. Tek göz büyük bir ustalıkla aslını aratmayacak bir biçimde taklit edilmişti, ancak doğal bir gözün nemli pırıltısını taşımıyordu.

«Yanılmış olmalıyım,» dedi Peter. «Yine de bana göz kırpıyor gibi geldi. Hey Hannibal, benim hissettiğimi hissediyor musun?»

«Hava birden serinledi. Sanırım düşük sıcaklıkta olan bir yere girdik. Buna genellikle eski evlerde rastlanır.»

«Eminim bu da onlardan biri,» dedi Peter. Dişleri takırdıyordu. «Tüylerim diken diken oldu. Halen yanıbaşımızda bir hayaletler defilesi olmadığını kim söyleyebilir? Çok üşüyorum.»

Bir an titrememeye çalışarak yerinde kaldı. Ama nereden geldiği belli olmayan bir hava akımı ortalığı soğutmaya devam ediyordu. Ardından, havada bir ruhun maddeleşme durumuna benzeyen ve güçlükle görülebilen bir sis tabakasının kıvrımları farkedildi. Son haddine varan korku bir anda paniğe dönüştü.

Peter topukları üzerinde hızla geriye döndü. Az sonra şatonun dışında çıkmış, yarış atı hızıyla dörtnala oradan uzaklaşıyordu.

Hemen yanıbaşında, soluk soluğa olan Hannibal vardı. Peter hayatında ilk kez Hannibal'i böyle bir durumda görüyordu.

«Ayaklarının sana uymaya zorunlu olduklarını söyleyen sen değil miydin?» dedi Peter.

«Haklısın. Onlara vargüçleriyle kaçmalarını salık vermiştim.» diye karşılık verdi Hannibal aynı ses tonuyla.

Uzun bir süre yavaşlamadan koştular. Fenerleri koşarken havaya sarı çizgiler çiziyordu.

İki gencin ardında, açıklanması imkânsız paniğin gizemli kaynağı, Dehşet Şatosu, ürperti verici görünümüyle yükseliyordu.

Hayalet Telefon Ediyor

Peter'in bacakları Hannibal'e göre daha uzundu. Buna rağmen ona yetişmekte güçlük çekiyordu.

Peter ansızın kalbine çöken bir ağırlık hissetti. Peşinde ayak sesleri işitmişti.

«Ayak sesleri... arkamızda,» diyebildi kesik kesik solurken.

Koşmayı sürdüren Hannibal başını kaldırarak cevap verdi. «Adımlarımızın duvardan gelen yankısı...»

Peter arkadaşının görüşüne katılmıyordu; işittiği sesler ne bir yankıya ne de koşmakta olan bir insana aitti. Fakat duvarların şekilleri değiştiğinde ortalığı sessizlik kaplayınca, Hannibal'in bir kez daha haklı çıktığını kabul etmek zorunda kaldı.

Yankı...

Ancak Dehşet Şatosu'nun geniş, yuvarlak salonunda onları karşı koyulmaz bir paniğe sürükleyen kuşkusuz bu yankı değildi.

Hannibal ve Peter yola şekil veren yıkıntıları geçebilmek için yavaşladılar. Ama yavaşlamak durmak demek değildi onlar için. Genç dedektifler durmaksızın koşuyordu.

Dönemeçten sonra şatonun karanlık şekli gözden kayboldu. Vadinin eteklerinde Los Angeles'in yanıp sönen ışıkları görünüyordu. Hemen yüz metre kadar yakınlarında, Rolls Royce'un içinde Warrington onları bekliyordu.

Arabayı görünce rahatlayan Peter ve Hannibal, kısa adımlarla yürümeye başladıklarında, ansızın arkalarından uzun, keskin bir çığlık duyuldu. Çığlık biraz hırıltılıydı. Sanki onu çıkaran... hayır, hayır, ürkütücü ayrıntılara girmeye gerek yok, diye düşündü Peter.

İyice yavaşlayan gençler, yıldız ışığında altın kaplamaları kızıla çalan arabanın yanına vardılar. Hiçbiri kapıyı kimin açtığının farkına bile varmadılar. Peter kendini hemen arka koltuğa attı, Hannibal de yanına.

«Warrington,» diye bağırdı dedektif şefi. «Bizi eve götürün lütfen.»

«Emredersiniz Bay Hannibal,» diye karşılık verdi şoför, İngilizlere özgü soğukkanlılığını yitirmeden.

Motor çalıştı ve araba yol üzerinde, dönemeçten dönemece ilerlemeye başladı.

«Neler oldu?» diye sordu Bob, dostlarını soluk soluğa koltuğa yığılmış görünce. «O çığlığı kim attı?»

«Hiçbir şey bilmiyorum,» diye karşılık verdi Hannibal.

«Ben de bilmek istemiyorum,» diye kestirip attı, Peter. «Eğer bunu biriniz biliyorsa, lütfen bana söylemesin.»

«Mavi Işık'ı görebildiniz mi?»

Hannibal başını salladı.

«Hiçbir şey görmedik. Buna karşın hayatımızın en büyük korkusunu yaşadık, diyebilirim. Aklımızı kaçırıyorduk neredeyse.»

«İmkânsız,» dedi Peter, «Onu zaten kaçırmıştık.»

«Duruma bakılırsa, şato hayaletli değil mi?» diye sordu heyecanla Bob. «Tüm anlatılanlar doğru mu?»

«Ben bu şatonun, Hayalet ve Ruhların Birleşik Sosyal Sendika Merkezi olduğunu düşünüyorum,» dedi Peter.

Rolls Royce hızlandıkça genç dedektif, eskisine göre daha rahat soluk alıp verebiliyordu.

«İşte, bir daha ayak basmayacağımızdan emin olabileceğimiz bir yer, öyle değil mi Baba!?»

Peter alt dudağını, serçe ve işaret parmakları arasına sıkıştıran dedektif şefine yüzünü döndüğünde, onu derin düşüncelere dalmış buldu.

«Hey Baba!! Bir daha oraya ayak basmayacağız, öyle değil mi?» diye sorusunu tekrarladı Peter umut dolu bir sesle.

Ve yanıt alamadı.

Araba Jones'un Hırdavat Dükkânı'nın önünde durduğunda Hannibal, Warrington'a teşekkür etti.

«Arabaya yine ihtiyacımız olduğunda, şirkete telefon ederim,» diye ekledi teşekkürün sonunda.

«Gelecek sefer, dilerim şansımız daha fazla olur Bay Hannibal,» dedi şoför. «İzin verirseniz bu küçük gezintinin benim için büyük bir zevk olduğunu söylemek istiyorum. Yaşlı hanımları ve kodaman bankacıları taşımaya alışkın olduğum için bu tür geziler, hizmetlerimin tekdüzeliği içinde apayrı bir yer kazanıyor.»

Hannibal ve dostları dükkâna girdiler. Titus Amca ve Mathilda Yenge oradaydı. Pencereden ikisinin de televizyon seyrettikleri görülebiliyordu.

«Sandığımdan daha erken döndük,» dedi Hannibal.

Peter'in yüzü hâlâ sapsarıydı. Hannibal'in yüzünün rengi de yerine gelmiş sayılmazdı. Ama yine de uğradığı paniğin üzerinde daha fazla durmamaktan yanaydı.

Hannibal'in yüzü kızarmış sayılmazdı. Ancak yine de uğradığı paniğin üzerinde daha fazla durmamaktan yanaydı.

«Peter, dilerim duyduğumuz çığlığı teybe kaydetmişsindir,» dedi. «Onu yeniden dinleyip, bir sonuç çıkarmaya çalışabiliriz.»

«Ne? Benden o çığlığı kaydetmiş olmamı nasıl bekleyebilirsin, söylesene. O sırada ben de senin gibi koşuyordum. Böyle olduğunu farkedemedin mi yoksa?»

«Bütün seslerin kayda alınması konusunda önceden bazı talimatlar vermiştim, yanlış hatırlamıyorsam,» dedi ısrarla Hannibal. «Koşullar ne olursa olsun, senden bunu istemekte haklıyım.»

Bu kez genç dedektifler, P.C.'ye girebilmek için en çok kullanılan «3 Numaralı Konfor» kodlu kapıdan geçtiler. Meşe ağacından yapılmış büyük kapı basit bir biçimde, iki duvar arasındaki bağ kolonuna dayandırılmıştı.

Hannibal kimsenin aramayı aklına getirmeyeceği bir hur-

da kutusundan paslı, iri bir anahtar çıkardı. Kapıyı açtı ve arkadaşlarının ardından içeri girdi.

Bir buhar makinesine ait büyük kazanı ikibüklüm geçtikten sonra uzun bir havalandırma deliğini aşarak P.C.'ye ulaştılar.

Hannibal ışığı yaktıktan sonra büro masasına oturdu.

«Şimdi dakikası dakikasına olup bitenleri gözden geçirelim,» dedi. «Peter, seni şatodan dışarı son hızla kaçıran kimdi?»

«Hiç kimse!» diye karşılık verdi Peter. «Oradan son hızla kaçtım, çünkü canım öyle istemişti. Son hızla kaçtım, çünkü içinde bulunduğum koşullar onu gerektiriyordu.»

«Sorumu değişik bir biçimde tekrarlamak istiyorum. Seni şatoyu terketme isteğine zorlayan kimdi?»

«Hımm... Öncelikle Yankılar Odası'nda yüreğim yerinden oynamıştı. Yani biraz, demek istiyorum. Sonra sinirlerim gerildi. Birden öfkem paniğe dönüştü ve ayaklarımı sırtlamak gereğini hissettim.»

«Hissettiklerin,» dedi Hannibal, alt dudağını parmaklarıyla sıkıştırırken. «Aynen benimkilere benziyor. Korku, öfke, panik. Buna rağmen gerçek diyebileceğin neler oldu? Birkaç yankı, buz kesen bir hava akımı.»

«Canlı gözüyle bana bakan portreyi unutuyorsun.»

«Sanırım bu bir sanrıydı. Kısaca her şey şöyle: aslında bizi ürkütecek ne bir şey gördük, ne de duyduk. Buna rağmen çok korktuk. Neden?»

«Ne demek neden? Herhangi bir ev, ama çok eski. Zaten adı bile bir hayli etkileyici. Ve bizim girdiğimiz de bir alay hayaleti barındıracak türden bir evdi.»

«Yanıt sadece bu mu olmalı sence? Belki,» dedi Hannibal. «Dehşet Şatosu'na bir kez daha gitmemiz gerekiyor ve...»

Bu sırada telefon çaldı.

Üç genç de ağızları açık bakakaldı.

Telefon ilk kez çalıyordu. Hannibal onu dedektiflik bürosu

kurma kararı aldıktan bir hafta sonra koydurmuştu. Faturaları, amcası için onaracağı eski eşyalar karşılığında alacağı parayla ödemeyi düşünüyordu. Numara, Hannibal'e telefonu teslim eden telefon şirketi tarafından verilmiş ama henüz rehbere geçirilmemişti. Üç gençten başkası da numarayı bilmiyordu. Buna karşın telefon çalıyordu.

«Cevap verelim,» dedi Peter yutkunarak.

«Ben de öyle düşünüyordum.»

Hannibal almacı kaldırdı.

«Alo, alo?»

Elinde tuttuğu almaç, konuşulanların dışardan dinlenmesini sağlamak için eski bir radyoya bağlı bir mikrofon ve bir hoparlörden oluşan bir düzene takılıydı.

«Alo?» diye tekrarladı Hannibal.

Yanıt veren yoktu. Almacı yerine koydu.

«Herhalde yanlış numara,» dedi. «Diyordum ki...»

Telefon bir kez daha çaldı.

Hannibal öfkeyle almaca sarıldı.

«Alo?»

Hoparlörü çok uzaktan gelen bir uğultu kapladı.

Sonra, sanki çok uzun süredir konuşmamış bir insanın çıkardığı belirsiz bir hırıltıyla, bir şeyler anlatmaya çalışan bir ses duyuldu.

«Gi...» diyordu yarım yamalak ses.

Tahmin bile edilemeyecek büyük bir çabayla hırıltılı ses sözcüğü tamamladı.

«...dinl»

Ses uzun bir solumayla kesildi ve sonunda yine o garip uğultu duyuldu.

«Gitmek mi?» dedi Hannibal.

Uğultu devam ediyordu ve karşılık veren yoktu.

Hannibal almacı yerine koydu. Bir süre boyunca hiçbiri konuşmadı. Sonunda Peter ayağa kalkarak, «Gitmeliyim,» dedi.

«Az önce evde işlerim olduğu aklıma geldi de...»

«Ben de,» dedi Bob. «Seninle geliyorum Peter.»

«Mathilda Yenge'nin de bana vereceği bazı işler olacaktı,» dedi Hannibal kalkarken.

P.C.'yi bir an önce terketmek için kapıya yığıldılar.

Kuşkusuz telefondan gelen gizemli ses, henüz cümlesini tamamlamamıştı. Hiç kuşku yok ki telefondaki adam -ya da şey- «Dehşet Şatosu'ndan Gi-din,» demek istiyordu.

Gizli Noktalar

«Ortada bir sorun var, şimdi,» dedi Hannibal, ertesi günün öğleden sonrasında.

Peter'le birlikte bürodaydılar. Bob ise kütüphanede çalışıyordu.

«Aslında, ortada iki sorun var,» dedi Hannibal ,önünde duran kâğıdı işaret ederken.

«Bunların nasıl çözüleceğini biliyorum. Telefonu açıp Bay Hitchcock'u arayacak ve ona hayaletli evi aramaktan vazgeçtiğimizi söyleyeceksin. Onu her aradığımızda, tüylerimizin diken diken olduğunu ve bacaklarımızın kendilerinden koşmaya başladıklarını eklemeyi unutma.»

Hannibal bu fikre katılmıyordu.

«İlk sorun, öncelikle dün bize telefon edenin kim olduğunu bulmak,» dedi.

«Kim ya da ne?» diye düzeltti Peter. «Bir hayalet, bir kurtadam, bir ruh veya sadece cisimleşmeyen doğaüstü bir varlık.»

«Cisimleşmeyen varlıklar telefon edemezler. Bildiğim ka-

danıyla ne kurtadamlar, ne ruhlar, ne de hayaletler bunu yapabilir.»

«Eskiden telefon kullanmadıkları doğru. Fakat onlar da bizler gibi uygarlaşmış olamaz mı? Dünkü sesin bir insana ait olduğuna inanıyor musun?»

Hannibal'in yuvarlak yüzünde sadece şaşkınlık vardı.

«Hayır,» dedi. «İşin garip yanı, biz ve Warrington dışında hiçbir canlının araştırmalarımız hakkında bilgiye sahip olmayışı.»

«O halde ortada canlı olmayan varlıklar var.»

«Eğer Dehşet Şatosu gerçekten hayaletliyse, bize bunu kanıtlamak düşüyor. Stephen Terrill hakkında bilgi edinmeliyiz. Madem ki şatoyu lânetleyen oydu, orasını hayaletli bir hale koyan da onun ruhu olabilir.»

«Oldukça mantıklı.»

«İlk yapmamız gereken şey, Stephen Terrill'in yaşadığı ve film çevirdiği dönemlerde onu tanıyan ve bize ondan söz edecek birini bulmak.»

«Delisin sen! Sessiz sinema dönemi bir hayli geride kaldı.»

«Hiç de değil! Bu bize uzak geliyor, çünkü genciz. Hollywood'da Terrill'i tanıyan bir sürü insana rastlayabiliriz.»

«İsim verebilir misin?»

«En iyisi bence, Terrill'in eski yardımcısı Fiskoscu'yu aramak.»

«Fiskoscu mu? Ne garip isim bu!»

«Bu onun takma adı. Gerçek adı Jonathan Rex. İşte onun resmi.»

Hannibal, Peter'e, Bob tarafından kütüphanede çekilmiş olan bir gazete sayfasının fotokopisini uzattı. Resimde uzun boylu, kafası traşlı, boynunda büyük bir yara izi olan bir adam kısa boylu, gülümseyen, içine kapanık tavırlı adamın elini sıkarken görülüyordu. Adamın gözaltları derin kırışıklarla çizgi çizgi olmuştu; gözleri dikkat çekici bir korkunçlukla parlıyordu.

«Bu çok iyi,» diye bağırdı Peter. «İşte Terrill Efendinin yüzü. İnsanları korkutmak için aslında hiç de kılık değiştirmesine gerek yokmuş.»

«Adamları birbirine karıştırdın. Bay Terrill kısa boylu olanı. Şu bir sineği bile incitmeyecekmiş gibi görünen adam yani.»

«Anlayamadım. Şu sempatik yüzlü adamın canavarları, vampirleri oynayan aktör olduğunu mu söylüyorsun?»

«Sık rastlanır bir yüzü varmış. Ama yüzüne en şeytansı görünümleri takma konusunda üstün yeteneklere sahip olduğu da ayrı bir gerçek. Yazıda şöyle deniliyor.»

«Ben sadece ruhları ilgilendiren bölümü okumuştum,» dedi Peter.

«Yazıda, Stephen Terrill'in, telâffuz kusurları yüzünden ürkek biri oluşu ve insanlarla anlaşmakta zorluk çektiği konu edilmiş. Bunun üzerine Terrill yardımcı olarak, temas kurduğu yapımcılara kendini kabul ettirmekte hiçbir zaman güçlük çekmeyen korkunç Fiskoscu'yu almış yanına.»

«Doğrusu bu beni hiç şaşırtmadı. Hayır dediğinde hemen seni oracıkta boğazlayacakmış havasını veriyor insana.»

«Bize, bu adamı bulmak kalıyor. Bilmek zorunda olduğumuz hemen hemen her şeyi ondan öğrenebiliriz.»

«Yeter, yeter. Bir fikrin daha var mı?»

«Evet. Telefon rehberi. Bence Fiskoscu'nun hâlâ bu bölgede oturuyor olması mümkün.»

Adamın adını ilk bulan Peter'di.

«İşte, Rex Jonathan. 915 Valley Road. Hemen telefon ediyor muyuz?»

«Ona habersiz bir ziyarette bulunmayı uygun görüyorum. Ama daha önce arabayı istetmem için telefon etmeliyim.»

«Şu Rolls Royce'u bir aylığına kazanmakla çok iyi ettin doğrusu. Otuz gün geçip gidince ne yapacağız, çok merak ediyorum.»

«Zamanı gelince bir şeyler düşünürüz. Zaten benim de

bazı planlarım vardı. Ama şu anda acil olarak Mathilda Yenge'ye akşam yemeğine geç kalacağımızı haber verelim.»

Bayan Jones bu konuya itiraz etmedi. Ama koca Rolls Royce'u evin parmaklıkları önünde parıldar bulunca iyi yürekli kadın başını sallamakla yetindi.

«Baba! Baba! Yine neler yapıyorsun? Bilmem hangi Arap şeyhi için yapılmış şu arabayla gezmeler de ne oluyor? Günü gelince yine sefalet içine düşeceksin, inan bana!»

İyi kalpli kadının tatlı uyarılarına pek kulak asmayan Hannibal deri koltuğa iyice yerleşti.

Şehir krokilerinin içine dalan Warrington, en sonunda Valley Road'u bulduğunu müjdeledi. Yol, dağın öteki yanındaydı.

«Bu yol, bir ara Siyah Kanyon'un bir kilometre kadar yakınından geçmiyor muydu?» diye sordu Hannibal.

«Evet, efendim. Tam su hattı üzerinde...»

«O zaman Siyah Kanyon'a küçük bir gezinti yapabiliriz. Emin olmak istediğim bir şey var da...»

Birkaç dakika içinde araba, geçen gece genç dedektiflerin araştırma yaptıkları, sonra da korku içinde terkettikleri vadinin girişine vardı. Kanyon gündüz gözüyle daha az korku verici görünüyordu. Sivri çubuklu geçit engelinin ve bir kayalık yığınının yolu kapadığı yerde araba dururken, Warrington bir çığlık attı.

«Bakın! Dün bıraktığımız tekerlek izlerinin yanında başka izler de var. Emin olamadığım için o an söz etmemiştim bundan, ama artık izlendiğimizden iyice eminim Bay Hannibal.»

Peter ve Hannibal birbirlerine hayret içinde baktılar.

«Al işte, çözümlenmesi gereken bir giz daha!» dedi Hannibal. «Ancak her şeyin bir sırası vardır. Şimdilik yalnızca şatonun çevresine bir göz atmak istiyorum.»

«Çok iyisin!» diye doğruladı Peter. «Bu fikre tüm gönlümle katılıyorum.»

Gündüz gözüyle şatoya giden kayalarla çevrilmiş yolu almaları birkaç dakikayı buldu.

«Buraya bir de gece gelmiş olduğumuzu düşününce...» diye söylendi Peter. «Bir kez daha gelmek büyük cesaret ister.»

Arkadaşının ardından gelen Hannibal, sivri uçlu kayaların üzerinde yükselen korku verici şatonun arka bölümlerinin çevresinden dolanıyordu.

«Bu şatonun halen bazı insanlarca bir sığınak olarak kullanılmakta olduğunu kanıtlayacak belirtiler arıyoruz,» diye açıkladı Hannibal. «Ayak izleri, bir sigara izmariti... Hiçbir şey olmaması imkânsız.»

Her şeye rağmen araştırmaları bir sonuç vermedi. Sonunda biraz dinlenebilmek için durakladılar.

«Açıkçası hiçbir insan izine rastlamadık,» dedi Hannibal. «O halde eğer şatoda oturuluyorsa, bu sakinlerin hayaletler olduğu ortaya çıkıyor. Bu da zaten kanıtlamak istediğimiz şeydi.»

«Bunun yararlı olacağına inanıyor musun?» diye sordu Peter. «Ben senin sözüne inanırım, bilirsin.»

Tam bu sırada şatonun girişinden çığlıklar koptu. Bağıran ve başlarını sallayan iki silüet büyük kapıdan dışarı çıkmak üzereydi. Gölgelerden biri sendeleyerek yere yuvarlandı. Parlak bir cisim elinden düştü. Gölge yere düşeni almadan doğruldu ve yoluna devam ederek öbürüne ulaştı.

«Bu ikisi herhalde hayalet değildi,» dedi ilk şaşkınlığı üzerinden atan Peter. «Ama sanırım az önce onlarla karşılaştılar.»

«Çabuk olalım,» dedi Hannibal. «Onları tanımalıyız.»

Kanyondan çıkmak için tepeyi tırmanan yabancıların peşine düştüler hemen.

Hannibal içlerinden birinin düştüğü yere vardı. Eğildi ve

üzerindeki küçük plakada E.S.N. harfleri kazılı olan lüks bir el fenerini yerden aldı.

«E.S.N. Bu sana bir şeyler hatırlatıyor mu?»

«Elbette,» diye bağırdı Peter. «Ernest Skinny Norris. Ama bu olanaksız. Ne diye peşimizden buralara dek gelsin ki?»

«Bob'un kütüphanede kartvizitlerimizden birini unuttuğunu ve Skinny'nin de onun etrafında dönüp durduğunu hatırlamıyor musun? Sonra az önce Warrington'un bize söylediklerini düşün; dedikleri doğruysa dün gece izlenmişiz. Ben Skinny'yi iyi tanırım. Ne yaptığımızı ortaya çıkarmaya, her zaman bizi engellemeye ve onu bizim yerimize yapmaya bayılır biliyorsun.»

«Doğru,» dedi Peter. «Skinny ne olursa olsun, senden üstün olmak için her şeyi yapar. Ama, eğer Dehşet Şatosu'nda neler döndüğünü görmek için bir dostuyla geldiyse, itiraf etmeliyim tüm hızlarıyla kaçanlar onlardı.»

Küçük bir kahkaha attı. Fakat Hannibal hiç oralı değildi.

«Hatırlarsan biz de onlar gibi son hızla dışarı çıkmıştık,» dedi el fenerini cebine yerleştirirken. «Biz oraya geri dönüyoruz, ama Skinny asla dönmez. İşte fark burada. En iyisi geri dönüp ne olup bittiğine bir kez daha bakmak.»

Peter tam karşı çıkıyordu ki korkunç bir gürültü onu engelledi.

Gözlerini kaldırınca büyük bir kaya parçasının tepeden aşağı yuvarlanmakta olduğunu gördüler.

Peter kurtulabilmek için yana çekilmek istedi, ama Hannibal kolundan tuttu.

«Kımıldama sakın. Baksana metrelerce ötemizden geçecek.»

Hannibal yanılmıyordu. Kaya on metre ötelerinden geçerek yola yuvarlandı ve yol yapımında kullanılan taşları gürültüyle kırdı.

«Eğer tam üstümüzden geçseydi, Dehşet Şatosu'ndakilere

iki hayalet daha eklenmiş olacaktı,» dedi Peter.

«Bak! Tepenin arkasında, şu çalıların ardına biri gizlenmiş. Oraya tırmanıp bizi o kayayla ezmek isteyenin Skinny olduğuna dair istediğin bahse girebilirim.»

«Dersini verelim onun. Gel Baba!! Gel ve dünyanın bütün Skinny'lerinden kolla kendini!»

Canları çok sıkılan iki genç, kanyonun bir yanındaki eğimi tırmanmaya başladı.

Büyük bir kayanın çevresinden dolaştıktan sonra soluklanmak için durdular.

Hemen önlerindeki kayanın üzerinde, dik kenarlı, binlerce yıl önce dağın omurgasını yerinden oynatan yer sarsıntısıyla açılmışa benzeyen, geniş bir çatlak vardı.

Yukarılardan artarak gelen bir kırılma sesi duyduklarında, çatlağa yalnız şöyle bir göz atabilmişlerdi. Yukarıdan iri kaya parçaları ve molozların oluşturduğu büyük bir çığ, üzerlerine doğru kayarak geliyordu.

Peter ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetti. Ama Hannibal hiç vakit kaybetmeden arkadaşını tuttuğu gibi kendisiyle birlikte çatlağın içine attı.

Bir saniye kadar sonra gökgürültüsünü andıran bir sesle kaya çığı çatlağın dar ağzından geçti. Çatlağa taşlar yuvarlandı ve diğerleri iki genci bir deliğe kapatan daracık bir ceper bırakarak dışarı yığıldı. Son kalan parçalar da elli metre kadar aşağıdaki yola yuvarlandı.

Boynu Yaralı Adam

Çığın korkunç gürültüsünden sonra ortalığı derin bir sessizlik kapladı. İçerisi zifiri karanlıktı ve kuru hava boğazlarını yakıyordu.

«Babal,» dedi iki kez öksürdükten sonra Peter. «Yandık. Çıkmamız imkânsız. Boğulacağız burada.»

«Tozlar yere çökene kadar mendilinle ağzını kapatarak nefes al,» dedi, el yordamıyla elini arkadaşının omzuna atan Hannibal. «Ayrıca nefes alamayacağız diye sakın endişelenme. Bu çatlak bir hayli derinse, ihtiyacımızdan fazla hava olabilir. Ayrıca, Skinny sayesinde bir de el fenerimiz oldu.»

«Unutma ki şu anda yine Skinny sayesinde Amerika'nın bütün çığları üzerime yığılmış durumda,» dedi Peter. «Eğer o çocuğu bir yakalarsam, elimden çekeceği var.»

«Ne yazık ki, hiçbir zaman kayaları üzerimize yuvarlayanın o olup olmadığını öğrenemeyeceğiz.»

Feneri yakan Hannibal çatlağın içini araştırmaya başladı. İki genç, iki metre yüksekliğinde, yaklaşık bir buçuk metre genişliğin de doğal bir mağarada bulunuyordu. Mağara, dağın içlerine doğru, derin fakat girilemeyecek kadar dar görünen bir yarık halinde uzanıyordu. Az önce mağaranın temiz havaya açıldığı dar delik, büyük bir kaya tarafından kapanmıştı. Diğer parçalar da onun üzerine ve yanlarına yığılmış, tozlar sıkı bir şekilde küçük aralıkları doldurmuştu.

«Çıkış için kullanıma elverişsiz,» dedi Hannibal.

«Böyle bir anda bile hep aynı sözcükler,» diye yakındı Peter. «Neden herkes gibi konuşmuyorsun: 'tıkılıp kaldık, çıkamıyoruz,' diye...»

«Çıkamayacağımızı söyleyemem, çünkü henüz belirsiz. Şu kayaları itmeme yardım et. Onları yerinden oynatabilirsek...»

Başaramadılar. Tüm güçleriyle ittikten sonra soluklanmak için durdular.

«Warrington kesinlikle bizi aramaya gelecektir,» dedi iç karartan bir sesle Peter. «Ama bizi bulamayacak ve polisi arayıp yardım ekiplerini çağıracak. Hiç kimse dağın içinden bağırtılarımızı duymayacağı için, bizi asla bulamayacaklar ve gelecek haftanın ortalarına doğru burada... Hey, ne yapıyorsun?»

Hannibal dizi üzerine çökmüş, mağaranın tabanında bir şeyler arıyordu.

«Küller var burada,» dedi. «Öyle görünüyor ki gezginin biri burada kamp ateşi yakmış.»

Fenerin yardımıyla külleri incelemeye devam etti. Sonunda bir metre uzunluğunda, kalın bir sopa bulmuştu. Sopanın bir ucu sivriltilmeye çalışılmış ama sonradan kırılmıştı.

«Gezginin bu sopayı biftekleri pişirmek için kullandığı kesin,» dedi Hannibal.

Peter kuşkulu bir tavırla sopayı gözden geçirdi. Eski ve kolay kırılabilir gibi görünüyordu, bir ucu kömürleşmişti. Neye yarayabilir, diye düşündü.

«Koskoca kayaları bununla yerinden oynatmayı düşünüyorsan, yanılıyorsun..»

«Öyle bir şey düşündüğüm yok.»

Dedektif şefi bir şey düşündüğü zamanlar, onu uygulamadan önce kesinlikle bir açıklamada bulunmazdı. Bu yüzden Hannibal, her zaman cebinde taşıdığı sekiz parçalı çakısıyla sopayı yeniden sivriltmeye çalışırken, hiçbir şey sormamayı tercih etti.

İstediği şekilde sopayı sivrilten Hannibal, çıkışı kapayan taş ve topraktan duvarın karşısına geçti. İki kaya arasında tasarladığı işe uygun bir nokta bulduğunda sopayı delikten dışarı uzattı. Bir taş parçasının direnciyle karşılaşınca sopayı geri çekti ve daha derinlere sokmaya çalıştı. Kâh iterek, kâh döndürerek ve taşları ayırarak en sonunda sopanın kolayca gidip gelebileceği uzunlukta bir boşluk ortaya çıkardı kayalar arasında. Sonra onu geri çektiğinde yere toprak parçaları döküldü. Yeni açılan delikten içeri günışığı sızıyordu.

Hannibal el yordamıyla çalışmaya devam etti. Sopası bir engele takıldığında küçük darbelerle onu dışarı itiyordu. Birkaç dakikanın sonunda duvarın üzerinde futbol topu büyüklüğünde bir taşın sığabileceği kadar bir oyuk açmıştı.

«Şimdi Peter, eğer şu kaya parçasını soldan sağa itmeme yardım edersen sanırım küçük buluşum başarılı bir sonuç verecek.»

Peter arkadaşının dediğini yaptı. Kaya önce direndi. Fakat sonra iki gencin itmesine dayanamayarak tepeden aşağı gürültüyle yuvarlandığında, yanında en az bir düzine kadar taşı da sürüklemiş ve duvarda kare biçiminde altmış santimlik bir oyuk açmıştı.

«Sen bir dâhisin Baba!»

«Yalnızca doğanın bana vermiş olduğu zekâyı yeterince kullanmaya çalıştım, o kadar,» diye karşılık verdi alçakgönüllü dâhi.

«Bu berbat yerden bizi sen kurtardın.»

Yardımlaşarak oyuğa tırmandılar. Dışarı çıktıklarında baştan aşağı toz toprak içindeydiler.

«Sonunda kurtulduk,» dedi Peter.

«Varlığımız ilk benzin istasyonunda elimizi, yüzümüzü yıkayalım,» dedi Hannibal. «Sonra da Bay Rex'i görmeye gidebiliriz.»

«Fikrini değiştirmedin mi hâlâ?»

«Tam tersine. Gündüz gözüyle şatoyu incelemek için artık çok geç. Ama Bay Rex'le tanışmanın tam sırası.»

Yolu kaplayan kaya parçalarının üzerinden atlayarak Rolls Royce'un park edildiği yere vardılar. Bulunduğu yerde bir oraya, bir buraya gidip gelen Warrington onları görünce sevinç çığlıkları attı.

«Bay Hannibal! Endişelenmeye başlıyordum ben de. Başınıza kötü bir şey mi geldi?»

«Önemli bir şey yok Warrington. Kırk dakika kadar önce buradan hızla uzaklaşan iki genç adam gördünüz mü?»

«Tam olarak kırk dakika önce Bay Hannibal,» dedi Warrington, yerini alırken. «Kanyondan geldiklerini sandığım iki genç göründü. Beni görünce kaçmakta nedense daha çok acele et-

tiler. Gördüğüm kadarıyla arabalarını çalıların arasına gizlemişlerdi ve bir süre sonra mavi renkli spor bir araba oradan çıktı.»

Peter ve Hannibal birbirlerine bakarak göz kırptılar. Skinny Norris'in mavi, spor bir arabası olduğunu ikisi de iyi biliyordu.

«Sonra bir toprak kayması gürültüsü işittim. Geri dönmediğinizi görünce bir hayli telaşlandım. Arabayı burada bırakmaya hakkım olmamasına karşın, eğer gelmeseydiniz, emin olun sizi aramaya çıkacaktım.»

«Çığ sesini araba hareket ettikten sonra mı işittiniz?»

«Evet, Bay Hannibal. Kesinlikle sonraydı. Şimdi sayın bayları nereye götürmem gerekiyor?»

«915 Valley Road.» dedi tasalı bir şekilde dedektif şefi.

Peter arkadaşının canının neye sıkıldığını çok iyi biliyordu. Eğer Skinny Norris çığ düşmeden önce oradan ayrıldıysa, kayaları kim yuvarlamıştı?

«Tekerlek izlerinin sırrı çözülmüşe benziyor,» dedi Hannibal. «Tek sorumlusu Skinny, göründüğü kadarıyla. Ama onun hareketinden sonra kanyonda gördüğümüz kimdi?»

«Bu işde yine hayaletlerin kokusunu alıyorum,» dedi Peter.

«Olanaksız. Her yönüyle bu bir hayalet olamaz. Warrington, lütfen ilk benzin istasyonunda durur musunuz? Temizlenmek istiyoruz.»

Dedektifler üstlerini başlarını temizler temizlemez araba yola koyuldu. Sırtı aştıktan sonra öbür yandaki vadiye doğru ilerledi bir süre. Az sonra Valley Road'a gelmişlerdi.

Valley Road, çevresinde lüks villaların bulunduğu geniş bir caddeydi. Yol, yukarı tırmandığı sürece, sağa sola kıvrılan bir çizgiyle vadinin, en az birkaç küçük evin sığdırılabileceği, dik etekleri arasında daralıyordu.

Yol sürekli tırmanıyor, sonra ansızın düşey bir yükseklikle sona eriyordu. Otomobiller için, geriye dönülecek kadar bir yer payı bırakılmıştı yolun sonunda.

Warrington gözlerine inanamadı.

«Yolun sonuna geldik. Ve görünürde başka ev yok.»

«Şurada bir posta kutusu görüyorum. O halde buralarda bir ev olmalı.»

Hannibal ve Peter indiler. 'Rex 915' yazılı kutu bir çalılığa tutturulmuştu. Buradan itibaren, çalılar ve küçük ağaçlar arasından taşlı bir patika çıkıyordu. Gençler dar yolu izlediler. Az sonra cadde seviyesinden oldukça yukarıya tırmanmış olduklarını gördüler.

İri bir çalılığı aşınca, kiremit çatılı, yalıyara sırtını vermiş olan bir ev gördüler. Evin yanıbaşında, içinde tünekten tüneğe uçuşan ve sağır edici sesler çıkaran yüzlerce papağanın bulunduğu büyük kafesler vardı.

İki genç kafeslere bakmak için durduklarında arkalarından ayak sesleri duyuldu. Arkalarını dönünce üzerlerine doğru bir adamın geldiğini gördüler.

Uzun boylu, kafası traşlı, kara gözlüklü biriydi, gelen. Boynundaki yara, kulağından göğsüne kadar mor, geniş bir çizgi halinde iniyordu.

Adam korku verici, kısık bir sesle konuştu.

«Olduğunuz yerde kalın. Parmağınızı bile kımıldatmayın, duydunuz mu?»

İki genç oldukları yerde kaldılar. Adam elinde güneş vurdukça parlayan, ustura gibi bilenmiş büyük bir bıçağı sallayarak onlara doğru yürüyordu.

Kötü Ruhlar

«Kımıldamayın, kımıldamayın,» diyordu yürürken adam. «Eğer canınızı seviyorsanız olduğunuz yerde kalın.»

Bu sözler Peter için boşunaydı. O istese bile kımıldayamayacak durumdaydı korku yüzünden.

Birden ikisinin arasından hızla geçen bıçak ayaklarının dibinde toprağa saplandı.

«Kaçırdım.» diye bağırdı adam.

Sonra güneş gözlüklerini çıkardı. Gözleri mavi ve daha içten bakışlıydı. Gözlerini hiç de tedirgin görünmeyen bir tavırla kırpıştırıyordu.

«Otların arasında bir yılan vardı, çocuklar. Tam arkanızda. Çevrede bu çıngıraklı yılanlardan o kadar çok var ki. Ve ben de hepsini temizlemek istiyorum. Ama ne yazık, hiç vaktim olmuyor.»

Mavi kırmızı renkli mendiliyle alnını sildi.

«Çalıları temizliyordum. Bilirsiniz, yangın için birkaç öbek kuru ottan iyisi olmaz. Bu bıçakla yaptığım iş yetersiz kalıyor. Birer limonata içmek ister miydiniz?»

Boğuk bir sesle konuşuyordu. Ama iki genç böyle olmasına şaşmamaktaydılar. Kuşkusuz, boynundaki yarayı açan kaza yüzünden sesi bu hale gelmişti.

Fiskosçu konuklarını evine götürdü. Verandaya açılan salonda, içinde buz parçaları yüzen içecek kabının bulunduğu masanın çevresinde koltuklar vardı. Verandanın diğer köşesinde papağan kafesleri duruyordu.

«Onları yetiştirmek bana büyük bir yaşama sevinci veriyor.» dedi Bay Rex, üç limonata bardağını doldururken.

İkisini gençlere uzattıktan sonra özür dileyerek odayı terketti.

Hannibal limonatadan bir yudum aldı.

«Bay Rex hakkında neler düşünüyorsun?»

«Onu sevimli buldum.» dedi Peter. «Tabii sesine alışmak gerekiyor.»

«Evet... Gerçekten de çok canayakın birisi. Ama çalıları

temizlediğini neden söylediğini merak ediyorum. Elleri ve üstü başı tertemizdi. Eğer gerçekten çalıları budadıysa üzerinde ve kollarında dal, kabuk parçaları olmalıydı.»

«Hayatında hiç görmediği iki insana bir şeyler uydurmuş olabileceği aklına gelmiyor mu?»

Hannibal başını öne eğdi.

«Bilemiyorum. Bütün öğleden sonrasını çalıları budamaya verdiyse, masadaki limonata kabına ve içinde henüz erimemiş buz parçalarına ne dersin?»

«Amma yaptın! Onun da basit bir açıklaması olmalı..»

«Bulunduğu zaman tüm yanıtlar basittir.»

Bay Rex yeniden odaya girdi. Üzerindeki gömleği değiştirmiş, boynuna bir eşarp dolamıştı.

«Bazıları boynumdaki yara izini görmekten hoşlanmazlar. Fırsat buldukça onu kapamaya gayret ediyorum. Bu, yıllar önce Malezya'da başıma gelen küçük bir kazanın anısı. Beni ziyaret etmek nereden aklınıza geldi?»

Hannibal kartvizitlerden birini uzattı.

«Ah! Demek, Üç Genç Dedektifler! Ne araştırdığınızı öğrenebilir miyim?»

Dedektif şefi Bay Rex'e Stephen Terrill hakkında bilgi edinmek istediklerini açıkladı. Bay Rex masa üzerine bıraktığı güneş gözlüklerini burnunun üstüne yerleştirdi.

«Günışığı gözlerimi rahatsız ediyor. Geceleri daha iyi görebiliyorum. Benim çok eski ve zavallı dostumla niçin bu denli yakından ilgilendiğinizi sorabilir miyim?»

«Bizler, Bay Terrill'in ölümünden sonra yabancıların yerleşmesini önlemek için eski evini lânetleyerek, intikam güden bir hayalet olup olamayacağını öğrenmek istiyoruz sizden.»

Karanlık camların ardında Bay Rex'in gözleri dikkatle gerildi.

«Olağanüstü bir soru. Öncelikle canavarları, vampirleri,

korsanları ve kurtadamları oynamasına rağmen Stephen'in çok tatlı bir insan olduğunu bilmenizi istiyorum. Bunun için sürekli bana ihtiyacı vardı. Hiçbir zaman insanlarla tartışmaya girme cesaretini gösterememişti. Onun yardımcısıydım ben. Şuna bir bakar mısınız?»

Masanın üzerinden çerçevelenmiş büyük fotoğrafı aldı. İki genç resmi özenle inceledi. Bir kapı önünde el sıkışan iki adam vardı resimde. Biri Fiskoscu, diğeriyse kısa boylu ve daha genç görünüşlü biriydi. Bu fotoğraf gençlerin daha önce gördükleri gazete kupürünün aslı olmalıydı.

Üzerindeki yazıyı okudular.

«Stephen'den, sevgili dostum J.R.'e...»

«Onun bütün işleriyle uğraşırdım,» diyerek söze başladı Jonathan Rex. «İnsanlara sözümü dinletmesini iyi bilen biriydim. Çoğu insan benimle tartışmaya girmekten kaçınırdı. Böylelikle Stephen mesleğine kendini verebiliyordu. Mesleğini çok ciddiye alan bir aktördü o. Seyircilerine korku dolu heyecanlar yaşatmaktan büyük bir zevk alırdı. Son filmi seyirciler tarafından alayla karşılanınca çok kırıldı. Kendisiyle alay edilmesinden nefret ederdi çünkü. Sanırım bu duyguyu anlayabilirsiniz.»

«Evet, bayım,» dedi Hannibal. «Çok iyi biliyorum. Benimle alay edilmesini doğrusu ben de hiç sevmem.»

«Filmin piyasaya çıkmasından sonra haftalarca odasına kapandı. Hizmetçilerini bile kabul etmiyordu. Bu arada onun tüm komisyon işlerini ben üstlenmiştim. Buna rağmen basın haberlerinin ardı arkası kesilmiyor, filmin oynatıldığı her yerde insanlar gülmekten kırılıyordu. Stephen sonunda bütün filmlerinin kopyalarını toplamamı istedi benden. Dediğini yaptım ve inanın bu iş çok pahalıya patladı bize. Tüm istediklerini toplayıp getirdim. En sonunda bir bankanın şatosunu ipotek altına aldığını üzülerek söyledim ona. Doğrusunu söylemek gerekirse bu bankacıların hepsi de tefeciydi ve onlara borçlu olduğumuz-

dan daha fazlasını istiyorlardı. Fakat elimizde avucumuzda bir şey kalmamıştı.

«Sonra o sahneyi hatırlarım hep,» diye sözünü devam etti Bay Rex. «Şatonun büyük salonundaydık. Stephen alev alev yanan gözleriyle bana baktı. 'Beni buradan çıkarmaya güçleri yetmeyecek!' diye bağırdı. 'Gövdeme ne olursa olsun, ruhum asla burayı terketmeyecek!'»

Kısık ses susmuştu. Kara gözlükler o anda garip hayvanların gözlerine benziyordu. Peter silkelendi.

«Sizi dinledikten sonra onun hayaletlerin arasına katıldığına inanasım geliyor.»

«Doğru,» dedi Hannibal. «Ve tüm bunlara rağmen Bay Rex, Stephen Terrill'in canayakın, tatlı biri olduğunu söylüyorsunuz. Bundan sonra onun şatosuna giren her yabancıyı kaçıracak kötü bir ruh haline gelmesi mümkün mü?»

«Söylediğiniz sanırım doğrulandı oğlum,» dedi Bay Rex. «Ama ziyaretçileri korkutan görünmeyen güç kesinlikle zavallı dostumun ruhu olamaz. Bu, şatoda ortaya çıkan diğer ruhlara ait olabilir... En azından ben buna inanıyorum.»

«Diğerleri mi?» diye sordu Peter.

«Evet. Aslında iki önemli olasılık var. Kuşkusuz, Stephen'in arabasının bir uçurum dibinde bulunduğunu biliyorsunuz.»

İki genç dedektif bu sözü başlarıyla onayladılar.

«Yine şatosunun sonsuza dek lânetli kalacağını bildirdiği mesajı biliyorsunuz, sanırım.»

İki genç ara vermeden bu sözü de onayladı.

«Polis, dostumun uçuruma uçtuğuna inanıyordu. Benim fikrim de bu. Size az önce sözünü ettiğim konuşmadan sonra dostumu bir daha göremedim. Hiç kimseyi şatosuna sokmayacağına dair yemin ettikten sonra benim işime son vermişti. Yine de her şeye rağmen o mesajı yazarken neler düşündüğünü bilemiyorum. Yaşarken korkuttuğu insanları, şimdi ona güldükleri için, yine korkutuyor olabilir. Onlara bugün de korkulu an-

lar yaşatmak istemiş ya da bunu kendisiyle alay edilmeyeceğini öğretmek için yapmış olamaz mı?»

Adam, Hannibal konuşana dek derin düşüncelere daldı.

«İki olasılıktan söz etmiştiniz, bayım. Diğer hayaletlerdi, sanırım.»

«Evet. Stephen şatosunu inşa ettiği sıralarda dünyanın çeşitli yerlerindeki hayaletli diye tanınan birçok yapıdan eşyalar getirtmişti. Japonya'da soylu bir aileye ait olan depremle yarı yarıya yıkılmış bir tapınağın ahşap doğramalarını, İngiltere'de babasının seçtiği adamla evlenmemek için kendini asan bir genç kızın yaşadığı şatonun tüm duvarlarını, Ren kıyısında efendisinin kendisine gücendiği bir müzisyenin yıllarca zindanlarına kapandığı şatodan taşları. Müzisyenin ölümünden sonra bile o ses şatonun müzik odasından duyulabiliyormuş.»

«Vay canına!» dedi Peter. «Eğer sözünü ettiğiniz bu insanlar şu anda Dehşet Şatosu'nda bulunuyorlarsa, oranın niçin bir türlü sakin olamadığını şimdi anlar gibi oluyorum.»

«Her şey mümkün,» diye karşılık verdi Jonathan Rex. «Tüm bildiğim, göçebelerin bile şatonun çevresinden geçmekten sakındıkları. Oraya her ay, zavallı dostumun evinin ne halde olduğuna bakmak için giderim. Her zaman dışarda kaldığım doğrudur ama ben de henüz insana ait bir belirti göremedim.»

Hannibal başını eğdi. Bay Rex'in gözlemleri aynen onlarınkine uyuyordu. Çığı yaratan kişiye gelince, o henüz bir kesinlik kazanmamıştı.

«Gazetelerin Mavi Işık'ın org çaldığı haberi doğru mu acaba?» diye sordu sonra.

«Ben, hiçbir zaman Mavi Işık'ı gözlerimle görmedim. Buna karşın, kayboluşundan kısa bir süre önce, dostum Stephen'in bana ışık odasından gelen esrarengiz bir org sesinden söz ettiğini hatırlar gibiyim. Dediğine göre, odayı elleriyle kilitlemiş ve orga hava sağlayan makineyi kapatmış. Yine de org sesi

devam ediyormuş. Ancak, herhalde Stephen'in odaya bir kez girmesi yeterliydi, sesin kesilmesi için.»

Peter güçlükle yutkundu. Bay Rex gözlüklerini çıkardıktan sonra gözlerini kırpıştırdı.

«Size tam olarak şatonun hayaletli olduğunu söyleyemem, dostum ya da diğerleri tarafından,» dedi. «Size tüm söyleyebileceğim, eğer bana orada bir gece geçirmek için on bin dolar bile teklif edilse geri çevirirdim.»

Kötü Bir Düşüş

«Hannibal!»

Bayan Jones'un güçlü sesi Californiya göğü altında yankılandı.

«Hannibal, çitlerin karşısındaki demir çubukları düzeltir misin lütfen? Peter, sen de taşımaya yardım et! Bob, kaç tane olduğunu yaz sen de.»

Hırdavat Dükkânı'nda o gün işler eğlenceden yana pek iyi gitmiyordu. Bob ters çevrilmiş bir küvetin üstünde otururken, kendi kendine, P.C.'te yapılacak olası bir toplantıyı soruyordu. Peter ve Hannibal'in Fiskoscu'ya yaptıkları ziyaretin üzerinden kırk sekiz saat geçmesine rağmen henüz Genç Dedektifler arasında bir toplantıya gidilmemişti. Bayan Jones onlara konuşma fırsatı bile vermiyordu. Bundan başka zaten Bob kütüphanede çalışıyor, Peter de evdeki işlerini tamamlamaya çabalıyordu.

Hırdavat yüklü kamyonlar gidip gelirken Bayan Jones alışverişini bitirmek üzereydi neredeyse. Bu tempoyla, Genç Dedektiflerin kafalarındaki sorunları rahatça düşünecek bir dakika dahi bulabilmeleri bir haftayı alabilirdi.

Öğleye doğru, kısa boylu, iri burunlu ve uzun bıyıklı Bay

Jones dükkâna girdiğinde, gençler ancak dinlenecek birkaç dakika zaman bulabilmişlerdi. Bay Jones evin en büyük kamyonunun şaşesini ağırlığıyla eğen hırdavat yığınının tepesindeki ahşap doğramalı bir koltuğa çöktü. Dükkânın patronu olduğu için herhangi bir nedenle istediği şeyi alabiliyordu.

«Tanrı aşkına!» diye haykırdı Bayan Jones, kocasını görünce. «Tanrı aşkına! Titus, yine neler topladın? Eğer böyle devam edersen, inan bana pek yakında açlıktan nefesimiz kokacak.»

Titus Jones pipoyu tutan eliyle hepsini selamladı. Diğer elinde gösterişsiz bir orga ait üç metre uzunluğunda borular vardı.

«Bir org satın aldım, Mathilda,» dedi Bay Jones alçak bir sesle. «Yakında org çalmasını öğreneceğim. Hans, Konrad! Benim müzik aletimi kırmadan özenle yere indirin!»

Kedi çevikliğiyle yere atladı. Hans ve Konrad bir zarar vermeden orgu kamyonun kasasından indirdiler. .

«Bir org,» diye haykıran Bayan Jones, insanı sağıra çeviren sesiyle gençlere bir iş vermeyi unutmuş görünüyordu. «Tanrım, sen acı bize! Komşularımız olmadığı için ne kadar şanslıyız!»

Bay Jones'un emriyle iki sarışın, iriyarı adam, Hans ve Konrad, calgıyı taşıyordu.

«Orgumu, Los Angeles'ın küçük bir tiyatrosundan satın aldım. Tiyatro pek yakında yıkılacakmış,» dedi Bay Jones. «Gördüğünüz gibi orgum oldukça küçük boyutlarda. Duyulamayacak sesler çıkaran metal boruları daha uzun ve kalın olanları da var.»

«Duyulmuyorsa, onlara ses denilemez ki,» dedi Hannibal.

«Duyanlar vardır. Örneğin filler, o denli büyük kulakları var ki!»

«Çıkardığı sesi duyamadıktan sonra orga ne gerek var?» diye sordu Peter. «Bildiğiniz gibi yeryüzünde konsere gitmeyi alışkanlık haline getirmiş pek fazla fil yoktur.»

«Bilimin elinden hiçbir şey kurtulamaz,» dedi Bay Jones. «Arandığı takdirde mutlaka işitilemeyen seslerden yararlanma yolları bulunabilir.»

«Yalnızca köpeklerin duyabileceği nitelikte tiz notalar varmış,» dedi Bob.

«Kesinlikle oğlum! Belki bir sirkin, köpeklerin duyabileceğinin tam aksi bir sesle, filler için ihtiyacı olabilir. Çok tiz notalar yerine pes notalar...»

«İnsan kulağının algılayamadığı sesleri ya da titreşimleri yayan sesaltı notalardan söz ediyordunuz sanırım,» dedi Hannibal. «İnsan tarafından algılanabilenlerin adıysa tam tersine sesüstüdür.»

O sırada gençlerin elli metre kadar gerisinden gelen gürültüler ne sesaltı, ne sesüstüydü. Mavi renkli bir spor arabanın çıkardığı sesler hepsini havaya sıçratmıştı. Arabanın sürücüsü korna çaldı ve alaylı bir kahkaha patlattı.

«Skinny bu,» diye haykırdı Peter.

Bob, «Burada ne arıyor acaba?» diye sordu.

Skinny Norris zayıf ve uzun burunlu bir yeniyetmeydi. Norris grubu yaklaşık bir yıldır Rock'yde adını duyurmaya başlamıştı. Bob, Peter ve Hannibal için bu bile fazlaydı, çünkü Skinny onları rahatsız edebilmek için olağanüstü bir çaba harcıyordu. Lisede arabası olan tek genç o olduğu için bunu kendine bir üstünlük sayıyor ve kentin bütün gençlerini çevresinde toplamaya çalışıyordu. Her şeye rağmen bunda pek başarılı olduğu söylenemezdi. Gençlerin yarıdan çoğu onu tanımazdan geliyordu. Buna karşın ailesinin fazlasıyla vermiş olduğu maddi özgürlük, küçük bir avluya uluorta girme hakkını veriyordu ona.

Eline bir ayakkabı kutusu alarak arabadan indi. Cebinden büyüteç olarak kullandığı büyük bir mercek çıkardı ve hırdavatı inceler gibi yaptı. Bay Jones ve iki yardımcısı ona bakmadan orgu taşıyarak oradan uzaklaştılar.

«Çok güzel,» dedi kendini beğenmiş bir tavırla, «Çevremiz-

deki süprüntü yığınına bakılırsa sanırım dostumuz Jones'un yerine geldik.»

Norris'in arabadaki iki arkadaşı kahkahayla güldü.

«Ne istiyorsun Skinny?» diye çıkıştı Peter, yumruklarını sıkarak.

Skinny hiç oralı değilmiş gibi davrandı. Büyüteciyle Hannibal'i gözden geçirdi ve merceği cebine dikkatle yerleştirdi.

«Hiç kuşkum yok!» diye haykırdı. «Kimsenin tanımadığı ünlü dedektif Hannibal Mac Sherlock'la ne yazık karşı karşıyaymışım. Scotland Yard'ın en kurnaz ajanlarının bile çözmeyi beceremedikleri bir bilmece getirmiştim kendilerine. Eminim, bu korkunç katliamın suçlusunu tereyağından kıl çeker gibi bulacaktır.»

Skinny konuşurken elindeki ayakkabı kutusunu Hannibal'e uzattı. Kutudan yayılan koku, içinde ne olduğuna ilişkin en küçük bir kuşku bırakmıyordu. Hannibal kutuyu açtı. Skinny kutunun açılışını sinsi bir gülüşle izledi.

Kutuda ezilmiş bir fare vardı.

Uzun süre önce öldürüldüğü anlaşılıyordu.

«Sayın Mac Sherlock, acaba bu korkunç muammayı çözebilecekler mi? Suçluyu bulup yakalayana elli pul vaat ediyorum.»

Skinny'nin dostları katıla katıla gülüyordu. Hannibal soğukkanlılığını yitirmedi.

«Öç almak için bu zavallıyı öldürdüğüne hiç şaşırmadım Skinny. Suçluları bulduğumu sanıyorum; en yakın iki dostun...»

Arabadakiler gülmeyi kesmiş, Skinny ise kıpkırmızı olmuştu.

«İlk bakışta,» diye söze devam etti Hannibal. «Kendinizi kanıtlamak için bu hayvanı ezdiğiniz anlaşılıyor. Bu sizin de başınıza gelebilir, unutmayın.»

«Emin misin?» diye sordu Skinny.

«Bu aslında bana başka bir şeyi düşündürüyor,» dedi Han-

nibal büyük bir sakinlikle. «Sana ait olan bir şeyi vermek istiyorum.»

Eve gidip üç gün önce şato yakınlarında bulduğu el fenerini getirdi.

«Üzerinde E.S.N. harfleri var. Belki Ernest Skinny Norris diye birisine aittir.»

«Veya o harfler daha başka anlamlar taşıyor,» dedi Peter alaycı bir tavırla. «Yüz metre antrenmanlarına sık sık devam etmelisin Skinny. Çok yararı olduğu kanısındayım, inan ki!»

Skinny, Hannibal'in elinden feneri kapar kapmaz arabasına döndü.

«Üç Genç Dedektifler,» diyerek sırıttı giderken. «Bütün şehir size gülüyor, biliyor musunuz?»

Mavi otomobil hareket ederek avludan çıktı.

«Skinny'nin kartvizitimizi aşırmış olabileceğini düşünüyordum ben de,» dedi Bob. «Dedektif bürosu kurduğumuzdan haberi varmış.»

«Ne iyi. Biz de zaten herkesin bunu bilmesini istiyorduk,» dedi Hannibal. «Yalnız öncelikle ilk üstlendiğimiz araştırmayı başarıya ulaştırmalıyız. Şimdilik, Mathilda Yenge bizi yemeğe çağırmadan önce küçük bir toplantı yapmalıyız.»

Ve Hannibal 2 Numaralı Tünel'e yöneldi.

Tam bu sırada önünü göremeyerek bir boru parçasının üstüne bastı ve kötü bir şekilde yere yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Bob ve Peter onun dişlerini sıktığını gördüler.

«Ayak bileğimi burktum galiba. Baksanıza şişmeye başladı bile. Sanırım bir doktora görünmem gerekecek.»

Çingene Kadın'dan Haberler

Ne büyük şanssızlık!

Hannibal'in kötü düşüşünün üzerinden iki gün geçmişti. Dayısı onu hastaneye götürmüş ve bütün bir gün boyunca yanından ayrılmamıştı. Hastanede ayak bileğinin röntgeni alınmış, ayağı garip bir sıvının içine batırılmıştı. Sonunda evine dönmesine izin verilmiş ve doktor, ayak bileğinin daha çabuk iyileşmesi için bazı egzersizler önermişti.

Yaklaşık bir ya da iki kilometreyi bulan bir sargı vardı ayak bileğinin üzerinde.

Bu sırada hiçbirinin, Hitchcock'un aradığı esrarlı evi bulup bulamadığından haberi olmamıştı.

Hannibal'in başucunda oturan Peter ve Bob'un canı sıkılmıştı.

Hannibal'in her kımıldanışında dişlerini sıktığını gören Peter, «Çok acıyor mu?» diye sordu.

«Fazla değil?» diye karşılık verdi dedektif şefi. «Haydi, baylar, çalışma başına! Aydınlatılacak iki nokta: Dehşet Şatosu'nu ilk ziyaretimizden sonra bize edilen telefon. Warrington'un izlenmiş olduğumuzu ileri sürmesi. Görünüşe bakılırsa tüm kötülükler Skinny Norris'in başı altından çıkıyor.»

«Doğru,» dedi Bob. «Skinny'nin şatoyla yakından ilgilendiğimizden haberi vardı.»

«Skinny kesinlikle o biçimde sesini değiştirebilecek biri değildir, tanıdığım kadarıyla. O sadece kişneyen bir midilli kadar ses çıkarabilir. Telefondaki ses, boğuk ve ölüydü. Bırrr!»

«Haklısın,» dedi Hannibal. «Buna rağmen (ayağını oynatınca yüzünü buruşturdu) aksi kanıtlanmadığı sürece, hayaletle-

rin telefon edebileceğine inanmak istemiyorum.»

«Şimdilik orada kalalım,» dedi Bob. «İkinci nokta, üstünüze o kayaları yuvarlayan kimdi?»

«Eğer onu bir elime geçirirsem, hayatının en unutulmaz on beş dakikasını yaşatırım inanın!» dedi öfkeyle Peter.

Hannibal, «O konuyu düşünmeyi şimdilik bir kenara bırakalım,» dedi. «Çığ başlamadan önce olay yerinden ayrılmış olduğunu öğrendiğimize göre, o kişinin Skinny olması olanaksız. Bir rastlantı sonucu çığ düşmüş de olabilir; örneğin dikkatsiz bir gezgin farkına varmadan taşın birini yerinden oynatmış olabilir.»

«Şu senin dalgın gezginin de iyi nişancıymış doğrusu,» diye mırıldandı Peter.

«Daha kesin kanıtlar bulana kadar onu bir kenara bırakalım. Şu anda daha çok Bay Rex'in söylemiş olduğu yalanları düşünüyorum. Bir şey yapmadığı apaçıkken, niçin çalıları budadığını söyleme gereğini duydu bize. Sanki bizi bekliyormuş gibi o limonatayı hazırladı?»

«Az anlıyoruz, fakat çok ilerleme kaydediyoruz doğrusu,» dedi Peter kafasını kaşırken.

O sırada Bayan Jones her zamanki gibi gürültülü bir şekilde odaya girdi.

«Baba! Sana söylemeyi unuttuğum önemli bir şey var. Dün sen hastaneden dönmeden az önce tuhaf bir olay geçti başımdan. Ne kadar heyecanlandım, anlatamam.»

«Tuhaf bir olay mı?» diye sordu Hannibal, iki arkadaşı gibi kulak kabartarak.

«Evet. Yaşlı bir çingene kadını kapımı çaldı. Ve bana senden söz etti. Onun dediklerini sana söylemeli miyim, gerçekten bilemiyorum... Yine budalaca sözler... Kısacık, kambur biriydi ve korkunç bir aksanla konuşuyordu. O kötü kazanın nasıl başına geldiğini bildiğini ve seni korumak istediğini söyledi.»

Üç genç kulaklarına inanamıyordu.

«Bazı kartlar çekti,» diye devam etti Bayan Jones. «Ve üç kez üst üste kartlar aynı bilgileri verdi. D.Ş. harflerinden sakınman gerektiği sonucu çıktı ortaya. O kaza D.Ş. yüzünden başına gelmiş ve eğer kendine dikkat etmezsen daha büyük belalar açabilirmiş. Ona haklı olduğunu söylerken gülüyordum. Kadın sonunda gitti; onun normal biri olmadığını düşünüyorum.»

«D.Ş.» diye mırıldandı korkulu bir sesle Bob. «Dehşet Şatosu!»

«Bu oyunu oynaması için yaşlı kadına parayı Skinny vermiş olamaz mı?» diye sordu Hannibal. Yüzü, herkesin alışmış olduğundan daha solgundu. «Hayır, hayır. Onun böyle incelikleri düşünecek kadar hayal gücü geniş biri olduğuna inanmıyorum. Ölü faresini alıp gitmiştir evine...»

«Biri -ya da bir şey- şu Dehşet Şatosu'yla ilgilenmemizi hiç istemiyor,» dedi Peter. «Bir telefonla başladı ve bir çingeneyle devam ediyor; biri -ya da bir şey- aralıksız düşünmek için çaba harcıyor bu konuda. Bundan sonra sesli ve kesin bir karar almamızı teklif ediyorum. Araştırmanın peşini bırakalım mı? Evet diyenler elini kaldırsın.»

«Ben bırakmaktan yanayım,» diyerek elini kaldırdı Bob.

«Skinny Norris'in bundan sonra hep bizimle alay etmesini mi istiyorsunuz?» diye sordu Hannibal meslektaşlarına bakarken. «Araştırma büromuzun bir fırından ibaret olduğunu çevreye yaymak için can atıyordur mutlaka. Onu, hiç vakit yitirmeden halletmeliyiz. Son çıkan olayların işlerimize yeni sorunları da getirdiğini görmeyecek kadar kör mü oldunuz?»

«Nasıl?» diye sordu Peter.

«Belirlediklerimiz içinde henüz hiçbirinin kimliğini çıkaramadık ortaya. Bütün sırları çözmenin eşiğine geldiğimize kendimizi inandırmalıyız artık.»

«Peki kabul edelim bunu,» diyen Peter pek de kabul etmişe

benzemiyordu. «Ya sonra? Sen yatağa bağlı kaldıkça hiçbir şey yapamayız.»

«Bu kesinlikle doğru değil,» dedi Hannibal. Dün gece bir ara uyku tutmamıştı ve rahatlıkla düşünme fırsatı bulabildim. Sonra uyguladığımız yöntemleri değiştirmemiz gerektiği kararına vardım. Ben karşılaşacağımız bazı sorunlara çözüm ararken, siz kolaylıkla araştırmalarımıza devam edebilirsiniz Dehşet Şatosu'nda.»

«Ben? Şatoya gitmek ha?» diye bağırdı Bob. «O yerden söz eden bir makale okuduğumda bile tüylerim diken diken olur benim.»

«Sizden çok büyük şeyler bulmanızı beklemiyorum,» dedi şef. «Ama öfkeden paniğe dönüşen o korku dolu izlenimleri hissedeceğinizi sanıyorum. Bu duygularla kendinizi sınadığınızda, nereye kadar dayanabildiğinizi ölçmenizi istiyorum.»

«Nereye kadar da ne demek?» diye yakındı Peter. «Son defasında o ürpertileri ense kökümden ayak parmaklarıma, dışımdan içime kadar sınamıştım. Ne istiyorsun? Sol kolum hiçbir şey hissetmezken, sağ elimin diken diken olmasını mı?»

«Demek istediğim, nereye kadar bu izlenimler hissedilebilir duruma geliyor,» dedi Hannibal. «Şatodan çıktığınız anda, korkuyu tümüyle üzerinizden atmanız için katetmeniz gereken gerçek uzaklık nedir?»

«Son defasında uzaklık yaklaşık olarak otuz kilometreydi,» diye yanıtladı Peter. «Yatağımla şato arasındaki uzaklık bu!»

«Güzel. Ama bu kez, aynı korkulara kapıldığınızda, mümkün olan tüm soğukkanlılığınızı kullanarak yavaş hareket etmenizi istiyorum. Giderken arada bir korkunun azalıp azalmadığını kontrol etmek için duraklayacaksınız.»

«Yavaşça!» diyen Peter bıyık altından gülümsüyordu. «Bütün soğukkanlılığımızla...»

«Yarın öğleden sonra giderseniz, belki pek fazla bir şey

duymayabilirsiniz. Şatoyu tepeden tırnağa tarayacaksınız. Alacakaranlığa doğru, eğer isterseniz, korkunun geçip geçmediğini anlayabilmek için şatonun girişinde bekleyebilirsiniz.»

«Asla olmaz,» dedi Peter.

Bob öfkesini belli etmek için bir çığlık attı.

«Yarın çok önemli bir işim var. Bütün gün, öğleden sonra da dahil olmak üzere kütüphanede çalışacağım.»

«Ne yazık ki ben de doluyum,» dedi Peter. «Evdekilerin bana ihtiyacı var. Üzgünüm dostum, bu olmayacak. Derin üzüntülerimi kabul et lütfen.»

Hannibal alt dudağını ısırdı.

«Bu durumda planlarımızı değiştirmek zorundayız.»

«Bizim söylemek istediğimiz de buydu zaten,» diye sevinçle bağırdı Peter.

«Güneşin batışına kadar bir hayli zamanınız var. Yemeğinizi çabucak yiyip, hemen bugün şatoyu incelemeye gideceksiniz, anlaşıldı mı?..»

Mavi Işık

«Nasıl oluyor bir türlü anlamıyorum,» diye söyleniyordu Peter. «Ne zaman bir tartışmaya girsek, kazanan hep Babal oluyor.»

Tam önlerinde Dehşet Şatosu yükseliyordu. Kuleleri, kırık, dökük pencereleri, bazı bölümlerini örten üzüm asmalarıyla, güneş ışığında her şeyiyle ortadaydı.

Bob bir an ürperdi.

«Hemen girmemiz gerekiyor,» diye mırıldandı. «İki saat için-

de güneş batacak. Oflamaya, puflamaya bile zaman bulamadan hava kararabilir.»

Peter arkasına baktı. Dönemecin ardında Warrington arabasıyla bekliyordu. Gençlerin kayalara tırmanışını izledikten sonra Rolls Royce'un yanına dönmüştü.

«Bu defa da Skinny bizi izlemiş olabilir mi sence?» diye sordu Peter.

«Hayırl» dedi Bob. «Yol boyunca etrafımızı gözledim. Zaten Babal da Skinny'nin bir daha buralara ayak basamayacağını söylemişti.»

«Ve bizim de ondan daha cesur davranmamız gerekiyor,» dedi üzüntüyle Peter.

Her zaman ses kayıt aygıtını yanında taşırdı. Bob'da ise her zaman olduğu gibi bir fotoğraf makinesi vardı. Bunlardan başka ikisi de kemerine bir el feneri iliştirmişti.

Terası ve avluyu geçtiler. Büyük kapı kapalıydı.

«Garip,» dedi Peter. «Skinny'nin rüzgâr gibi kaçarken kapıyı açık bıraktığından o kadar eminim kil»

«Bir başka rüzgâr onu kapatmış olabilir,» diye karşılık verdi Bob.

Peter kapı tokmağını çevirdi. Kapı insanı havaya sıçratan uzun bir gıcırtıyla açıldı.

«Menteşeler paslanmış,» dedi Bob. «Korkmana gerek yok.»

«Korktuğumu kim söyledi?»

Kapıyı açık bırakarak şatonun içine girdiler. Bir yanda eski mobilyalarla döşenmiş geniş bir salon ve büyük bir şömine vardı. Babal sürekli olarak inceleme yapmalarını ve bol bol fotoğraf çekmelerini istemişti. Salonda önemli bir şey bulmamasına rağmen Bob bir fotoğraf çekmeyi unutmadı.

Sonunda Yankılar Salonu'na vardılar. Duvarları ve duvar oyukları Stephen Terrill'in portreleri ve zırh takımlarıyla kaplı olan salon, yine de karanlık sayılırdı. Tozlu bir pencereden süzülen günışığı güven vericiydi onlar için.

«Farzedelim şu anda bir müzede bulunuyoruz,» dedi Bob. «Müzelerde korkulmadığını sen de iyi bilirsin.»

«Oldu,» diye karşılık verdi Peter. «Zaten bu ev bozuntusu da bir müzeye benziyor. Her şey oldukça eski ve ölmüş...»

«Ölmüş, ölmüş, ölmüş, ölmüş...» diye yineledi duvarlar.

«Yankı! Hiç sevmem bunu!» diye haykırdı Bob.

«Bunu, bunu, bunu...» diye tekrarlandı yankı.

«Buraya gel. Salonun tam ortasında durulduğu zaman yankı oluşuyor,» dedi Peter.

Bob ikinci bir söze fırsat bırakmadan ilerledi. Dağlarda her zaman yankılarla eğlenmiş biri olarak, Dehşet Şatosu'nun yankılarına gülüp geçmeye hiç de niyeti yok gibiydi.

«Tabloları inceleyelim,» dedi. «Hangisinin gözü canlı gibiydi?»

«Şuradaki,» diyen Peter tek gözlü korsan portresini işaret etti. «Birdenbire sanki canlı göz boyanmış donuk bir göze dönmüştü.»

«Daha yakından göz atalım,» dedi Bob. «Şu sandalyenin üzerine çık. Belki tabloyu aşağıya indirebilirsin.»

Peter tablonun altına eski sandalyelerden birini yerleştirdi. O yüksekliğe rağmen tablonun çerçevesine bile erişememişti.

«Bir çeşit galeri var yukarıda,» dedi Bob. «Tablolar galeriye kablolarla tutturulmuş. Eğer yukarı tırmanırsak, çerçeveyi çekebiliriz, öyle değil mi?»

Peter yukarı tırmanmaya hazırlanırken, Bob merdivene doğru iki adım attı. Bu sırada omzunda asılı duran fotoğraf makinesinin kayışından çekildiğini hissetti. Sonra duvarda yerinden oynayan dev bir silüeti farketti. Korkunç bir çığlık atarak kapıya yöneldi.

Pek uzağa gidememişti. Makinenin kayışı onu geri çekiyordu. Dengesini kaybetti ve mermer zemin üzerine düşerek kaydı. Düşerken dev silüetin de üstüne yuvarlandığını gördü. Bu, baştan ayağına kadar zırhla kaplanmış ve elindeki uzun kılıçla

Bob'un başını ikiye bölmeye gelen bir gövdeydi.

Bob son anda yana yuvarlanmayı başardı. Kılıç büyük bir gürültüyle, saniyeden daha kısa bir süre içinde yere çarptı. Zırhlı gövde, bir araba dolusu boş konserve kutusunun bayırdan yuvarlanırken çıkarabileceği sesler kadar gürültü patırtı çıkarmıştı.

Bu sırada fotoğraf makinesi Bob'un omzundan kaymıştı. Bob mermer üzerinde, onu engelleyen hiçbir şey olmadığı için bir duvar yolunu kesene kadar kaymaya devam etti. İzlenmiş olabileceği kanısıyla ardına bir göz attı. Gördükleri başındaki tüm saçları diken diken etmişti.

Zırhlı gövdenin başı kopmuş, salon boyunca yuvarlanmaya devam ediyordu.

Bir iki kez daha baktıktan sonra Bob zırhın boş olduğunu anladı. Zırh başlığı, gövde yere düştükten sonra kopmuştu.

Bob ayağa kalktı ve özenle üzerindeki tozları silkeledi. Kayışı, zırh takımının zincir baklalarına takılmış olan fotoğraf makinesi yerde yatıyordu. Bob onu yerden aldı ve sandalye üzerinde ona bakarak gülen Peter'in bir fotoğrafını çekti.

«Gülünç bir hayaletin görüntüsü ya da başka bir deyişle Dehşet Şatosu'nun neşeli hayaleti,» dedi Bob. «Bu dostumuz Hannibal'in çok hoşuna gidecek.»

«Üzgünüm Bob,» dedi Peter gözlerini kurularken. «Eğer o eski zırh takımının senin peşinden yuvarlanışını görseydin sen de bana hak verir ve en az benim kadar gülerdin.»

Bob kısa bir süre öncesine kadar duvardaki oyukların birinde, bir basamak üzerinde duran zırhın fotoğrafını çekti. Farkat şimdi zırh parçalara ayrılmıştı. Sonra tabloların ve özellikle korsan portresinin karşısına geçerek defalarca flaşını patlattı.

«Eğer gülmeni bitirdiysen, şimdiye kadar burada hiç farkına varmadığımız bir kapı olduğunu söylemek istiyorum sa-

na,» dedi. «Üstünde küçük bir plaka var.» Plakadaki yazıyı okumak için akla karayı seçmişti. «Plakada 'Gösteri Odası' yazısı vardı!»

«Babam eskiden tüm ünlü yıldızların kendilerine ait özel bir gösteri odaları bulunduğunu anlatırdı,» dedi. «Böylelikle bütün dostlarına filmlerini izletirlermiş. Girelim mi?»

Bob tokmağı çevirdi. Kapı sanki öbür taraftan itiliyormuşçasına direnç gösterdi. Kapının açılmasıyla küf kokulu, nemli bir hava akımı başladı. Oda bir timsah ağzından daha karanlıktı.

Peter el fenerini yaktı. Işık sayesinde iki genç gösteri odasının gösterişli boyutlarda olduğunu farketti. Peluşla kaplanmış yüz kadar koltuk vardı odada. En dipte, zorlukla seçilebilen kütlesiyle anıt değerinde eski bir org duruyordu.

«Gerçek bir sinema gibi,» dedi Peter. «Şu orga baksana. Bay Jones'un satın aldığı orgtan en az on kat daha büyük. Şuna bir göz atsak iyi olur.»

Bob el fenerini yakmaya çalıştı. Ancak yere düştüğü sırada kırmış olmalıydı ki fener çalışmıyordu. Fakat Peter'in feneri yeterli derecede güçlü sayılırdı. İki genç gösteri odasını boydan boya geçerek Stephen Terrill'in eski orguna yaklaştılar.

En küçük bir korkuya dahi kapılmamışlardı. Az önce başlarından geçen zırh olayı tüm korkuları silip atmıştı.

Tavana kadar yükselen metal borularıyla eski org tamamen tozlu ve örümcek ağıyla kaplanmıştı. Hannibal için orgun bir resmini çektiler.

Oda içinde bir tur attılar. Peluş koltukların çoğu yıpranmıştı. Ekran perdesi yerinde birkaç beyaz bez parçası kalmıştı. İki genç dedektif içerde kalmaya devam ettikçe odanın havası soğuyor ve küf kokusu güçleniyordu.

«Burada görecek pek bir şey kalmadı artık,» dedi Peter. «İlk geldiğimiz yere dönelim!»

Gösteri odasını terkettikten sonra Yankılar Salonu'na geç-

tiler. Orada duvar boyunca çembersi bir kavisle yükselen merdivenden çıkmaya başladılar. Merdivenin yarısına gelince, ışık huzmesinin süzüldüğü tozlu pencereden bir göz atmak için durdular. Siyah Kanyon'un sarp yamaçları hemen gözlerinin önündeydi.

«Önümüzde iki saat kadar daha vaktimiz var ya da yakiaşık olarak,» dedi Bob. «Şatoyu incelemek için daha fazla zamana ihtiyacımız olamaz bence.»

«O halde tabloyu incelemeliyiz,» dedi Peter. «Onu yerinden sökelim ve gerçek olup olmadığına bakalım.»

Galeriye yaklaşan iki dedektif, tabloların, trabzanın alt kenarı boyunca uzanan bir çubuğa asılı olduklarını görünce kabloları yakalayarak çekmeye başladılar. Çerçevenin ağırlığına rağmen, el fenerinin yeteri kadar aydınlatabileceği yakınlığa çekmeyi başardılar.

Bu, diğerlerinden bir farkı olmayan bir tabloydu. Biraz parlaktı yağlıboyayla yapıldığı için. Şatoya geldikleri ilk akşam Peter'in gözüne çarpan parlaklık bu yüzden olabilirdi. Ama Peter ikna olmuşa benzemiyordu.

«Gözün canlı olduğuna o kadar eminim ki. Ama yine de yanılmış olabilirim. Portreyi yerine yerleştirelim.»

Kabloları çekerek yeniden merdivene çıktılar. İncelemelerine yukarı katlarda devam etmeye karar vermişlerdi.

Katlardan sonra şatonun tepesinde yükselen kuleye vardılar. Kulenin pencereleri mazgal delikleri dar ve camlıydı. Dışarı baktılar. Siyah Kanyon'la hemen hemen aynı yükseklikteydiler. Sadece tepeler görünüyordu çok uzakta. Peter ansızın bir çığlık attı.

«Bak! Bir televizyon anteni!»

Haklıydı. En yakın tepede bir televizyon anteni göze çarpıyordu. Kanyonun bir sakini, televizyon programlarını daha iyi izleyebilmek için anteni oraya yerleştirmiş olmalıydı.

«O zaman bunun hemen yanında bir başka kanyon daha

var,» dedi Bob. «Çevre göründüğü kadar ıssız değilmiş.»

«Bu bölgede yerleşim alanı olarak kullanılan düzinelerce kanyon var,» dedi Bob. «Fakat yamaçları ne kadar dik, baksana. Yukarı tırmanmak için bir dağ keçisi olmalı insan. Dahası, kimse bunu yapamayacağı için çevresinden dolaşılarak öteki kanyona geçilebiliyor.»

«Haklısın,» dedi Peter. «Şimdi aşağı inelim ve Hannibal'in ilgisini çekebilecek resimler çekelim.»

Alt katta bir kütüphaneyle karşılaştılar. Raflarında yüzlerce kitap vardı. Kuşkusuz Stephen Terrill'in ardında bıraktığı mesaj burada kaleme alınmıştı. Yankılar Salonu'ndaki tabloların küçüklerinden burada da vardı ve duvarları kaplamıştı.

«Şunlara da yakından bakalım,» dedi Peter.

Her tabloda Stephen Terrill ayrı bir rolle çıkıyordu karşılarına. Korsan, haydut, kurtadam, vampir, deniz canavarı; bir rolden diğerine geçildikçe ünlü yıldızın yüzü zorlukla tanınabiliyordu.

«Ona neden Milyon Suratlı Adam dediklerini şimdi anlıyorum,» dedi Bob, Peter'e. «Onun filmlerini izlemeyi çok isterdim biliyor musun? Hey bu da nesi?»

Duvardaki oyukların birinde bir sanduka vardı. Kapağı kapalıydı ve üzerine gümüşten küçük bir plaka çakılmıştı. Peter fenerini plakaya doğru tuttu; Bob üzerindeki yazıyı okuyabilmek için öne eğildi.

BAY HUGH WILSON'UN
VASİYETİ ÜZERİNE BU SANDUKANIN
İÇİNDEKİLER
KENDİSİNE GERÇEKTEN GÜZEL ANLAR YAŞATAN
STEPHEN TERRILL'E
BIRAKILMIŞTIR.

«Olur şey değil!» diye bağırdı Peter. «İçinde ne vardır sence?»

«Birkaç parça değerli eşya olabilir.»

Oldukça ağır olan kapağı kaldırdılar. Peter bir çığlık koparıp, elindekini salıverdiğinde kapak henüz yarıya kadar açılmamıştı, derken korkunç bir gürültüyle indi.

«Benim gördüğümü sen de gördün mü?»

«Evet,» dedi Bob. «Bir iskelet!»

«Hem de bembeyaz, parlak ve soğuk yüzlü bir iskelet!»

«Bay Wilson da, Terrill'e güzel anlar yaşatabilmek için ona iskeletini bırakmış olmalı. Ne garip bir fikir. Fotoğrafını çekmek için sandukayı yeniden açmamız gerekecek.»

Peter hiç oralı görünmüyordu. Bunun üzerine Bob ona bir iskeletin hiç kimseye zararı dokunamayacağını hatırlattı. Sanduka yeniden açıldı ve istediği kadar fotoğraf çekti Bob. Hannibal'in buna çok sevineceğini tahmin ediyorlardı. Bob filmi sarıp, flaşın pilini değiştirirken, Peter pencereye yanaştı.

«Baksana, neredeyse hava kararacak.»

«Olanaksız,» dedi saatine bakan Bob. «Güneşin batmasına daha bir saat var.»

«Güneş, saatlerimize uymak zorunda değildir ama.»

Bob pencereye koştu. Peter haklıydı. Güneş dağın ardında kaybolmak üzereydi. Hava çoktan kararmaya başlamıştı. Odada biraz ışık vardı, çünkü şato kanyonun yamaçlarına yakın bir yere inşa edilmişti.

«Kanyonlarda havanın daha erken kardığını unutmuşum,» diye hayıflandı Bob.

«Gidelim artık. Karanlık basınca burada kalmaya hiç niyetim yok.»

Kütüphaneden çıkarak koridora geçtiler. Koridor boyunca iki adımda bir, merdivenler göze çarpıyordu.

Hangisiyle üst kata çıktıklarını ikisi de hatırlamıyordu.

«Şu merdivene gidelim,» dedi Peter.

Bir kat aşağı indiler. Işık gittikçe azalıyordu. Merdiven da-

ha uzağa gitmiyordu. Bir oraya, bir buraya koştular. Sonunda, sarmal şekilde inen küçük merdivene açılan bir kapıda karar kıldılar.

«Biz buradan çıkmamıştık,» dedi Bob. «Bir kat daha yukarı çıksak belki daha iyi olur.»

«Bu merdiven aşağı iniyor; o halde biz de..» dedi Peter. «Acele edelim.»

Kapının kanadını bıraktıklarında kapı bir yayın yardımıyla kendi kendine kapandı. İkisi de tümüyle karanlıkta kalmıştı.

«Çıkalım buradan,» dedi Bob. «Karanlık hoşuma gitmiyor. Seni göremiyorum.»

«Ben de, ama bu büyük bir kayıp sayılmaz. Hemen çıkalım.»

El yordamıyla geri çıktılar. Bob kapının tokmağını yakalayıp çevirmeye çalıştı.

Tokmak dönmüyordu.

«Kapı öteki taraftan kendi kendine kilitlenmiş olmalı,» diyen Bob sakin olmaya çabalıyordu. «Hoşumuza gitmese de aşağı inmemiz gerekiyor.»

«Biraz ışık olsaydı,» dedi Peter. «Aslında şu ana kadar aklım neredeydi? El fenerimiz var ya!»

«Yaksana onu. İçersi daha da kararıyor sanki.»

«Yanılmışım,» dedi Peter güven vermeyen bir sesle. «Feneri sandukanın üstünde bırakmış olmalıyım.»

«Ne şans! Ben de fenerimi, zırh üzerime yıkıldığı anda kırmıştım.»

«Kırıldığından emin misin gerçekten? Versene onu bana.»

Peter feneri tamir etmeye çalıştı. Sonunda feneri yakmayı başardı ama çok zayıf bir ışık elde edebilmişti.

«Kötü temas ediyor,» dedi Peter. «Bir mumdan daha iyi aydınlatmasını bekleyemeyiz. Yine de hiç yoktan iyidir. Hadi gel!»

Hızla merdivenden inmeye başladılar.

Peter zayıf bir ışık yayan el feneriyle basamakları aydınlatmaya çalışıyordu. Görünürde artık basamak kalmayınca, ikisi de zemin kata geldiklerini anladı. İki kapısı bulunan, kare biçimindeki bir odadaydılar. Hangisinden çıkacaklardı? Bu konuyu düşünmek için durdukları sırada Peter birden Bob'un kolundan yakaladı.

«Dinle! İşitiyor musun?»

Bob kulak kabarttı.

Şatonun bilinmeyen bir yerinden org sesi geliyordu.

Soluyan, sızlanan, tuhaf bir org sesi. Kuşkusuz ses gösteri odasından geliyordu. Bob, Hannibal'in söz ettiği korkulara kapıldığını hissetti.

«Ses buradan geliyor,» diye fısıldadı, iki kapıdan birini gösteren Peter.

Bob da öteki kapıyı göstererek, «O zaman diğer kapıdan gidelim,» dedi.

«Hayır. Org gösteri odasında bulunuyor ve gösteri odası çıkışa oldukça yakın. Eğer öteki kapıdan çıkarsak kaybolma ihtimalimiz artabilir. Bu kapı bence en iyisi.»

Ardından işaret ettiği kapıyı açtı ve giriş aralığı karanlık bir yere girdi. Bob arkadaşını elinden tutarak izliyordu.

Dedektifler ilerledikçe, sızlama ve inilti dolu müzik daha iyi duyulabiliyordu.

Bob, Peter'in önden onu sürüklemesiyle ilerleyebiliyor, müziğin tonu oldukça sinirleri geriliyordu. Peter bir kapıyı daha ittiğinde kendilerini gösteri odasında buldular.

El fenerinin yaydığı zayıf ışık, koltuk sıralarını ayırt etmelerini sağlıyordu. Odanın en dibinde, orgun köşesinde bir tür mavi nesne havada asılı gibiydi ve org sesi yükseldikçe dalgalanıyordu.

«Mavi Işık!» dedi Bob.

O sırada, Hannibal'in de daha önce söylemiş olduğu gibi, tüm sinirleri bir anda boşaldı ve panik başgösterdi.

İki dedektif çıkış yönünde oda boyunca koşmaya başladılar. Peter kapı kanadını itti. Yankılar Salonu'na girdiler. Bir saniye bile duraksamadan büyük kapıya yönelerek sürekli koştular ve terasa ulaştılar.

Bob panik içindeyken hareketlerini bir türlü kontrol altına alamıyordu. Hafifçe çıkıntı yapmış olan döşeme taşına ayağı takılınca, terasın bir köşesine rüzgârın getirmiş olduğu kuru ot yığınının üstüne yuvarlandı. Hemen orada kendini gizlemeye çalıştı. Peter hiçbir şey görmemişti ve kaçmaya devam ediyordu.

Kuru ot yığınının altında Bob bir buhar makinesi gibi soluyor, kalbi bir kompresörden daha kuvvetli çarpıyordu. Çıkardığı gürültünün farkına varınca soluğunu tuttu. Bunu izleyen sessizlik içinde Mavi Işık'ın yaklaşan ayak seslerini duydu. Mavi Işık da soluk alıp veriyordu. Hem de korkunç bir düzensizlikle.

Adımlar ansızın durakladı. Dayanılmaz hırıltılarla sürekli soluyan Mavi Işık, Bob'un üzerine eğiliyordu.

Sonra kolunu uzattı ve zavallı dedektifi omzundan yakaladı.

Bob korkunç bir çığlık attı.

Dedektiflerin Amblemi

«Mavi Işık omzuna dokunduktan sonra neler oldu Bob?»

Soruyu soran Hannibal'di. Üç günden bu yana gençler ilk kez P.C.'de biraraya gelmişti. Aslına bakılırsa, Peter ailesiyle birlikte San Fransisco'da oturan kuzenlerini ziyarete gitmişti. Bir kütüphane görevlisinin hastalığı nedeniyle Bob'un işleri eskisine göre ağırlaşmıştı. Bu zamanı Hannibal yatağında dinlenerek ve kitap okuyarak geçirmişti.

«Neler oldu?» diye yineledi Hannibal.

Bob başından geçenleri anlatmaya istekli görünmüyordu.

«Çığlık attıktan sonra olanları mı anlatmamı istiyorsun?»

«Evet.»

«Niçin Peter'e sormuyorsun? O da oradaydı.»

«Peki. Neler oldu Peter?»

«Bob'un geride kaldığını anlayınca durdum ve onu aramak için geriye döndüm. Kuru ot yığınının arkasına gizlenmişti. Onu ayağa kaldırmak için omzuna dokunduğumda çırpınmaya ve bağırmaya başladı. 'Mavi Işık nereden geldinse oraya dön, yoksa koru kendini!' Onu sakinleştirmem ve koşmaktan yorulduğum için nefes nefese kaldığımı, soluyanın ben olduğumu açıklamam neredeyse beş dakikamı aldı. Bu arada kolumu bile incittim.»

«Sen arkadaşına yardım etmek için parmaklarının ucunda geri dönüyorsun ve Bob da bir hayaleti pataklamak istiyor. Göründüğünüzden çok daha cesurmuşsunuz, bravo doğrusu,» dedi dedektif şefi. «Ve boğuşmanız sona erdiğinde bir şeyin farkına vardınız. O da tüm paniğin kayboluşuydu, öyle değil mi?»

Peter'le Bob düş kırıklığı içinde birbirlerine baktılar. Hannibal bunu nasıl anlamıştı? Sürpriz olarak saklamışlardı oysa!

«Evet,» dedi Peter. «Panikten en ufak bir iz bile kalmamıştı.»

«Diğer bir deyişle, bu duygular şato dışında kendini pek göstermiyor,» dedi Hannibal büyük bir mutlulukla. «Bu çok önemli bir buluş.»

«Gerçekten mi?» diye sordu Bob.

«Evet. Fotoğraflar hazır olmalı. Ben havalandırma penceresini kapatırken onları almaya karanlık odaya gider misin Peter? Titus Amca çok gürültü yapıyor.»

Titus Amca'nın çok gürültü yaptığı doğruydu. Orgunu bu alet hakkında bir kitap okumuş olan Hannibal'in önerileriyle çalıştırmış, bildiği tüm askeri marşları olanca enerjisini harcayarak çalıyordu.

Hannibal, P.C.'nin çatısında bulunan havalandırma penceresini kapattı. Peter, Bob'un şatoda çekmiş olduğu fotoğrafları getirdi. Fotoğraflar ıslak olmasına rağmen görüntüler seçilebiliyordu.

Hannibal büyüteci eline alıp onları inceledikten sonra yardımcılarına sırasıyla uzattı. Bütün ilgileri daha çok Stephen Terrill'in kütüphanesinde çekilenlerde ve Bob'un düşürdüğü zırhlı gövdenin resimlerinde toplanmıştı.

«Güzel resimler çekmişsin Bob,» dedi şef. «Birisi dışında çok iyi bir çalışma olmuş. Bir eksik var yalnız. Burada org çalan Mavi Işık'ın fotoğrafını göremiyorum.»

«Ne? Bir de onun resmini çekeceğimi mi sanıyordun? Bir resim lütfen Bay Mavi Işık! Bakın, şuradan küçük bir kuş çıkacak az sonra!»

«Yerimizde kim olsa yapamazdı bunu,» dedi Peter. «Nasıl açıklamalıyım, bilemiyorum. O sırada tamamen paniğe kapılmıştık. Sen bile başaramazdın.»

«Olabilir.» dedi Hannibal. «Korku içindeyken soğukkanlı davranabilmek çok zordur. Ama yine de bir karelik fotoğraf bütün bilmeceyi çözmemizde bize yardımcı olabilirdi.»

Peter ve Bob yanıt vermediler. Üç gün boyunca Hannibal'in düşünmek için bir hayli zamanı olmuştu ve ulaştığı sonuçları henüz ortaya koyamıyordu.

«Gördüğünüz gibi, yaşadığınız serüvende olağanüstü bir şeyler var,» dedi. «Mavi Işık size güneş batmamışken göründü.»

«İçersi çok karanlıktı,» dedi Peter.

«Ama dışarıda güneş batmamıştı. Bugüne dek hiç kimse Dehşet Şatosu'nda hava kararmadan önce doğaüstü olaylara tanık olmamıştı. Şimdi, fotoğrafların bize ne gibi sonuçlar verdiğine bir bakalım. Önce şu.»

Zırh resmini gösteriyordu.

«Zırh başlığı az paslı ve parlak.»

«Bazı yerleri paslıydı ama,» dedi Bob.

«Şimdi Bay Terrill'in kütüphanesinde çekilenlere bakalım. Kitaplar ve tablolar çok az tozlu görünüyor.»

«Evet, biraz tozluydular. Tonlarca değil ama yine de toz vardı üzerlerinde.»

«Hımm! Sandukadaki iskelet. Ne garip bir miras!»

Tam bu sırada bir sarsındıyla P.C. yerinden oynadı. Büroya yaslanmış demir çubuk neredeyse, gökgürültüsünü andıran ses yüzünden devriliyordu. Bay Jones, klavyenin başında trans halindeydi.

«Bir an deprem oluyor sandım,» dedi Peter.

«Titus Amca, milli marşı da çalacak olursa toplantıyı bitirmek zorunda kalacağız,» dedi Hannibal. «Ama önce şunları alın.»

Uzun bir tebeşir çubuğu uzatıyordu her birine; Peter için mavi, Bob için yeşil tebeşir.

«Ne için kullanacağız, bunları?» diye sordu Peter.

«Geçtiğimiz yerleri Üç Genç Dedektiflerin amblemiyle belirlemek için.»

Hannibal eline beyaz bir tebeşir aldı ve duvara büyük bir soru işareti çizdi.

«Bu işaret, konulduğu yerden Üç Genç Dedektiflerden birinin geçtiğini belirtir. Beyaz renk dedektif şefi; mavi yardımcı dedektif; yeşilse arşivci anlamına gelir. Bunu daha önceleri düşünmüş olsaydım, Dehşet Şatosu'nda yolunuzu yitirmemiş olacaktınız. Geçtiğiniz yerleri soru işaretleriyle belirledikten sonra kolaylıkla yolunuzu bulabilirdiniz.»

«Olur şey değil! Çok haklısın,» dedi Peter.

«Şu küçücük buluşun basitliğine bakın,» dedi Hannibal. «Bir soru işaretinden daha anlamlı ne olabilir? Bir duvarda ya da kapı önünde ondan yalnızca bir tane gördüğümüzde, bir çocuğun bizimle eğlenmeye çalıştığını düşünmeyeceğiz artık. Bizim için bu işaretin karşılığı uzun bir mesajınkine eşit olabilir. Bir yolu, gizli bir yeri, bir şüphelinin evini belirtebilir. Bundan

sonra tebeşirlerinizi almadan kesinlikle dışarı çıkmayacaksınız.»

Peter ve Bob bu emre uyacaklarına dair söz verdiler.

«Küçük bir şey daha. Bay Alfred Hitchcock'a telefon etmiştim. Henrietta filmin İngiltere'de, hayaletli olduğu kanıtlanmış bir evde çevrilip çevrilmemesine karar vermek için Bay Hitchcock'un yarın sabah yardımcılarıyla birlikte büyük bir toplantı yapacağını söyledi. Bu bize gösteriyor ki yarından itibaren görevimizin gerektirdiği sonuçlar tam anlamıyla ortaya çıkmalıdır.»

«Hayır, hayır ve hayır!» diye karşı çıktı Peter. «Gitmeyeceğim. Dehşet Şatosu'nu hayaletli olarak kabul ediyorum ve daha başka hiçbir kanıta gerek görmüyorum.»

«Düşünmek için bir hayli boş zaman bulduğumda...» diye devam etti büyük bir sakinlikle Hannibal. «Uygulamaya koymamız gereken bazı sonuçlar elde ettim. Zaten bildiğiniz gibi, hızlı bir tempo içinde çalışmak zorundayız. Bu durumda ailelerinizden, bu gece eve geç döneceğinize ilişkin izin koparmanız gerekiyor.»

«Bu gece aslına bakılırsa, Dehşet Şatosu'nun sırlarına son baskınımızı yapacağız!»

Bir Hayalet ve Bir Ayna

Gece olduğu halde, Dehşet Şatosu tüm heybetiyle göğe yükseliyordu. Ay yoktu. Yalnızca birkaç yıldız, Hannibal ve Peter'i çevreleyen karanlığı delebiliyordu.

«Gece oldu,» dedi Hannibal alçak sesle. «Girelim.»

Peter kütüphanede unutmuş olduğu fenerden daha güçlü bir fener almıştı yanına.

Basamakları aştılar ve terası boydan boya geçtiler. Hannibal birkaç gün önce burkmuş olduğu ve şimdi sarılı ayak bile-

ği yüzünden hafifçe aksıyordu. Karanlıkta yankılanan ayak seslerinden ürken bir hayvan, kovuğuna doğru gitmek için hızla yanlarından uzaklaştı.

«Olacakları anladı ve gidiyor,» dedi Peter.

Hannibal karşılık vermedi. Kapının tokmağını çeviriyordu. Kapı açılmadı.

«Bana yardım et. Sıkışmış galiba.»

Sıra kendisine gelen Peter bakır tokmağı kavradı. Tokmak direndi ve en sonunda elinde kaldı. Geriye yuvarlanmıştı.

«Beni eziyorsun,» diye haykırdı Peter. «Ayağa kalk, soluk alamıyorum.»

İri Hannibal yana yuvarladı kendini. Peter böylelikle ayağa kalkabildi.

«Kırık yok şükür!»

Bu sırada arkadaşı fenerin ışığında kapı tokmağını inceliyordu.

«Bak, tokmağı tutan cıvatalar gevşemiş.»

«Bu beni hiç şaşırtmadı,» diye mırıldandı Peter. «On gündür sürekli olarak bu kapıyı kullanıyoruz. Vidanın yivi aşınmış olmalı.»

«Hım! Acaba cıvata gevşetilmiş olamaz mı?»

«Böyle bir şeyi yapmak kimi eğlendirebilir ki? Şu anda önemli olan içeri girmemiz. O halde hiç vakit kaybetmeden içeri girmeliyiz.»

«Bu kapıdan içeri girmemiz imkânsız,» dedi Hannibal. «Camlı kapılardan girmeyi deneyelim.»

Terasta yarım düzine kadar camlı kapı bulunuyordu. İlk beşi kilitliydi. Altıncısı aralanmıştı. Onun ardında ise girmeye cesaret edemedikleri koyu bir karanlık vardı.

Hannibal'in feneriyle camların ardındaki oda aydınlandı. Ortada sandalyelerle çevrilmiş bir masa vardı. Masanın bir ucunda tabaklar duruyordu.

«Yemek salonu,» diye mırıldandı Hannibal. «Girelim.»

Girdiler. El fenerleri büyük bir büfeyi, maun ağacından, değerli bir masayı ve ahşap oyma sandalyeleri aydınlattı. Duvarlar bütünüyle kaplamaydı.

«Bir sürü kapı var,» dedi Hannibal, «Hangisinden başlıyoruz?»

«Bana kalırsa.. hii..»

Peter geriye dönmüş, çıkardığı boğuk çığlığı haklı gösteren şeye bakıyordu.

Uzun ve bol büzgülü eteğiyle üç yüz yıl önce giyilenlere benzer elbise giymiş bir kadın, iki dedektifin hemen arkasında duruyor ve sonsuz bir üzüntü içinde onlara bakıyordu. Boynunun etrafında dolanmış kalın bir urgan vardı. İpin ucu ayaklarına dek uzanıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Peter, Hannibal'in ceketine dokundu.

«Ne oluyor?» dedi dedektif şefi.

«Ba-baksana. Ya-yalnız değiliz. Mi-misafirimiz var,» diye kekeledi dedektif yardımcısı.

Geriye dönüş sırası Hannibal'e geldiğinde, Peter onun da kaskatı kesildiğini hissetti. Bu, Hannibal'in de boynunda ip asılı kadını gördüğü ve bir hayal ürünü olmadığı anlamına geliyordu. Kımıldamadan, soluk bile almadan sürekli dedektiflere bakıyordu. Peter hiç zorlanmadan onun kim olduğunu anladı. Daha önce Bay Rex'in onlara anlatmış olduğu, sevmediği adamla evlenmemek için kendini asan genç kızın hayaletiydi.

Uzun bir süre oldukları yerde donup kaldılar. Hayalet sessiz ve hareketsizdi.

«Ben üç deyince fenerini ona tutacaksın,» diye fısıldadı Hannibal. «Bir, iki, üç!»

İki fener de aynı yöne çevrildiği anda hayalet geldiği gibi yine sessizce kayboldu.

Kadının bulunduğu yerde, fener ışıklarını geri yansıtan eski bir aynadan başka bir şey yoktu.

«Bir ayna!» diye haykırdı Peter. «Öyleyse tam arkamızdaydı.»

Odayı el feneriyle tararken geriye ani bir dönüş yaptı. Kimseler yoktu.

«Gitmiş,» dedi dedektif yardımcısı. «Ben de gidiyorum...»

«Bir dakika!» dedi arkadaşının bileğinden yakalayan şef. «Görünüşe bakılırsa, ayna üzerinde ortaya çıkan bir hayaletle karşı karşıyaydık. Ama yine de yanılmış olmalıyız. Buradan hemen çekip gitmeye hakkımız yok. Bu olayı incelemek için daha fazla zamana ihtiyacımız var.»

«Daha fazla zaman mı?» dedi Peter. «O halde niçin bu olayın da fotoğrafını çekmedin? Makine sendeydi.»

«Haklısın,» dedi Hannibal. «Fotoğraf çekmeyi unutmuşum.»

«Sızlanmak neye yarar? Henüz hayaletlere karşı duyarlı fotoğraf filmlerinin icat edilmediğini bilmiyor musun?»

«Benim de bildiğim şu: Hayaletlerin görüntülerinin aynalardan yansımaları olanaksızdır. Bu doğruysa, o zaman hayalet aynanın içindeydi. Bir kez daha ortaya çıkmasını o kadar çok isterdim ki!»

«Ben istemiyorum. Daha neyi kanıtlamak istiyorsun? Dehşet Şatosu'nun hayaletli olduğunu kanıtladık. Bay Hitchcock'a bir telefon et de artık beyzbol oynayalım.»

«Araştırmamız daha yeni başlıyor,» dedi şef. «Ortaya çıkarmamız gereken daha yığınla iş var. Araştırmaları sürdürelim. Bu kez makineyi kullanacağımdan emin olabilirsin. Mavi Işık'ı eski, kırık dökük bir org çalarken görmeyi çok istiyorum.»

Hannibal'in sakin oluşu, Peter'in soğukkanlılığını yeniden kazanmasını sağladı.

«Tamam,» dedi. «Fakat yolumuza niçin tebeşir işaretleri koymuyoruz?»

«Doğru,» diye bağırdı Hannibal. «İşte unuttuğum bir ayrıntı daha. Bu ihmalimi en kısa zamanda düzelteceğim.»

Odaya girdikleri camlı kapının altına Hannibal büyük bir

soru işareti çizdi. Sonra aynısından bir tane masaya, bir tane de aynaya koydu.

«Böylece Warrington ve Bob bizi aramaya geldiklerinde, bu işaretler dikkatlerini çekecektir.»

Tebeşirin cam üzerinde iz bırakması için, Hannibal parmaklarının vargücüyle yükleniyordu tebeşire.

«Hey, baksana! Biz bütünüyle yolumuzu kaybetsek bile Bob ve Warrington bizi aramak zorunda değiller ki!»

Hannibal karşılık vermedi.

Elinin itmesiyle, ayna bir kapı gibi açılmıştı.

Arkasında, Dehşet Şatosu'nun derinliklerine giden uzun bir koridor vardı.

Korku Sisi

Dedektiflerin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

«Olamaz! Gizli bir geçit,» dedi Peter.

«Aynanın ardına gizlenmiş hem de.»

Peter karşı çıkmaya bile fırsat bulamadan, Hannibal ilk adımını aralıktan içeri atmış ve fenerini koridorun derinliklerine tutmaya başlamıştı. Duvardaki taşlar kabaca yontulmuştu. Koridorun sonunda bir tek kapı vardı.

«Beni izle. Bu koridorun nereye gittiğine bir göz atalım.»

Peter bir an için tereddüt etti. Gizli geçide girmeyi hiç istemiyordu. Ama tek başına kalmak da işine gelmezdi. Hannibal'in peşinden gitmeye karar verdi.

Şef duvarları yakından inceliyordu. Sonra tüm dikkatini aynalı kapıya çevirdi. Ayna yaysız, tokmaksız tahta bir kapının üzerine oturtulmuştu. Sıradan bir aynaydı.

«Çok ilginç. Bu kapıyı açabilmek için gizli bir kilit olmalı,» diye mırıldandı Hannibal.

Kapıyı kapatmaya başladı. Bir tıkırtı sesi duyuldu. Dedektifler kapana kısılmıştı.

«Al işte! Senin yüzünden içerde kaldık,» diye bağırdı Peter.

«Hımm!»

Hannibal kapıyı yeniden açabilmek için herhangi bir kol aramaya başladı. Ama bulamadı. Kapı yüzeyi o denli düzdü ki kanat ve pervaz arasına bir tırnak ucu bile sığmıyordu.

«Düşündüğüm gibi kilit görünmeyen, gizli bir yerde olmalı. Acaba ben bu kapıyı az önce kolaylıkla nasıl açmıştım?»

«Bir daha açmayı denemelisin,» diye karşılık verdi Peter. «Beni ilgilendiren de bu zaten. Dışarı çıkmak istiyorum.»

«Eğer gerçekten çıkmaya ihtiyacımız varsa, kapıyı ve aynayı kırarak da yapabiliriz bu işi. Fakat tam aksi yönde araştırmalarımıza devam edeceğimizi düşünürsek, bunun ne kadar yararsız olduğunu görebiliriz.»

Peter 'biz' sözcüğüne kendisinin dahil olmadığını söyleyerek karşı çıkacaktı ki, Hannibal parmaklarını duvarda tıklatarak yola koyulmuştu bile.

«Sanki arkasında bir boşluk varmış gibi ses çıkıyor. Dinle!»

Yeniden vurdu. Peter kulak kabarttı. Ve daha başka bir şey işitti.

Çok öteden eski bir orgun sesi geliyordu. Dar koridoru bu ses kaplamıştı. Aynı anda seslerin her yönden geldiği de söylenebilirdi.

«Duyuyor musun?» diye sordu Peter. «Mavi Işık yeni bir resital daha veriyor.»

Hannibal kulağını duvara yapıştırdı.

«Sanki ses hemen duvarın dış çeperinden geliyor gibi. Tahmini olarak orgun tam arkasında bulunuyoruz.»

«Mavi Işık'ın hemen bu duvarın arkasında olduğunu mu söylüyorsun?»

«Tahmin ediyorum. Zaten bugünkü araştırmalarımızın amacı Mavi Işık'ı bulmak, fotoğrafını çekmek ve mümkünse kendisiyle bir görüşme yapmak değil miydi?»

«Onunla görüşme yapmak mı? Nasıl? Konuşarak mı yoksa?»

«Evet konuşarak. Yakalarsak tabii.»

«Peki, ya yakalanan biz olursak?»

«Topladığımız bilgilere göre, şimdiye dek Mavi Işık'ın kimseye en ufak bir zarar bile vermediğini kaç defa söyleyeceğim sana?» diye sert bir sesle çıkıştı Hannibal. «Planlarımı bütünüyle bu noktaya dayanarak hazırladım. Yatağa bağlı kaldığım süre boyunca, doğrulamak için, kendime sakladığım bazı sonuçlara varmıştım. Çok kısa bir zaman içinde onların doğru olup olmadıklarını öğreneceğiz.»

«Doğru olmadıklarını varsayalım! O zaman Mavi Işık bizi hayaletler sendikasının üyesi yapabilir.»

«Bak, işte o zaman haksız olduğumu kabul edeceğimden hiç kuşkun olmasın,» diye kibirle söylendi şef. «Şimdilik sana bir ön bilgi veriyorum. Birkaç saniye sonra müthiş bir paniğe kapılacaksın.»

«Kaç saniye sonra? Şimdi neler hissettiğimi sanıyordun?»

«Yalnızca bir korku başlangıcı. Ardından panik gelecektir, endişelenme.»

«Endişelenme! Çok iyisin. Hadi şu aynayı kırıp çıkalım buradan.»

«Bekle,» dedi Hannibal, Peter'i bileğinden tutarak. «Korkunun ve paniğin sadece izlenimler olduğunu hatırlamanı istiyorum. Çok korkacaksın ama söz veriyorum başın hiçbir belaya girmeyecek.»

Peter henüz sorusunun karşılığını tam olarak alamamıştı ki koridorda garip şeyler olmaya başladı. Havada ansızın sis

parçaları belirdi. Yerden tavana kadar duvar boyunca her yerden aynı sis çıkıyordu.

El fenerleriyle ortalık aydınlatılınca sisin dolandığını, çember ve burgaç biçimlerine girdiğini, sonra garip, ürküntü verici figürlerin ortaya çıktığını gördüler.

«Bak,» dedi Peter titrek bir sesle. «Birçok yüz görüyorum siste. Kaplan, ejderha, korsan...»

«Sakin ol,» diye karşılık verdi Hannibal. «Ben de görüyorum ama onların hepsini kafamızda biz yaratıyoruz, unutma. Havada sürüklenen bulutlara baktığımızda aynı şekilde onlara da çeşitli biçimler yakıştırmıyor muyuz? Bu sis oldukça zararsız. Ama dikkat et; panik başlamak üzere.»

El ele tutuştular.

Hannibal haklıydı. Birdenbire Peter başından ayaklarına kadar vücudunu örümceklerin sardığı duygusuna kapıldı. Derisi diken diken olmuştu. Geriye dönüp, gizli kapıya doğru koşmayı o kadar çok istiyordu kil Hannibal de aynı şeyleri hemen hemen duymasına rağmen bir kaya gibi kımıldamadan duruyordu.

Panik arttıkça sis yoğunlaşıyor, kalınlaşıyor ve koridoru dolduruyordu.

«Korku sisi,» dedi Hannibal.

Sesi hafifçe titrek çıkmıştı. Fakat öne doğru bir adım atmayı başardı.

«Yıllar öncesinde de Dehşet Şatosu'nda böyle bir sisle karşılaşılmış. Buranın en iyi numaralarından biri... Korkudan deliye döndüğümüzü düşünen Mavi Işık'ı ele geçirmeye bakalım.»

«Yerimden bir adım bile atamam,» diye söylendi Peter. Dişlerini sıkarak konuşuyordu. «Gerçekten korkudan çılgına dönmüş durumdayım. Ayaklarım beni dinlemiyor.»

Hannibal durakladı.

«Vardığımız sonuçları doğrulamanın zamanı geldi artık,»

dedi. «Dehşet Şatosu'nun lânetlenmiş olduğuna gerçekten inanıyorum.»

«Benim de uzun zamandır sana söylemek istediğim buydu.»

«Ama gerçek bir hayalet tarafından değil. Senin, benim gibi kanlı canlı bir varlık tarafından. Yanılmıyorsam, Dehşet Şatosu'nun hayaleti ünlü sinema yıldızı Bay Stephen Terrill.»

«Ne?»

Peter o denli şaşkına dönmüştü ki korkusunu bile unuttu.

«Bay Terrill yaşıyor ve uzun bir zamandır burada mı oturuyordu?»

«Evet. Şatosunu koruyabilmek için bazı hayalet oyunları oynayarak insanları korkuttu...»

«Nasıl olabilir? Şatonun girişinde hiçbir ize rastlamadığımızı çok iyi biliyorsun. Senin söz ettiğin canlı hayaletin acaba yiyeceğe ihtiyacı yok muydu?»

«O konuda daha çözülmesi gereken birkaç nokta olduğunu biliyorum. Bu soruyu Bay Terrill'in kendisine soracağım. Öncelikle bizi korkutanın o olduğunu anlamak istiyorum. Nasıl, kendini iyi hissediyor musun?»

«Evet,» dedi Peter. «Ayaklarım bana karşı geliyor ama ben yine de kendimi iyi hissediyorum.»

«Bu durumda, araştırmamızı sürdürelim ve indirelim şu hayaletin maskesini!»

Hannibal koridorun sonuna yöneldi, Peter de onu izledi. Gerçekten kendini iyi hissediyordu. Hannibal'in açıklamalarından sonra her şey ona daha mantıklı gelmeye başlamıştı; dehşet konusunda uzman olan Stephen Terrill, şatosunu bırakmamıştı ve insanları korkutmayı sürdürüyordu.

Koridorun sonunda bulunan kapının kolayca açılması ikisini de şaşırttı. Girdikleri oda tamamen karanlıktı. Yayılan org sesinin yankılarından, odanın hayli geniş olduğu anlaşılıyordu.

«Gösteri odası,» diye mırıldandı Hannibal. «Fenerini yakma. Mavi Işık'ı yakalamak istiyoruz çünkü.»

Duvar boyunca ilerlediler.

Birdenbire Peter'in başına ve yüzüne yumuşak, rutubetli bir nesne takıldı. Bu, yarısı çürümüş kadife bir perdeydi. Neredeyse bir çığlık koparacaktı. En ufak bir gürültü çıkarmadan perdeden sıyrıldı.

Duvar boyunca yeni bir açıyla dönen iki dedektif eski organ üzerinde, havada asılıymış gibi duran parlak mavi cismi görünce durdular. Peter arkadaşının fotoğraf makinesini hazırladığını anladı.

«Fotoğrafını çekmek için daha yaklaşmalıyız,» diye fısıldadı Hannibal.

Peter titreyen mavi ışıltıdan gözlerini ayıramıyordu. Ansızın Bay Terrill'e acıdığını hissetti. Bu uğursuz evde yalnız başına yıllar geçirmişti; sadece en sonunda iki çocuk tarafından açığa çıkarılmak için. Bu onun için ne büyük bir sarsıntı olacaktı.

«Zavallı Bay Terrill'i birdenbire korkutmayı mı düşünüyorsun?» diye alçak bir sesle sordu yardımcı dedektif. «Burada olduğumuzu ve ona hiçbir zarar vermek istemediğimizi söylesek daha iyi olmaz mı?»

«Müthiş bir fikir! Yavaşça ona yaklaştığımızda söylerim bunu.»

Garip müziğin geldiği ve mavi cismin asılı olduğu yere doğru birkaç adım attılar.

«Bay Terrill!» diye bağırdı Hannibal. «Bay Terrill sizinle konuşmak istiyoruz. Dostuz biz!»

Hiçbir değişiklik olmamıştı. Müzik devam ediyor ve mavi ışıltı kıpırdamasını sürdürüyordu. Dedektifler biraz daha yaklaştı ona.

«Bay Terrill, ben Hannibal Jones. Yanımda Peter Crentch var. Sizinle görüşmek istiyoruz.»

Müzik kesildi.

Mavi cisim hareket etmeye başladı. Sevimli, nazik bir hareketle tavana doğru uçtu ve orada asılı kaldı.

Hannibal ve Peter ağızları açık bakakalmışlardı. Mavi Işık'tan kesinlikle böyle bir hareket beklemiyorlardı. Aynı anda yakınlarında birinin bulunduğunu hissettiler. Hannibal elinde fotoğraf makinesiyle donakalmıştı. O sırada Peter el fenerini yakmayı akıl etti.

Fener biri orta boylu, diğeri kısa boylu iki Arabı aydınlattı. İkisinin başında bir sarık vardı ve havaya bir şey fırlatmak üzereydiler.

Büyük bir ağ Peter'in başına düştü. Feneri yere yuvarlandı. Ağ, Peter'i ayaklarına kadar sarmıştı.

Peter kaçmak istedi. Ayaklarını ağın ilmeklerinden kurtardı ve yarısı yerde olan kadife perdenin üstüne yuvarlandı. Yana döndü. Çılgınca debelenmeye başladı ve sonunda ağdaki bir balık gibi kıskıvrak yakalandığını anladı. Debelendikçe ilmekler sarıyordu onu.

«Baba! İmdat!»

Hannibal yanıt vermeyince şaşırmadı. Yana dönünce, kendi gibi bir ağ içine hapsedilmiş olan Hannibal'i gördü. İki adam onu omzundan ve ayaklarından tutmuş götürüyordu. Şefin ağırlığından canları sıkılmışa benziyordu.

Gövdesini saran ağın içinde güçlükle kımıldayabilen Peter, sırtüstü yatarak bekledi. Tavanda titreyen Mavi Işık'tan başka hiçbir şey göremiyordu.

Mavi cisim tavanda şekilden şekile giriyordu. Bazen küçülüyor, bazen büyüyordu. Mavi Işık, Peter Crentch'le alay eder gibiydi.

Zindandaki Mahkûmlar

Az sonra Mavi Işık gözden kayboldu. Karanlık, kara bir perde gibi Peter'i sarıyordu. Bir kez daha kurtulabilmek için debelendi ama ağı daha fazla sıkışmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Ne garip bir durumdayım, diye düşündü. Hayaletlerle oynamaktan zevk alan yaşlı bir adamı kapana kıstırdıkları bir anda, kapana kısılan onlar olmuştu. Onları yakalayan iki sert görünüşlü adam kuşkusuz pusuyu önceden hazırlamışlardı.

Peter kendilerini kanyonda bekleyen Bob ve Warrington'u düşündü. Bir gün onları yeniden görebilecek miydi? Ya annesini, babasını?

Küçük bir ışıltı odada belirdiği zaman, hayatında hiçbir zaman karşılaşmadığı kadar kötü hissetti kendini. Doğulu prenslere benzeyen, ipekten bol bir gömlek giymiş olan iri yapılı adamın elindeki fenerden geliyordu ışık. Doğulu Prens Peter'e yönelmişti.

Onun yanına varınca durdu ve üzerine doğru eğildi. Peter yabancının gözleri ve altın dişle dolu ağzıyla korkunç görünüşü farketti.

«Genç budalalar,» dedi adam. «Evinizde edebinizle otursanız olmaz mıydı? Şimdi sizin gibi küçük adamlarla uğraşmak zorundayız ne yazık ki!»

Peter kanının donduğunu hissetti.

«Siz de kimsiniz?» diye sordu biraz kekeleyerek.

«Zindana hadi!» dedi adam.

Ağı bir ucundan tuttuğu gibi Peter'i omzuna yerleştirdi, ve yürümeye başladı.

Peter pek rahat bir durumda olmadığı için çevresinde fazla bir şey göremiyordu. Bir kapı, sonra bir koridor... daha sonra, şatonun altına inen merdivenler. Nemli ve soğuk bir koridor. Diğer kapılar. Sonunda hapishane hücresine benzeyen küçük bir oda. Duvarlarda, üzerine zincirlerin asılı olduğu paslı halkalar.

Dev bir böcek kozasına benzeyen büyük beyaz bir yığın köşede yatıyordu. Arapların kısası bir kenara oturmuş bıçağını biliyordu.

«Abdül nerede?» diye sordu, Peter'i dev kozanın yanına bırakan Doğulu Prens.

Dev koza, ağ içinde debelenen Hannibal'den başkası değildi.

«Zelda'yı aramaya gitti,» diye karşılık verdi Arap, alçak ve gırtlağından gelen bir sesle. «Zelda ve Çingene Kathy incileri saklıyorlar. Onlar da gelince bu küçük delileri ne yapacağımız konusunda bir oylama yapacağız.»

«Bence bunlara dokunmasak iyi olur,» dedi Prens. «Onları bu küçük, güzel salonda bırakıp, üzerlerinden kapıyı kilitleyelim ki şato adına layık bir hale gelsin.»

«İyi fikir!» diye doğruladı Arap. «Fakat biraz da kan döksek hiç de fena olmaz hani. Hem daha güvencede olabiliriz.»

Bıçağın keskin ucunu başparmağı üzerine gezdirirken, onu izleyen Peter güçlükle yutkunabildi. Hannibal'e bir şeyler fısıldamaya çalıştı. Ama karşılık alamadı. Şef acaba yaralanmış mıydı?

«Zelda'yı aramaya gidiyorum,» dedi Arap, bıçağını kılıfına sokarken. «Yolu bulmamıza yardım etmek için benimle gelsen iyi olur. Bu balıklar nasıl olsa ağların içinden tek başlarına kurtulamazlar.»

«Haklısın. Hiç zamanımız kalmadı zaten,» diye karşılık verdi Doğulu Prens.

Yanan lambayı bir çiviye astı ve ikisi birlikte çıktılar. Peter

uzaklaşan ayak seslerini işitti. Sonra büyük bir kayanın yerinden oynatılışını andıran bir ses duydu.

«Peter, iyi misin?»

«Ne demek iyi misin? Eğer sağlığımla gerçekten bu kadar ilgileniyorsan, çok iyiyim. Ya sen?»

«Yaralanmadığına gerçekten sevindim,» dedi heyecanlı görünen Hannibal. «Bu pisliğe senin de bulaşmana neden olduğum için çok üzgünüm. Tehlikenin kesinlikle sözkonusu olmayacağına inanıyordum. Vardığım sonuçlara o kadar güveniyordum ki!»

«Bu herkesin başına gelebilirdi,» diye karşılık verdi Peter. «Bulduğun sonuçlar da çok mantıklıydı. Silahlı bir çetenin eline düşeceğimiz kimin aklına gelirdi ki? Üstelik dışarıda en ufak bir iz bile yoktu.»

«Evet. Tek sorumlunun Bay Terrill olduğundan çok emindim,» diye mırıldandı Hannibal. «Hem de öylesine emindim ki, diğer olasılıkları aklıma bile getiremedim. Söylesene, ellerini kımıldatabiliyor musun?»

«Küçük parmağımı oynatabiliyorum. Bunun sana bir yardımı dokunabilir mi?»

«Sağ elimi kımıldatabildiğim için ben daha şanslı sayılırım. İlmekleri ne taraftan kesmem gerektiği konusunda yardımcı olabilirsin bana.»

Peter yana yuvarlandı. Hannibal de sırtını Peter'e döndü. Dedektif yardımcısı, şefinin elindeki çakıyı gördü. Hannibal çoktan birkaç ip kesmiş ve yenilerini kesmeye hazırlanıyordu.

«Sola doğru tut çakıyı,» dedi Peter. «Öbür elini de kurtarabilirsin.»

Çakının uçları küçüktü ve ağ da oldukça sağlam görünüyordu. Buna karşın Peter'in yardımlarıyla iş ilerliyordu. Az sonra Hannibal'in iki eli birden serbest kalmış, daha iyi kesecek duruma gelmişti. Ayak sesleri duyulmaya başladığı sırada hayli büyük bir delik açılmıştı.

Bir an çok korktular ve yerlerinden kımıldayamadılar. Soğukkanlılığını yitirmeyen Hannibal, kendini toparladı ve deliği gizlemek için sırtüstü yattı. İki genç dedektif ne olacağını beklerken kalpleri heyecandan küt küt atıyordu.

Az sonra kısa boylu, kambur ve başının üzerinde bir lamba taşıyan yaşlı bir çingene kadını mahzene girdi. Elbisesi yırtık pırtıktı ve kulaklarında iri altın halkalar vardı.

«İyi misiniz nonoşlarım?» diye sordu cırtlak bir sesle. «Zavallılar, size önceden haber vermeye çalışan Çingene Kathy'yi dinlemek bile istemediniz. Bakın şimdi, başınıza gelenlere. Çingeneleri her zaman cankulağıyla dinlemek gerekir güzellerim, her zaman!»

Mahkûmların gerginliği kuşkusuz dikkatini çekmiş olmalıydı ki hızla yanlarına yaklaştı.

«Benim küçük piliçlerim. Ben yokken neler yaptınız bakalım.»

Becerikli elleriyle Hannibal'i yana yuvarlayınca ağdaki iri delik ortaya çıktı.

«Oooo! Vay soysuzlar! Kaçacaktınız demek!» dedi Kathy.

Hannibal'i bileğinden yakaladı ve burktu. Çakı yere düştü. Onu yerden aldı.

«Size daha güzel şeyler öğretmemiz gerek, küçüklerim. Zelda! Zelda! İpler. Küçük densizler az kalsın kaçacaklarmış.»

Sesini yükseltmişti. İngiliz aksanıyla konuşan bir başka kadın sesi karşılık verdi.

«Geliyorum Kathy, geliyorum.»

Birkaç saniye sonra iyi giyimli, daha uzun boylu bir kadın kapıda belirdi. Uzun bir ip vardı elinde.

«Uğursuzlar! Düzenbazlar!» diye haykırıyordu çingene. «Sımsıkı bağlamak gerek onları. Ben bağlarken sen de tut şunu.»

İki kadın ağı çıkarıp, Hannibal'in kollarını, ayaklarını bağlarken Peter arkadaşına yardım etmek için hiçbir şey yapamı-

yordu. Sonra bütün ipleri duvara gömülü paslı halkaya bağladılar.

Peter'in ağı henüz sağlam olduğu için bir sicimle kabaca bağlamakla yetindiler.

«Artık bir yere gidemezler Zelda,» dedi çingene. «Erkeklere söyledim. Kan dökücü olmayın! Hiçbir zaman kan dökmemek lazımdır. Asla! Bu zavallıları burada rahat bırakalım. Kapıyı kilitleyip gidelim sonra. Böylece burada neler döndüğünü kimselere anlatamazlar.»

«İkisi de iyi çocuklara benziyor,» dedi İngiliz aksanlı kadın. Onları böyle bırakmak çok kötü.

«Zelda! Duygulara yer yok bu işde!» dedi çingene. «Biliyorsun, bu konuyu oylamıştık. Karara karşı gelemezsin! İzlerimizi yok etmek için acele edelim ve hemen gidelim buradan.»

Duvarda bir çiviye asmış olduğu feneri aldı ve aceleyle dışarı çıktı. İngiliz kadın gençlerin yanına diğer lambayı bıraktı.

«Niçin bu kadar dikkafalılık ettiniz?» diye sordu. «Bütün diğerleri gibi yeteri kadar korktuktan sonra çekip gidebilir ve bizi rahat bırakabilirdiniz. Yalnızca bir org sesi korkmanız için yeterliydi. Peki niçin geri döndünüz?»

«Üç Genç Dedektifler bir görevin peşini asla bırakmaz,» diye karşılık verdi Hannibal direnen bir sesle.

«Bazı zamanlarda bırakmak en iyisidir. Buradan gitme zamanı geldi. Umarım karanlıkta korkmazsınız. Gitmeliyim artık.»

«Gitmeden önce, sizin ve arkadaşlarınızın hangi yasadışı örgüte bağlı bulunduğunuzu sorabilir miyim?»

«Ne soru?» diye bağırdı İngiliz gülerek. «Bizler kaçakçıyız genç adam! Bu ülkeye Doğudan gelen özellikle inci gibi değerleri şeyler sokuyoruz. Bu şato karargâh olarak çok işimize yarıyor. Yıllardır hayaletli olduğuna inandırarak insanların buraya gelmelerini önlüyoruz. Düşünebilecek en iyi barınak burasıdır bence.»

«Peki niçin böyle ilginç kostümler içindesiniz? Sizi gördüklerinde dikkatlerini çekmiyor mu bu?»

«Bizi hiç kimse görmüyor genç adam. Sorularınızı yanıtlamak zorunda değilim yine de. Yoksa düşünecek pek fazla bir şeyiniz kalmayabilir. Elveda! Bir daha görüşeceğimizi hiç sanmıyorum.»

Lambayı aldı ve kapıyı kapatarak çıktı. İki mahkûmun üzerine yine karanlık çökmüştü. Peter boğazının kuruduğunu ve dilinin damağına yapıştığını hissetti.

«Baba!, bir şeyler söyle. Sesini duymak istiyorum.»

«Özür dilerim,» diye karşılık verdi dalgın bir sesle Hannibal. «Düşünüyordum.»

«Böyle bir zamanda mı düşünüyordun?»

«Elbette. Çingene Kathy'nin buradan çıktıktan sonra sağa döndüğünü ve şu yönde gittiğini farkettin mi?»

«Hayır, ama ne önemi var bunun?»

«Sol taraftan gelmişti. O halde şatoya dönmedi ve yeraltına doğru gitti. Bu beni, şatonun çevresinde neden hiçbir ize rastlamadığımızı açıklayan bir düşünceye itiyor. Buralarda gizli bir çıkış yolu olduğunu sanıyorum.»

Bir mahzenin dibinde sımsıkı bağlı olmasına rağmen Hannibal küçük, gri renkli beyin hücrelerinin çalışmasına engel olamıyordu.

«Düşünerek buradan çıkmanın bir yolunu bulamaz mısın?» diye sordu Peter.

«Hayır, üzgünüm. Buradan tek başımıza kurtulacağımıza inanasım gelmiyor. Özür dilerim Peter. Bu işde baştan sona kadar sürekli hata yaptım.»

Peter yanıt verecek sözcük bulamıyordu.

İki genç karanlıktaydı ve ara sıra sessizliği bozan küçük gürültüleri dinliyordu. Az ötede bir fare kısa adımlarla yürüyor, bir başka yerde su damlaları iki mahkûmun yaşamak için geri kalan dakikalarını sayar gibi bir bir düşüyordu.

Soru İşaretleriyle Dolu Bir Yol

Warrington ve Bob ciddi olarak endişelenmeye başlamıştı. Rolls Royce'un içinde yaklaşık bir saatten beri bekliyorlardı. Hannibal ve Peter geri dönmemişti. Beş dakikada bir Bob arabadan iniyor ve kanyonu yokluyordu. On dakikada bir ise, sıra Warrington'a geliyordu. Kanyon bir piton yılanı gibi kara ve gizemliydi.

«Bay Bob, bana öyle geliyor ki artık onları aramaya çıkmalıyız,» dedi en sonunda Warrington.

«Ama Warrington, arabayı burada bırakmaya hakkımız yok.»

«Bay Hannibal'in ve Bay Peter'in hayatları herhangi bir arabadan daha değerlidir. Ben onları aramaya çıkıyorum.»

Şoför bir kez daha arabadan indi ve arka bagajı açarak oradan büyük bir el feneri aldı.

«Sizinle geliyorum Warrington.» dedi Bob. «Her şeyden önce onlar benim dostlarım.»

«Çok güzel, birlikte gidiyoruz.»

Warrington yanına sonradan ihtiyacı olduğunda bir silah

olarak kullanmak üzere bir çekiç aldı. Böylece şoförle genç arşivci yola koyuldular. Artan heyecanla birlikte Bob, bacakları uzun olan Warrington kadar hızlı yürümekte bir hayli zorluk çekiyordu. Şoför kayaların üzerinden geçerken ona yardım etti ve az sonra birlikte Dehşet Şatosu'nun girişine vardılar.

Öncelikle, ilk kapının kolunun olmadığını ve dışarı açılamayacağını farkettiler... Döşeme üzerine bırakılmış kapı kolu Warrington'un gözüne ilişti.

«Çocuklar buradan girmemiş,» dedi. «Başka bir yer arayalım.»

Pencereleri ışıkla tarayarak yapının dış yüzü boyunca ilerlediler. Açık pencerenin altındaki soru işaretini gören Bob oldu.

«Buradan girmişler,» diye bağırdı.

Ve Warrington'a, Üç Genç Dedektiflerin yol işaret sistemleri hakkında bilgi verdi.

Şoför bunun üzerine pencereyi itti. Bob'un ardından içeri girdi. Warrington'un güçlü feneri geniş yemek salonunu aydınlatmıştı.

«Birçok kapı var ama bir işaret bile yok. Nereden çıktılar acaba?» diye sordu Warrington.

Bob ona ayna üzerindeki soru işaretini gösterdi.

«Aynanın içinden geçmiş olamazlar ya,» dedi Warrington şaşkınlıkla. «Bakalım.»

Aynanın çerçevesini tuttu ve kendi kendine açılan bir kapı gibi oynadığını farketti. Kapının ardında dar bir koridor vardı.

«Gizli bir kapı! Buradan geçmiş olmalılar!»

Bob bir fırın ağzı gibi karanlık olan koridora girmek için yeteri kadar cesaretli olduğu konusunda kararsızdı. Fakat Warrington bir saniye bile duraklamadığına göre onu izlemeliydi.

Koridorun ucunda, üzerinde dedektif şefinin koyduğu işa-

ret olan bir kapı vardı. Kapıdan girince kendilerini gösteri odasında buldular. Warrington kadife perdeleri, peluş koltukları, eski, tozlanmış orgu ve odada birer döküntü haline gelmiş ne varsa hepsini aydınlattı.

Birden Bob koltukların altından gelen bir ışıltıyı farketti. Eğildi ve yerden bir el feneri aldı.

«Warrington bir el feneri, hem de Peter'in...»

«Bay Peter onu burada unutmuş olamaz,» dedi şoför. «Burada bir şeyler dönmüş olmalı. Dikkatle arayalım.»

Koltukların arasından parmak ucunda yürümeye başladılar. Warrington sürekli olarak döşemeyi aydınlatıyordu.

«Bakın, sanki tozlar burada süpürülmüş gibi.»

Haklıydı. Silinmiş yüzeyin tam ortasında güçlükle seçilebilen bir soru işareti vardı. Warrington endişeliydi ama korkularını açığa vurmuyordu. Doğruldu ve aramaya devam etti. Sonunda tozlar üzerinde, koltukları izleyen, perde arkasından geçen ve bir kapıya yönelen izler buldu.

Kapının ardında bir çeşit giriş aralığı bulunuyordu. Bir merdiven karanlığın içine iniyordu. Merdiven mi izlenmeli, yoksa giriş aralığının derinliklerine mi devam edilmeliydi?

Şoför merdivenin en üst basamağına zayıfça çizilmiş soru işaretini farkettiği sırada hâlâ düşünüyordu.

«Bay Hannibal çok zeki bir insan. Onu bulmamız için gerekli tüm işaretleri bırakmış bize.»

«Warrington, başlarına ne gelmiş olabilir sizce?» diye sordu şoförün ardından yürürken Bob.

Merdiven dönerek iniyordu. Bob'un başı dönmeye başlamıştı.

Warrington bir sahanlıkta bulduğu yeni bir işareti incelerken, «Şimdilik bunu bilmemiz olanaksız,» dedi. «Eğer Bay Hannibal buradan yürüyerek geçmiş olsaydı, işaretler insan boyu yüksekliğinde ve duvarda olurdu. Birisi onu taşıyordu, sanırım. Onu taşıyan soluklanmak için durduğunda yere bırakıyor ve

bundan yararlanan Bay Hannibal de hiç belli etmeden geçtiği yerlere işaret bırakıyordu.»

«Koca Hannibal'i bu koridorlarda taşımaktan kim zevk alabilir?» diye sordu Bob. «Acaba burası gerçek bir mahzen mi? Daha çok yeraltı olabilir.»

«Burası daha önce hizmet ettiğim bir İngiliz şatosunun yeraltı dehlizlerine çok benziyor,» diye mırıldandı Warrington. «Pek çekici bir yer değildi. Onu taşıyanın kim olduğuna gelince, bu konuda bazı varsayımlardan öteye pek gidemeyiz.»

Merdivenin sonuna yaklaştılar. Önlerine birbirinden karanlık, üç ayrı yöne giden üç koridor çıkmıştı. Ve hiçbir yerde tebeşir izi yoktu.

«Fenerlerimizi söndürelim ve bekleyelim,» dedi şoför. «Karanlıkta daha iyi duyabiliriz.»

Küf kokan nemli havayı solurken dinlemeye başladılar.

Ansızın bir ses geldi, bir kayanın, bir diğerine sürtünme sesiydi bu. Ortadaki koridorda bir ışık parladı.

«Bay Hannibal siz misiniz?» diye bağırdı Warrington.

Bir saniye içinde lamba taşıyan bir kadın koridorun sonunda belirdi. Sonra lamba söndü. Kayalar yeniden birbirine sürtündü. Yine sadece sessizlik ve karanlık kaplamıştı ortalığı.

«Onun peşinden!» diye haykırdı Warrington.

Bob'la birlikte koridora daldılar. Bob hızlı giden şoförü yakaladığında, Warrington parmaklarını düz, beton duvarda tıklatıyordu. Geçit kapanmıştı.

«Buradan geçti,» dedi Warrington. «Eminim. Artık Drakon (*) Yasalarını uygulamanın zamanı geldi.»

Bel kemerine taktığı çekici tuttuğu gibi duvara vurmaya başladı. Vurduğu yerden, arkasının boşluk olduğu belirten sesler geliyordu.

(*) **Drakon:** Eski Atina'lı yasa koyucusu... (Ç.N.)

Bunun üzerine vargücüyle duvara vurmaya başlayınca, beton yer yer dağıldı ve parçalandı. Duvarın bu bölümü aslında gizli bir kapıydı ve demir iskelet üzerine dökülmüş, on beş santimetre dolayında, ince tabakadan yapılmıştı. Warrington bir delik açar açmaz kapıyı yakaladı ve çekip iterek her yönde zorladı. Kapı dördüncü çekişte, içeri doğru oyulmuş bir dehlizi açığa çıkararak açıldı.

«Çocukları kaçıranlar buradan kaçtılar!» diye bağırdı Warrington. «Bu kadın da onlardan biri olmalı. Onu yakalamalıyız.»

Kurtarıcılar dehlize girmişti bile. Birkaç metre gitmişlerdi ki geçidin alçak oluşu yüzünden dizleri üzerinde ilerlemek zorunda kaldılar. Warrington eğilerek giderken feneriyle duvara çarptı. Fener elinden kaydı ve söndü. Bob el yordamıyla onu aramaya koyuldu. Bu sırada kanat çırpışları ve küçük keskin çığlıklar duyuldu. Yumuşak bir nesne karanlıkta göğsüne çarptı ve geri sıçradı. Başka bir nesne, yumuşak ya da tüylü, başına dokunmuştu.

«Yarasalar!» diye haykırdı Bob. «Warrington! Dev yarasaların saldırısına uğradık.»

«Sakin olun!» dedi Warrington. «Hemen paniğe kapılmayın.»

Warrington diz çökmüş sürekli el fenerini arıyordu. Bob ise başını ellerinin arasına almıştı. İri hayvanlar etrafında uçuşuyordu. İçlerinden biri başına konmak istedi. Bob bir çığlık atarak bir yumruk darbesiyle onu geri itti.

«Warrington, bir güvercin kadar büyükler! Yoksa bunlar vampir yarasalar mı?»

«Sanmıyorum, Bay Bob,» diye karşılık verdi şoför.

El fenerini bulur bulmaz hemen yaktı. Işığı yukarı çevirince çevrelerinde uçuşan bir düzine kadar kanatlı hayvan aydınlanmıştı. Ama bunlar yarasa değil, kuştu. Işığı görür görmez çevresine toplanmışlardı.

Warrington fenerini söndürdü.

«Işık onları bize çekiyor,» diye bağırdı. «Karanlıkta ilerlemek zorundayız. Elinizi bana verin!»

Bob el yordamıyla kendisine yaklaşan şoförün elini tuttu. Kuşlar kaybolmuştu. Kurtarıcılar artık rahattı ve hiçbir güçlük çekmeden şatonun derinliklerinde ilerleyebilirlerdi.

«Bu yönde devam etmenin gereği yoktu zaten,» dedi Warrington. «Peşine takıldığımız kadın, yetişebileceğimiz uzaklıktan çok çok ilerledi, geçit de iki mahkûmun kaçırılmasına olanak vermeyecek kadar dar. Hem yakınlarda bir tebeşir izine rastlamadık.»

Şoför açıklamalarını tamamlamak üzereydi ki çığlıklar duyuldu. Kuşkusuz Hannibal'le Peter'in çığlıklarıydı bunlar.

Şoför ve Bob bir süre önce kadının peşine takıldıkları dehlizde, gelen çığlıklar üzerine tam aksi yönde ilerlemeye başladılar. Aceleden, zorlanmadan açılan bir başka gizli kapının farkına bile varmamışlardı.

Bu kapı duvarlara gömülmüş demir halkalarıyla gerçek bir hapishane hücresine açılıyordu. Yerde kıskıvrak bağlanmış yatan Peter ve Hannibal debelenmekteydi. Kurtarıcılarına teşekkür etmek yerine çığlıklarını neden daha önce duymadılar diye sürekli yakınıyorlardı.

Warrington bağları çözerken, betonu kırarken çıkan gürültünün çığlıklarını bastırmış olabileceğini açıkladı onlara.

«Çabucak buradan çıkıp, polise haber vermeliyiz,» dedi Warrington. İplerden kurtulup ayağa kalkan Hannibal ve Peter üstünü silkeliyordu. «Bu insanlar tehlikeli. Ölmeniz için sizi buraya kapatmışlar.»

Hannibal hiç oralı görünmüyordu. Kuşlarla boğuşan Bob'un anlattıklarını dinliyordu sadece.

«Ne tür kuşlar?» diye sordu dedektif şefi.

«Ne tür kuşlar mı?» diye tekrarladı çılgına dönen Bob. «Bilmem, o anda soramadım onlara. Hareketlerine bakılırsa yırtıcı kuşlardı.»

«Aslında oldukça zararsızdılar.» diye düzeltti Warrington. «Yalnızca ışığı görünce etrafımıza üşüştüler o kadar. Bana öyle geliyor ki o kuşlar papağandı, Bay Hannibal!»

«Papağan!»

Hannibal bu sözle yerinden sıçramıştı.

«O zaman çabuk beni izleyin!» diye bağırdı. «Çabuk olmalıyız.»

Yanına feneri alarak hücreden çıktı, koşmaya başladı.

«Hangi sinek ısırdı onu?» diye sordu Peter, Bob'a.

«Yeni bir fikir galiba,» dedi Bob. «Ne olursa olsun onu yalnız bırakamayız.»

«Kesinlikle!» dedi Warrington da. «İzleyelim onu çocuklar!»

Sarılı ayak bileğine rağmen hepsinden elli metre önde giden Hannibal'in peşinden müthiş bir koşu başlamıştı. Onu Peter izliyor, Warrington Peter'in arkasından geliyordu. En arkada Bob vardı. En sondaki ikisi, dehlize girdikleri sırada, uzakta karanlık içinde sekerek ilerleyen Hannibal'in ışığını gördüler.

Çevrelerinde uçuşan papağanlara dikkat etmeden, Üç Genç Dedektif ve şoförleri koşuyor, tırmanıyor ve iniyordu. En sonunda Warrington ve Bob, ucunda, durmalarını işaret eden küçük ışığın bulunduğu düz bir yeraltı kesitine ulaştılar. Aceleyle atılan birkaç adımın ardından açık bir kapıyı geçtikten sonra kendilerini içi papağanlarla dolu geniş bir kafeste buldular.

«Bay Rex'in papağanlarını yetiştirdiği kafeste bulunuyoruz,» dedi Hannibal. «Başka bir deyişle, Siyah Kanyon ve Valley Road birbirinden aşılmaz bir tepeyle ayrılmış ve aralarında yalnızca otuz metre bulunan iki vadidir. Kanyon ve vadi birbirlerine kilometrelerce uzunluğunda bir yolla kavuştuğu için ilk başta ben de buna inanamamıştım.»

İlk açıklamayı yaptıktan sonra, dedektif şefi büyük kafesi örten parmaklığı geri itti ve dışarıya atladı. Diğerleri de hemen onu izledi. Hepsi Bay Rex'in evinin önünde bulunuyordu. Pen-

cereden bakılınca dağınık saçlı, kısa boylu bir adamla, dünyanın en sakin adamı gibi görünen Bay Rex'in kâğıt oynadığı görülüyordu.

«Işıkları söndürün!» dedi Hannibal. «Fiskoscu'ya bir sürprizimiz olacak.» Hepsi fenerlerini söndürdü. Hannibal evin kenarından ilerleyerek giriş kapısını çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Bay Rex korku verici havasıyla kapıda belirmişti. Bob, boynundaki korkunç yara izi ve dazlak kafasıyla ürkütü verici bir görünüşü olan Bay Rex'i ilk kez görüyordu.

«Evet ne var?»

«Size bir şeyler söylemek istiyorduk Bay Rex,» dedi Hannibal.

«Peki ya size, gündüz veya gece, herhangi bir saatte rahatsız edilmek istemediğimi söylersem?»

«O durumda polisi çağırmamız gerekebilir,» diye söze karıştı Warrington.

«Hiç gereği yok,» dedi Bay Rex. Telaşa kapılmıştı. «Rica ederim, içeri buyrun.»

Dört ziyaretçi hemen hemen bir metre elli santim boyundaki adamın oyun masasının başında oturduğu odaya girdiler.

«Eski dostum, Charles Grant,» dedi Rex. «İşte Dehşet Şatosu'yla yakından ilgilenenler bunlardı. Evet, beyler, hayaletleri buldunuz mu bakalım?»

«Evet,» diye karşılık verdi donuk bir sesle Hannibal. «Şatonun sırrını çözmüş bulunuyoruz.»

Peter ve Bob şeflerini büyük bir şaşkınlıkla izliyordu. Gerçekten bu sırrı çözmüşler miydi? Yine de öyle görünmek zorunda hissettiler kendilerini.

«Sahi mi? Bu sır neye dayanıyor?» diye sordu Rex.

«Size ve Bay Grant'a! Sizler insanları korkutmak için bu şatoyu hayaletli bir hale getirdiniz. Dahası birkaç dakika kadar önce Peter Crentch ve beni bir zindana kapatmıştınız.»

Fiskosçu'nun yüzünü kaplayan ifadeyi farkeden Warrington elindeki çekice daha sıkı sarıldı.

«Çok ağır bir suçlamada bulunuyorsunuz, oğlum,» dedi Rex. «Ve bahse girerim bunu kanıtlayamazsınız.»

Peter de bunu düşünüyordu. Hannibal aklını mı yitirmişti? Onları zindana kapatanlar İngiliz aksanıyla konuşan bir kadın ve bir çingene değil miydi?

«Ayakkabılarınızın uçlarına bakın lütfen!» dedi Hannibal. «Siz beni bağlarken ben de o sırada işaretimizi koyuyordum.»

Bütün bakışlar iki adamın ayaklarına çevrilmişti.

Dört ayakkabının da ucunda tebeşirle çizilmiş birer soru işareti vardı.

Bir Hayaletle Görüşme

Herkes şaşırmıştı.

«Fakat...» diye söze başlayacak oldu Peter.

«Oldukça basit, bu baylar kadın giysileri ve perukları taşıyordu,» dedi Hannibal. «Bunu ayaklarındaki erkek ayakkabılarını görünce anlamıştım. Ve hemen orada bizi yakaladıklarını öne süren beş kişinin aslında iki kişi olduğu sonucuna vardım.»

«İki Arap, Doğulu Prens ve o kadınların hepsi Bay Rex ve Bay Grant mıydı yani?» diye sordu şaşkına dönen Peter.

«Haklı,» dedi Bay Rex sinir içinde. «Sizi korkutabilmek için önemli bir çete kılığına girmeye çalışıyorduk. İpek gömlekler, etekler hepsi bir anda çıkarılıp giyiliyordu. Sizi o zindanda ölüme terkedeceğimizi aklınızın ucundan bile geçirmenizi gerçekten hiç istemezdik. Arkadaşlarınız beni farkettiği sırada sizi serbest bırakmaya geliyordum.»

«Bizler katil değiliz,» diye söze devam etti Bay Grant. «Kaçakçı da. Biz hayaletiz.»

Sonra belli belirsiz gülümsedi, ama Bay Rex ciddi görünüyordu.

«Ben bir katilim. Stephen Terrill'i öldürdüm.»

«Doğru,» diye tamamladı diğeri, sanki bu unuttuğu küçük

bir ayrıntıymış gibi. «Onun hesabını gördünüz, ama artık bunun bir önemi yok.»

«Polisin sizinle aynı kanıda olacağından hiç emin değilim,» dedi Warrington. «Çocuklar, sanırım gitme vakti geldi.»

«Bir dakika,» dedi Fiskosçu. «Bir dakika, Stephen Terrill'in ta kendisiyle konuşabilirsiniz.»

Telaşla, «Onun ruhuyla mı demek istiyorsunuz?» diye sordu Peter.

«Evet. Onu niçin öldürdüğümü size açıklayacak olan ruhuyla!»

Bay Rex kimsenin tutmasına fırsat vermeden yan odaya geçti.

«Telaşlanmayın,» dedi Bay Grant. «Kaçmayacak. Bir dakika sonra burada olacaktır. Bir saniye, Bay Jones. İşte çakınız.»

Çok sevdiği sekiz parçalı çakısını gören Hannibal, «Teşekkürler,» dedi.

Aradan altmış saniye henüz geçmişti ki kapı yeniden açıldı. İçeri bir adam girdi, fakat bu Fiskosçu değildi. Daha kısa boylu ve genç görünüşlüydü. Özenle taranmış kestane renkli saçları vardı.

«İyi akşamlar,» dedi dostça gülümseyerek. «Ben, Stephen Terrill. Benimle mi konuşmak istiyordunuz?»

Hepsi şaşkınlıktan bakakalmıştı.

En sonunda konuşan Bay Grant oldu.

«Gerçeği söylüyor. O gerçekten de Stephen Terrill'in ta kendisi.»

Hannibal sıkıntılı bir sesle bağırdı.

«Aynı zamanda Fiskosçu, yani Jonathan Rex'siniz, öyle değil mi, Bay Terrill?»

«O, Fiskosçu mu?» diyerek sordu şaşkınlıkla Peter. «Fakat daha kısa boylu ve saçları...»

«Fiskosçu emrinizde,» diye bağırdı Stephen Terrill.

Çevik bir hareketle peruğunu çıkardı. Ortaya tamamen traş edilmiş bir kafa çıkmıştı. Aynı zamanda gözlerini kırpıştırarak Stephen Terrill olduğunu doğruluyor ve rahatsız edici bir sesle konuşuyordu.

«Eğer canınızı seviyorsanız parmağınızı bile oynatmayın.»

Aksanı o denli benziyordu ki herkes havaya sıçradı. Fiskoscu'yla uzun yıllar önce öldüğü sanılan ünlü oyuncu aynı kişiydiler. Bob ve Peter'in bu hikâyeden çıkardıkları buydu.

Bay Terrill cebinden tuhaf plastik bir cisim çıkardı, bu yapma bir yara iziydi.

«Bunu boynuma yapıştırıp, peruğumu çıkarınca ve yükseltilmiş pabuçlarımı giyince oyun başlıyor,» dedi. «Stephen Terrill böylece ortadan kayboluyordu ve Jonathan Rex olabilmek için sesimi kısmam yeterliydi.»

Peruğunu taktı ve yeniden değişti.

Herkes soru sormaya başladı. Bay Terrill sessizliği sağlamak için elini kaldırdı.

«Oturalım,» dedi. «Her şeyi açıklıyorum. Şu fotoğrafı görüyor musunuz?»

Stephen Terrill ve Fiskosçu'nun el sıkışırken görüntülenmiş çerçeveli fotoğrafını gösterdi.

«Kesinlikle sahte bir fotoğraf,» dedi. «Terrill ve Rex'in birbirinden ayrı iki kişi olduğunu çevreye yaymak için yaptırdım bunu. Çok uzun zaman önce, ünlü bir film yıldızı olduğumda, telâffuzumun bozuk olması ve ürkekliğim, işlerimi kolayca yürütmemde zorluk çıkarıyordu. İnsanlarla konuşmaktan nefret etmeme rağmen bazı ilgilerime yasak koyamıyordum.

«Bunun üzerine ortaya yardımcım Fiskosçu'yu çıkardım. Kısık bir sesle konuşurken, aksanının bozuk olduğu farkedilmiyordu. Böylelikle hakettiğim her şeyi elde etmekte hiçbir güçlük çekmedim. Dostum Charles Grant dışında, dünyada bu sırrı bilen yoktu. Charles'ın aynı zamanda iyi bir makyajcı ve beni Fiskosçu kılığına sokan adam olduğunu söylemeliyim.

«İlk sesli filmimin çekildiği güne kadar her şey çok iyi gitmişti. Bu film büyük kahkahalara neden oldu. Çok acı çekiyordum ve şatoma kapandım. Şatonun elimden alınacağını öğrendiğim anda dünya başıma yıkıldı.

«Şatoyu inşa ederken, işçiler bir vadiden ötekine uzanan doğal bir çatlak bulmuşlardı. Bir çeşit tünel sayılabilen bu çatlağın içini duvarla ördürdüm ve tüm iyi niyetimle gizli bir kapı yerleştirdim. Sonra Jonathan Rex adıyla tünelin sona erdiği yerden bir parça arazi satın aldım ve bu evi inşa ettirdim. Böylelikle hiç kimse en ufak bir kuşku bile duymadan, istediğim gibi şatoya girip çıkabiliyordum.

«Büyük bir umutsuzluğa kapıldığım için arabamla sık sık okyanus kıyısında gezintiye çıkıyordum. İşte orada, uydurulmuş kaza fikri aklıma geldi.»

«Uçurumdan aşağı arabanızı yuvarladınız mı?» diye sordu Hannibal.

«Evet,» dedi Terrill. «Kolayca bulunabileceğinden emin olduğum bir yere mesajı bıraktım. Sonra fırtınalı bir gecede kazayı gerçekleştirdik. Tabii araba takla atarken içinde bulunmuyordum. O gün Stephen Terrill dünyanın ve benim gözümde ölmüş oldu. Onun ölü kalmasını istedim. Bunun yanında şatomu da korumak istedim tabii. Bir başkasının orada oturacağını düşünmek bana dayanılmaz geliyordu.

«Şatoya, şimdi de boş olmasına rağmen, tünelden girmeyi sürdürdüm. Polis arama yapmaya geldiğinde ben de oradaydım ve inanın müthiş bir hızla oradan kaçtıklarına tanık oldum. Bildiğiniz gibi, orayı yaptırırken dostlarıma büyük heyecanlar yaşatmak için içine bazı sistemler yerleştirmiştim. Bu sistemler, gelen kişilerde şatonun hayaletli olduğu izlenimini yaratmak için verdiğim uğraşılarda yararlı oldu.

«Banka mobilyalarımı götürmek için işçiler gönderdiği zaman ilkinden daha fazla özen göstererek bir doğaüstü gösteri düzenledim. Daha sonra, şatoya girmek isteyen yabancıları

ürkütmek için bunlar zorunlu hale geldi. Sonraları, korku verici bütün yapılar gibi bunun da ün saldığını gözledim ve şatonun girişini kapatmak için tepelerden birkaç çığ yuvarladım.

«Kurduğum düzen saat gibi işliyordu. Hiç kimse şatoyu satın almaya yanaşmamıştı. Şatoyu yeniden satın alabilmek için para biriktiriyordum. Papağanları yetiştirmekle kazandığım para, hiç krediye gerek duymadan borcumu ödemeye yetiyordu. Ve sizin gelişiniz, tüm işlerimi allak bullak etmeye yetti.»

Aktör içini çekti.

«Siz herkesten daha fazla inat ettiniz gerçekten.»

«Bay Terrill, şatoyu ilk ziyaret ettiğimiz akşam bize telefon eden hayalet siz miydiniz?» diye sordu Hannibal.

Başını öne eğen Stephen Terrill, «Sizi korkutarak araştırmanızı durdurabileceğimi umuyordum,» diyerek karşılık verdi.

«Fakat o akşam geleceğimizi önceden nasıl haber almıştınız? Ve bizim kim olduğumuzu nereden öğrendiniz?»

Terrill gülümsedi.

«Dostum Charles aynı zamanda benim gözetleyicimdi,» dedi. Kısa boylu adam da başıyla bu sözü doğruladı. «Siyah Kanyon'un hemen girişinde güçlükle seçilen tek katlı küçük bir ev var. Charles'ın evi. Orada, metrolardaki yürüyen merdivenleri harekete geçiren gözlere benzeyen fotoelektrik bir göz vardı. Kanyona bir insan ya da bir araç girdiğinde, Charles'ın haberi oluyordu ve hemen bana telefon ediyordu. Bunun üzerine hızla tünelden geçiyor, ziyaretçileri karşılıyordum.»

«Charles, Rolls Royce'un kanyona girdiğini görünce hemen bana bildirdi. Gazetede haberi okuduğum için kolaylıkla tanıdım. Gazetede ayrıca kazananın adı da verilmişti.

«O akşam şatodan hızla uzaklaştınız. Sakın gururunuz kırılmasın, sizden daha fazla acele edenler de vardı. Evime döndüm ve adınızı telefon rehberinde aradım. Orada bulamayınca Acil Bilgi Servisi'ni aradım ve numaranızı aldım.»

Hannibal şaşırmıştı. Peter başını kaşıyordu. Dedektif şe-

tinin bir süre önce söylediği sözü hatırladı: bir kez ortaya çıkarılınca, bütün sırların açıklaması kolaydı.

«Sonra Skinny Norris ve arkadaşı, yani iki çocuk, ikinci gün bizden önce geldiler ve tüm hızlarıyla şatodan uzaklaştılar, çünkü bu kez onlara da küçük bir karşılama hazırlamıştınız, öyle değil mi?» diye sordu Hannibal.

«Evet,» dedi Bay Terrill. «Bizi çok şaşırtan, hemen onların ardından sizin gelişiniz olmuştu.»

Bay Grant'ın canı sıkılmış gibiydi.

«Burada size açıklamak istediğim bir konu var çocuklar,» dedi. «Evimin önünden geçtiğiniz anda Stephen, Skinny ve dostlarını karşılamak için evden ayrıldığından ona haber verebilmem artık imkânsızdı. Sizin ne yapacağınıza bakmak için az eğimli bir patikadan kanyonun eteklerine tırmandım. Skinny'nin kaçışından hemen sonra sizin koştuğunuzu gördüm. Tam bu sırada kazayla aşağı bir taş yuvarladım. Yukarı baktığınızda beni gördünüz.»

«O halde, bizim yakalamak istediğimiz ve o çığı bize hediye eden sizdiniz! Çok teşekkürler!» dedi Peter.

«İçtenlikle söylüyorum ki, çok üzgünüm,» dedi Bay Grant. «Bu kesinlikle bir kazaydı. Orada, şatoyu satın almak isteyen alıcılar için bir kaya yığını vardı. Cesaretlerini kırmak için küçük bir çığ hazırlamıştık. Kaya yığınının ardına saklanmaya çalıştığım sırada istemeyerek yuvarlanmalarına neden oldum. Durumunuzdan ötürü çok telaşlanmıştım ve size nasıl yardım edebileceğimi düşünürken sizi sağ salim kurtulmuş gördüm.»

Peter'in soracak bir şeyi kalmamıştı. İki adamın yaptıkları gün gibi ortadaydı. Fakat Hannibal kendini tatmin olmuş hissetmiyordu.

«Planınız genel hatlarıyla hemen hemen kafamda belirmiş durumda,» dedi. «Ama karanlıkta kalan birkaç nokta daha var.»

«İstediğinizi sorabilirsiniz,» dedi Terrill. «Her şeyi öğrenme hakkını kazandınız çünkü.»

«Sizi görmek için buraya geldiğimiz gün, sanki bizi bekliyormuşsunuz gibi, bir kâse limonata hazırlamıştınız. Ve doğru olmadığı halde, çalıları budadığınızı söylediniz.»

«Mağaradan kurtulduktan sonra, Charles'ın sizi izlemeye başladığını farketmemiştiniz. Fakat siz şoföre adresimi verirken her şeyi duymuştu. Gidişinizden hemen sonra beni telefonla aradı.

«Bunun üzerine sizi karşılamak için hazırlandım. Pencereden yolu kolaylıkla görebiliyordum. Araba göründüğü anda biraz limonata hazırlayıp hemen sizi beklemek üzere çalıların arasına daldım. Elimdeki iri bıçaksa ne yaptığımı size açıklamada işime yarayacaktı.

«Sizi iyi ya da kötü bir şekilde mi karşılamam gerektiğini tam olarak bilemiyordum. Sonunda, şato hakkında bildiğim en korkunç hikâyeleri anlatmakla dostça bir yolu denemeyi seçtim. Eğer belleğiniz iyi işliyorsa, Stephen Terrill'in öldüğünü söylediğim de dahil olmak üzere size hiç yalan söylemedim, hatırlayacaksınız. Bir başka anlamda, o gerçekten ölmüştü.

«Özellikle şatonun kapısına bile uğramadığımı ileri sürerken yalan söylemiyordum, doğruydu. Şatoya girip çıkarken sürekli olarak bir ucu kafeslerimde bulunan tüneli kullanıyordum. Bugün ilk kez çok heyecanlandım, kapıyı açık unutunca bütün papağanlar tünele daldılar.»

Hannibal dudağını ısırıyordu.

«Şu yengeme haber vermeye gelen yaşlı çingene kadın, Bay Grant'tı, öyle değil mi Bay Terrill?» diye sordu.

«Evet oğlum, amatör dedektif olduğunuzu öğrenince, biraz inat edebileceğinizi tahmin ettim. İkinci bir haber bırakmanın yararlı olacağını umuyordum.»

«Aslında merakımı canlandırmaktan öteye gidemedi,» diye karşılık verdi Hannibal. «O ana kadar hiç kimseye bu tür uyarı-

larda bulunulmamıştı. Uyarılan bir tek biz vardık. Dahası hayaletlerin genel olarak insanlara önceden haber veremeyeceği bir gerçekti. Ve bundan da aslında canlı bir yaratığın bizi korkutmak niyetinde olabileceği geldi aklıma.

«Sonra, Bob'un çektiği fotoğrafları incelerken, Yankılar Salonu'ndaki zırh takımının pek paslı olmadığını farkettim. Kütüphanedeyse yine pek fazla toz yoktu. O zaman da hemen aklıma mobilyalara özen gösterilmiş olabileceğini düşündüm.

«Şatonun kendisi için en fazla değer taşıdığı kişi Stephen Terrill'di mutlaka. Böylece sizin hâlâ hayatta olabileceğinizi düşünmeye başlamıştım. Yine de itiraf etmeliyim ki uluslararası kaçakçılık çetesi fikriniz bütün düşüncelerimi allak bullak etmişti. Yanılmıyorsam siz önce bir Arap, Doğulu Prens ve İngiliz kadınıydınız, Bay Grant kalanları oynarken.»

«Doğru,» dedi Terrill sevinçle. «Geniş bir peruk ve elbise koleksiyonuna sahibim. Yalnızca bu iş için küçük bir kısmını kullandık. Doğaüstü görünen sistemlerim sizi korkutmayınca, doğal olanlarını denemeye karar vermiştim. Belki önemli bir çetenin öç almasından çekinerek araştırmalarınızdan vazgeçebilirdiniz. İşte hepsi bundan ibaret, sanırım size her şeyi itiraf ettim. Daha soracağınız şeyler varsa...»

«Hem de neler!» diye bağırdı aklı başına gelen Peter. «Öncelikle ilk gece bana bakan göz...»

«O bendim,» dedi Stephen Terrill. «Duvarın arkasında gizli bir geçit vardı ve tablo delinmişti.»

«Fakat Bob ve ben tabloyu incelediğimizde delik yoktu.»

«Çünkü tekrar yakından görmek isteyebilirsiniz düşüncesiyle, tabloyu tıpatıp bir benzeriyle değiştirmiştim.»

«Güzel! Peki ya Mavi Işık? Eski org ve garip sesi? Ya korku sisi ve aynadaki hayalet? Ve Yankılar Salonu'ndaki soğuk hava?»

«Size yanıt vermek beni oldukça bunaltıyor,» diye mırıldandı ünlü aktör. «Tüm oyunlarını açıklamak zorunda kalan bir

hokkabaz gibi görüyorum kendimi. İşin tadı kaçsa da madem ki çok istiyorsunuz...»

«Sanırım bazı yöntemlerinizi açıklayabilirim bayım,» diye söze girdi Hannibal. «Soğuk hava erimeye yüz tutan bir buzun önüne konan vantilatörle sağlanmış olabilirdi. Hayaletin çaldığı müzik ters taraftan çalınan bir plaktı ve ses bir amplifikatör yardımıyla yükseltilmişti. Mavi ışık havadan daha hafif bir gazla şişirilmiş ve fosforlu bir boyayla boyanmış bir balondu. Korku sisi kimyasal bir olayla üretilmişti ve herhangi bir vantilatör yardımıyla kolaylıkla dağılması sağlanmıştı.»

«Haklısınız oğlum,» dedi Stephen Terrill. «Tüm bu olayların doğaüstü olmadıklarını bildiğinize göre, gerçeği ortaya çıkarmakta hiçbir güçlük çekmediniz.»

«Kesinlikle, bayım. Aynadaki hayalete gelince, bir film gösterme aygıtı sözkonusu olabilirdi. Gözümden kaçan ama açıklayamadığım bir nokta var: Üzerimizde gittikçe artan panik duygusunu yaratmayı nasıl başardınız?»

«Artık her şeyi açıklamaya zorlamayın beni!» diye yalvardı aktör. «Sırlarımın birkaçını da gizlememe imkân verin. Zaten tüm planlarımı altüst ettiniz. Bekleyin, size bir şey daha göstermek istiyorum.»

Ayağa kalktı ve az önce girip çıktığı kapıyı açtı. Yandaki oda bir elbise mağazasıydı sanki. Duvarlara ve özel yerlere asılmış her türlü kostüm ve peruk vardı. Bir köşede yuvarlak, içinde sinema filmlerinin saklandığı metal kutulardan bir yığın vardı.

«Bu odada gerçek Stephen Terrill'le karşı karşıya bulunuyorsunuz,» dedi aktör. «Kostümler, peruklar, filmler. Tümü gerçek beni temsil ediyor. Aslında Stephen Terrill kendini tüm dünyayı korkutmaya adamış kişilikler kılığına girerken kostümleri, perukları değiştirebilen bir araçtan başka bir şey değil.

«Uzun yıllardan bu yana Dehşet Şatosu benim en son harikam olarak kaldı. Orada insanları korkutuyordum ve hiçbi-

ri benimle alay edemiyordu. Aynı zamanda bir yandan sesimi eğitiyordum. Farketmiş olduğunuz gibi aksanımı düzelttim ve ses perdelerim en kalınlara doğru bir hayli genişledi. Bir Arabın, Çinlinin, hayaletin, bir kadının ve düzinelerce kişiliğin aksanıyla kolaylıkla konuşabiliyorum. Bütün hayalim sahnede yeniden görünebilmekti.

«Şimdi artık çok geç. Korku filmlerim kimsenin ilgisini çekmiyor. Şatonun hayaleti olamam artık. Şatomu yitirmek üzereyim. Bir daha Fiskosçu bile olamayacağım. Ne yapacağımı bilemiyorum.»

Sakinleşmek için bir an duraksadı. Bu sırada dudaklarını ısırmaya devam eden Hannibal konuşmaya başladı.

«Bay Terrill, bu kutularda uzun yıllar önce çevirdiğiniz korku filmleri var, öyle değil mi?»

Aktör başıyla bunu doğruladı.

«Ne düşünüyorsunuz?»

«Şatonuzu yeniden geri alabileceğinizi ve insanları dehşete düşürmeye devam edebileceğinizi düşünüyorum. Fikrim şöyle...»

Her zamanki gibi Hannibal Jones müthiş bir fikir daha bulmuştu.

Hitchcock İşi Bitiriyor

Ertesi gün, kendisini Hollywood'a götüren Rolls Royce'un içinde Hannibal hiç de rahat değildi. Peter dedektif şefinin, Stephen Terrill'le Fiskoscu'nun aynı kişi olduğunu tahmin edememiş olmaktan ötürü canının sıkıldığını iyi biliyordu.

İki dedektif Hitchcock'la görüşmeye gidiyordu. Bob yine bir işi çıktığı için gelememişti.

Düşüncelerinden sıyrılan Hannibal, «Warrington dehlizdeki kuşların papağan olduklarını söylediğinde, onların Bay Rex'in kuşları olduklarını anladım,» dedi. «Dehlizin büyük kafese açıldığı ve kapının açık unutulduğu da aklıma ilk gelendi. Ama nedense bundan, Bay Rex'in, Bay Terrill olduğunu çıkaramadım.»

«Her şeyi açıkladın ama,» diye karşılık verdi Peter. «Terrill'in hayatta olduğunu bile. Bir an için ipin ucunu kaçırdın, ne önemi var bunun? Kendine güvenmelisin.»

Hannibal başını salladı.

Bu kez stüdyo girişinde en ufak bir güçlükle karşılaşmadılar. Bekçi, Warrington'a geç işareti yaptıktan kısa bir süre sonra genç dedektifler Hitchcock'un karşısındaydı.

«Evet, çocuklar,» diye homurdandı Bay Hitchcock. Onlara oturmaları için yer gösterirken, «Bana söyleyecek bir şeyiniz mi var?» diye sordu.

«Evet, efendim. Hayaletli bir ev bulduk.»

Ünlü film yapımcısı, «Öyle mi,» diye bağırdı. İnanmayan bir tavırla bir kaşını kaldırdı. «Hayaletin kim olduğunu öğrenebilir miyim?»

«Sorun orada, efendim. Hayalet ne yazık ki canlı bir insan. Ölmüş birinin ruhu değil.»

«Vay canına. Bana anlatır mısınız şunu?» dedi Bay Hitchcock. Koltuğuna iyice yerleşti.

Dikkatle iki gencin anlattıklarını dinledi. Hannibal sözünü bitirdiğinde, iri yapılı adam, «Stephen Terrill'in hâlâ yaşıyor olmasına gerçekten çok sevindim,» dedi. «Çok büyük bir sanatçıydı. Ama itiraf etmeliyim ki, şatosuna gelen ziyaretçilerde o panik duygusunu nasıl uyandırdığını ben de bilmek istedim.»

«Bana söylemek istemedi, efendim, ama sanıyorum bunu nasıl yaptığını anladım. Geçenlerde bir org satın almış olan amcama yardım edebilmek için orglar üzerine bir kitap okumuştum. Öğrendiklerime göre, insan kulağının algılayamadığı bazı sesaltı titreşimler, insanın sinir sistemi üzerinde anlaşılmaz etkiler yaratıyormuş. Stephen Terrill'in orgunun, bu titreşimleri çıkarabilecek ince borulara sahip olduğunu düşünüyorum. Bu titreşimlerin kaynağına yaklaşıldıkça insanın sinirleri geriliyor ve en sonunda gerçek bir paniğe dönüşüyor. Doğal olarak, bu duygular yardımcılarımın da bildiği gibi şato dışında hissedilmiyor.»

Peter arkadaşına öfkeyle baktı. Hannibal'in o gün niçin ısrarla Bob ve Peter'in şatoya gitmesini istediği anlaşılıyordu.

«Anladığım kadarıyla, bu olayların içinde önemli şeyler başarmışsınız genç dostum. Fakat şimdi Stephen Terrill'e ne olacak? Sırrını ortaya çıkararak ona hiç de iyi bir şey yapmadınız.»

Hannibal'in canı sıkılmış gibiydi.

«Bay Terrill'in küçük bir fikri var,» diye karşılık verdi. «Ayrıca onun çok hoşuna giden bir fikir bu. Papağanlarını yetiştirirken bir hayli para kazanmış ve şatosuna konmuş olan ipo-

teği kaldıracak durumda. Sonra gerçek adı altında ortaya çıkacak. Ünlü Stephen Terrill'in hayata dönüşü. Bütün gazetelerin ilgisini çekecektir.»

«Kesinlikle,» dedi Bay Hitchcock. Gözlerini kaydırarak Hannibal'in sözlerini doğruladı.

«Sonra, halka açacağı şatosuna yeniden yerleşecek. Girişler paralı olarak tabii. Gösteri odasında eski korku filmlerini izletecek. Şu anda olduğu gibi kalacak olan şatosunda, insanların serbestçe dolaşmalarına izin verecek. Turistler korku sisinden ve Bay Terrill'in bütün zararsız dehşet sistemlerinden yararlanabilecek. Bunun yanında, filmde oynadığı bazı rollerden canlı olarak bölümler sunacak. Bunun büyük bir beğeni toplayacağına inanıyorum.»

«Hımm!» dedi Bay Hitchcock, dedektif şefini süzerken. «Genç dostum, az önce gözlerimin önüne serdiğiniz planın hazırlanışında sizin yaratıcı zekânızın da parmağı olduğu konusunda kuşku duyacağım neredeyse. Genç Dedektifler gerçekten hayaletli olan bir ev bulamamasına rağmen yine de onur duyulacak bir araştırmayı başardılar. Maceranız kitap haline getirildiği zaman, sizin için bir önsöz yazacağıma söz veriyorum.»

«Teşekkürler, efendim,» dedi Hannibal. «Bizim için çok iyi bir reklam olacak.»

«Sizi avutacaksa, söylemek istiyorum, siz başaramadınız ama henüz hiç kimse başarmış da değil. Bana söz edilen İngiliz evinin de hayaletli olmadığı ortaya çıkarıldı. Hayaletli bir evde film çekme projesini bırakmayı düşünüyorum. Söz projelerden açılmışken, sizinkileri sormak istiyorum.»

Peter sözü alarak, Dehşet Şatosu'nda yaşadıkları heyecanlı maceralardan sonra tek projelerinin dinlenmek ve beyzbol oynamak olduğunu söylemeye çalışmış, ama ilk yanıt veren Hannibal olmuştu.

«Bizler dedektifiz, efendim. Şu anda başka bir işin peşinden koşacağız.»

Yapımcı kısa süren sessizlikten sonra sözü aldı.

«Bir sonraki işiniz için aklıma güzel bir fikir geldi. Eski dostlarımdan biri çok sevdiği papağanını kaybetmişti. Polis hiçbir yerde bulamadı. Sizler ustalığınızı kanıtladığınıza göre, belki ona papağanını bulmakta yardımcı olabilirsiniz. Yine de kaybolan bir papağan, Üç Genç Dedektif için beylik bir araştırma olacaktır sanırım.»

«Mutlaka, Bay Hitchcock,» dedi Peter. «İşe gelince, kaybolmuş bir papağanı aramak, yeni bir Dehşet Şatosu'ndan iyidir. Parolamız: 'Her konuda araştırma yapılır!'»

«Dostunuza yardım etmekten büyük kıvanç duyarız,» dedi Hannibal.

Ünlü film yapımcısı gülümsedi. Bu gülüşün ardında bir şeyler gizli gibiydi.

«Bu durumda, size ikinci işinizi sunabilirim,» dedi.

«Teşekkür ederiz, Bay Hitchcock,» dedi dedektifler hep bir ağızdan.

«Yalnız bir koşulum var,» dedi Bay Hitchcock, kesin bir ifadeyle. «Araştırma sonradan anlatmaya değecek kadar ilginç olmalı. Belli ki bir papağanın, hatta konuşan bir papağanın araştırması, bir kitaba geçecek kadar ilginç değildir. Böyle bir işe girişirseniz, ne işin, ne de Üç Genç Dedektifin adını duymak isterim.»

«Özür dilerim, efendim. Papağanın konuştuğunu mu söylediniz az önce?» diye sordu Hannibal parlayan gözleriyle.

«Doğru işittiniz,» diye karşılık verdi Hitchcock. «Ayrıca sözümü yarıda kestiniz.»

«Evet, efendim. Hayatım boyunca hiç konuşan bir papağan duymamıştım! Gel, Peter, ikinci görevimize başlıyoruz.»

«Bir dakika,» dedi Bay Hitchcock. Kısa bir duraklamadan

sonra, «Dostumun adı ve adresi sizde olsaydı, belki işinize yarayabilirdi.»

Bir kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı.

«İşte, alın!»

Hannibal kâğıt parçasını katlayarak cebine yerleştirdi.

«Çok teşekkürler, efendim. İkinci işimiz konusunda size yakın bir zamanda bilgi vereceğiz.»

İki dedektif izin istediler ve bürodan ayrıldılar.

İri yapılı adam, küçük, sır dolu bir gülüşle onların gidişini izledi.

SON